XXVII. évfolyam, 52. szám · Ára: 1,80 Ft · 1971. december 30.

Ludas Matyi

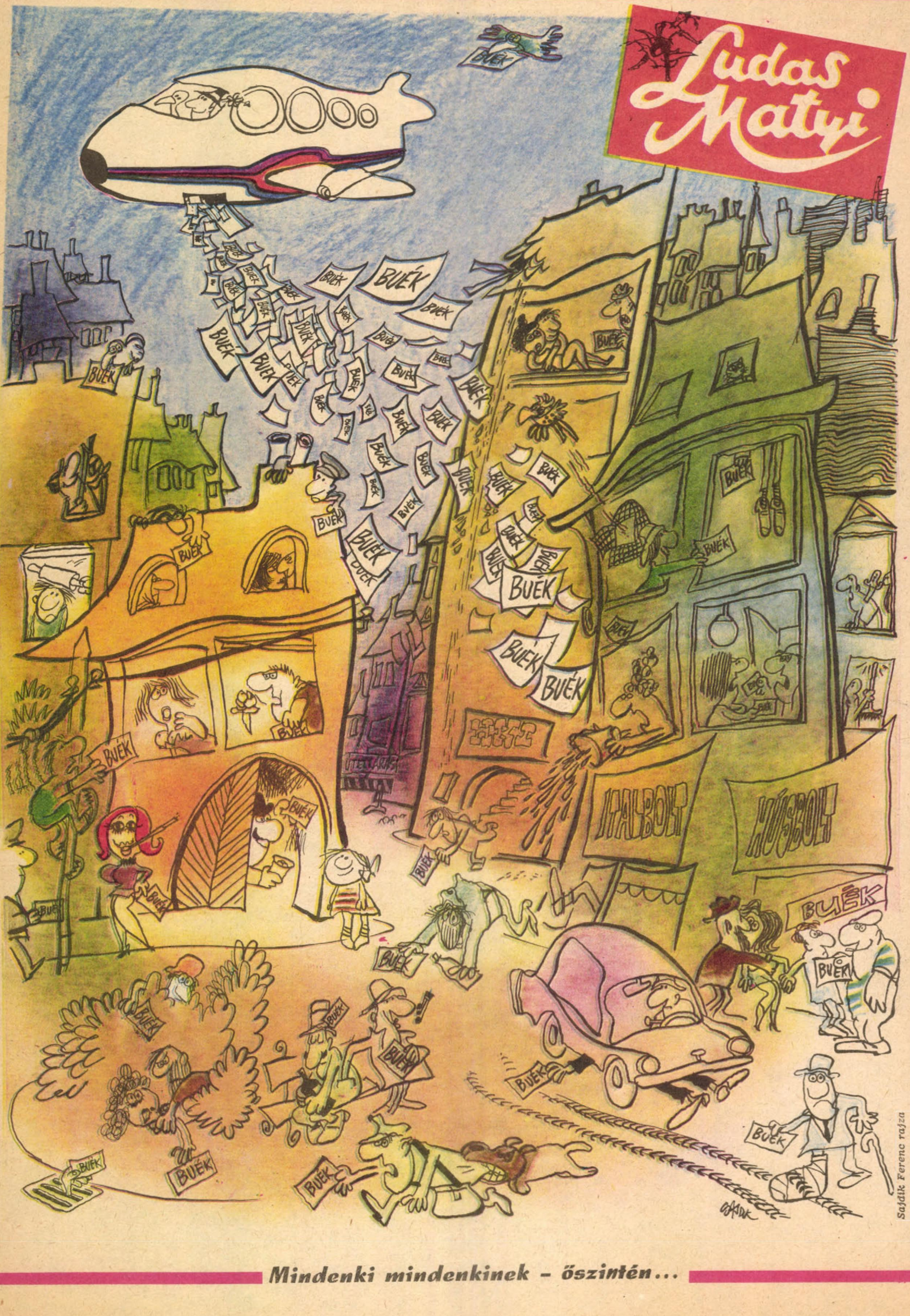
BUÉK
ITALBOLT
HÚSBOLT
ÚTÉPÍTÉS
SAJDIK

Sajdik Ferenc rajza

Mindenki mindenkinek – őszintén…

KEDVES LUDAS!

MINDEN OLVASÓNKNAK
ÉS BARÁTUNKNAK
BOLDOG ÚJ ÉVET
KÍVÁNUNK

ELŐBB IS SZÓLHATTAK VOLNA!

Június elején a házfelügyelőnk útján bejelentettük a XI/3-as házkezelőségnek, hogy a több mint tíz éve használt vászonrolónkat ki kellene cserélni, mert az idő megette. Kijött egy férfi, és addig vizsgálgatta az avult, de még nem szakadt anyagot, míg jól elszakította. Aztán megállapította, hogy ki kell cserélni.

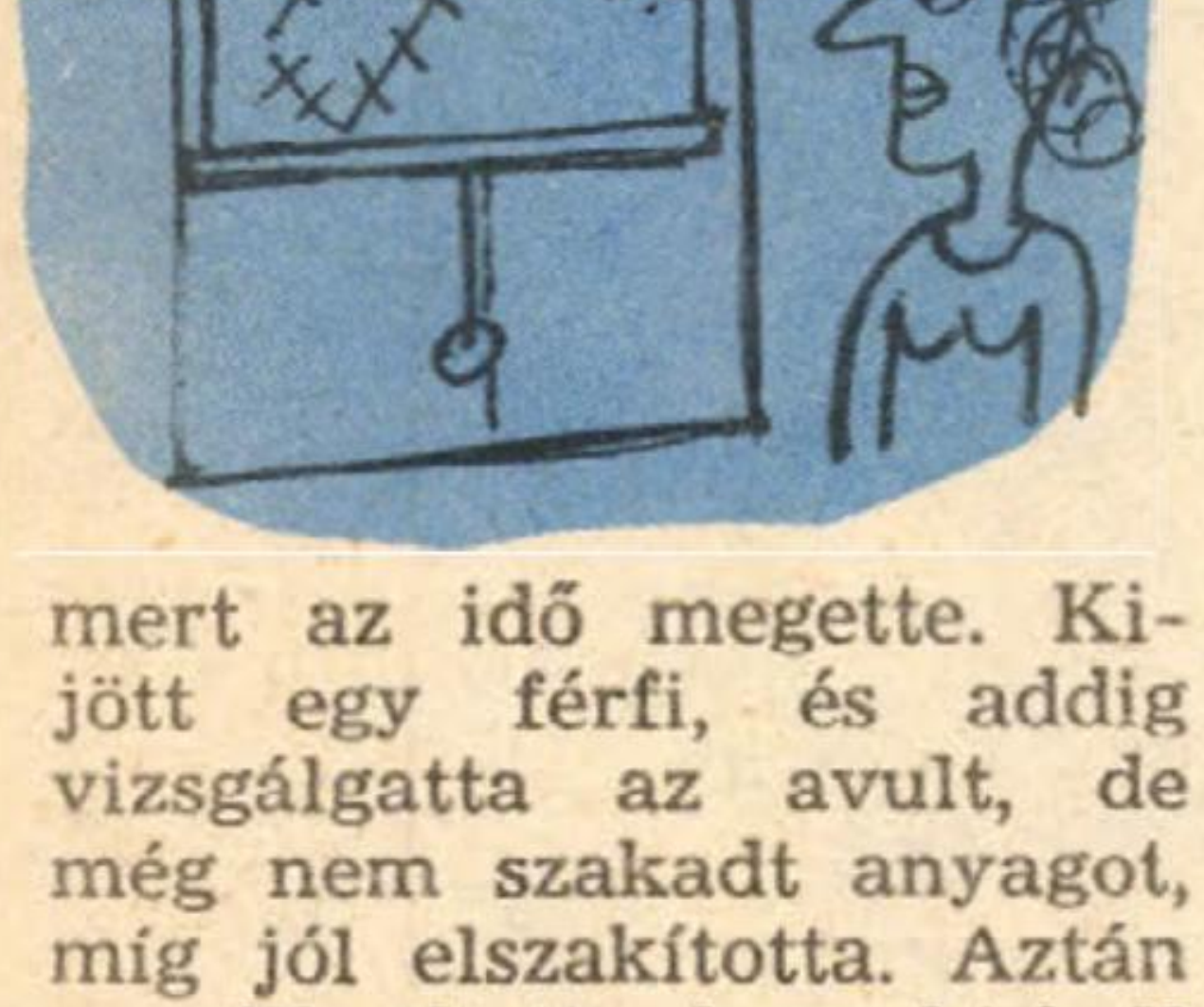

Hónapokig semmi hír nem jött, majd december elején kaptunk egy sokszorosított nyomtatványt. Közölték, hogy panaszunk jogos, de a házkezelőségnek nincs kapacitása a munka elvégeztetéséhez. Ha a munkát mi magunk egy „jogosult kivitelezővel" (szövetkezettel vagy állami vállalattal) elvégeztetjük, akkor a költségeinket beszámítják a lakbérünkbe. Egyetlen kikötésük, hogy a számlát december 31-ig küldjük be hozzájuk, mert utána már nem gilt az egész.

Azt, hogy nem tudják a munkát elvégeztetni, korábban is megmondhatták volna, miért kellett erre egy fél évet várni?

Nekünk ezzel szemben miért szabnak ilyen szűk határidőt? Honnan gondolják, hogy néhány hét alatt, az év végi hajrában, nekünk sikerül erre kivitelezőt találnunk?

Surányi Györgyné
Bp. XI., Fehérvári út 26.

ÁROK IS VAN, NAGY SÁR IS VAN . . .

A Községi Tanács felszólította az utca lakóit, hogy a víz bevezetéséhez szükséges árkot ássuk ki. A kötelességének a kívánt határidőre, október 15-re, mindenki eleget tett. De, sajnos, a csöveket még a mai napig sem fektették le. Így az árkok még most is nyitottan tátonganak az egész utcában. A kiásott földet pedig széttaposták az autók, mivel az utca nagyon forgalmas, az ott működő malom miatt. Az utca lakói — köztük a sok iskolás gyerek —, a szó szoros értelmében, bokáig érő sárban kénytelenek közlekedni azóta is. Ennél okosabb munkaszervezést is el tudtunk volna képzelni!

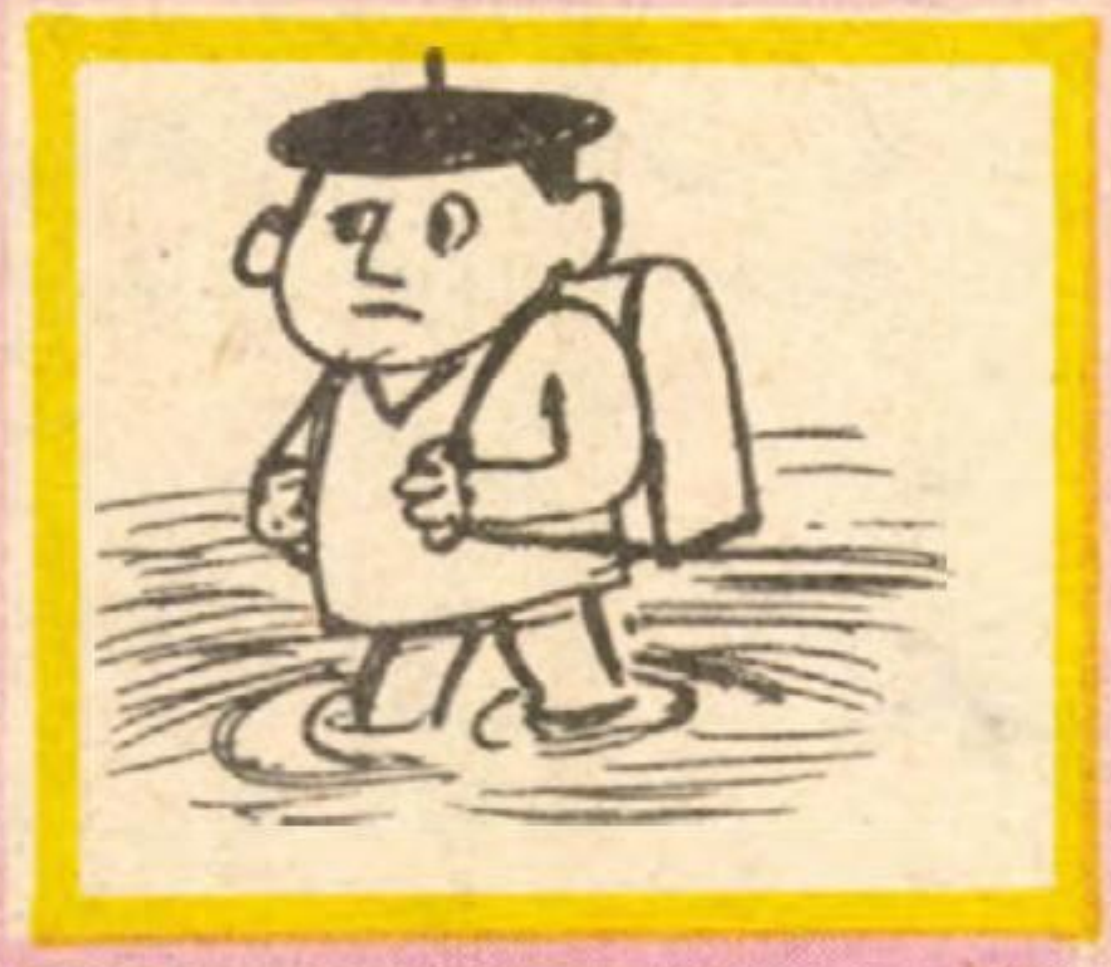

Majláth Lászlóné
Dunaföldvár
Reitter köz 13/a.

ÚJPALOTAI VIDÁMSÁGOK

Igazán neheztelek, amiért a Ludas még egyszer sem foglalkozott Újpalota ügyeivel, pedig itt is akad sok-sok vidám dolog.

Házaink gomba módra szaporodnak, csak belülről ne nézze őket senki. Mi, sajnos, kénytelenek vagyunk nézni, mert benne lakunk. Szerény emberek lévén, nagyvonalúan — még augusztusban — csupán 32 hibát közöltünk a gondnoksággal, melyekre eddig még csak választ sem kaptunk, nemhogy a kijavításukról gondoskodtak volna.

A 32-ből most csak a két legfontosabbat emelem ki.

Az egyik a hő, ami nem a távfűtők hibájából, hanem a rosszul szigetelt ablakok miatt szökik. Tehát amikor a város fölé meleg légtömegek érkeznek, nem biztos, hogy a tengerről jönnek, lehet, hogy csak innét, Újpalotáról szállítja az egyfolytában fújdogáló szélvihar. Ugyanis teljesen becsukott ablakok mellett is, a papírszalvétától kezdve, minden könnyebb holmi vidáman röpül szanaszéjjel. A függönyök pedig úgy lengedeznek, mint jobb skót várkastélyban szellemjárás idején.

A másik inkább indítvány: A rádió ne csak azt mondja be, hogy a kedves hallgatók halkítsák le készüléküket, tegye még hozzá: Újpalotán este 10 óra után ne húzza le senki azt a bizonyos láncot, mert utána a szomszédok képtelenek elaludni a nagy robajú „vízi zenétől"!

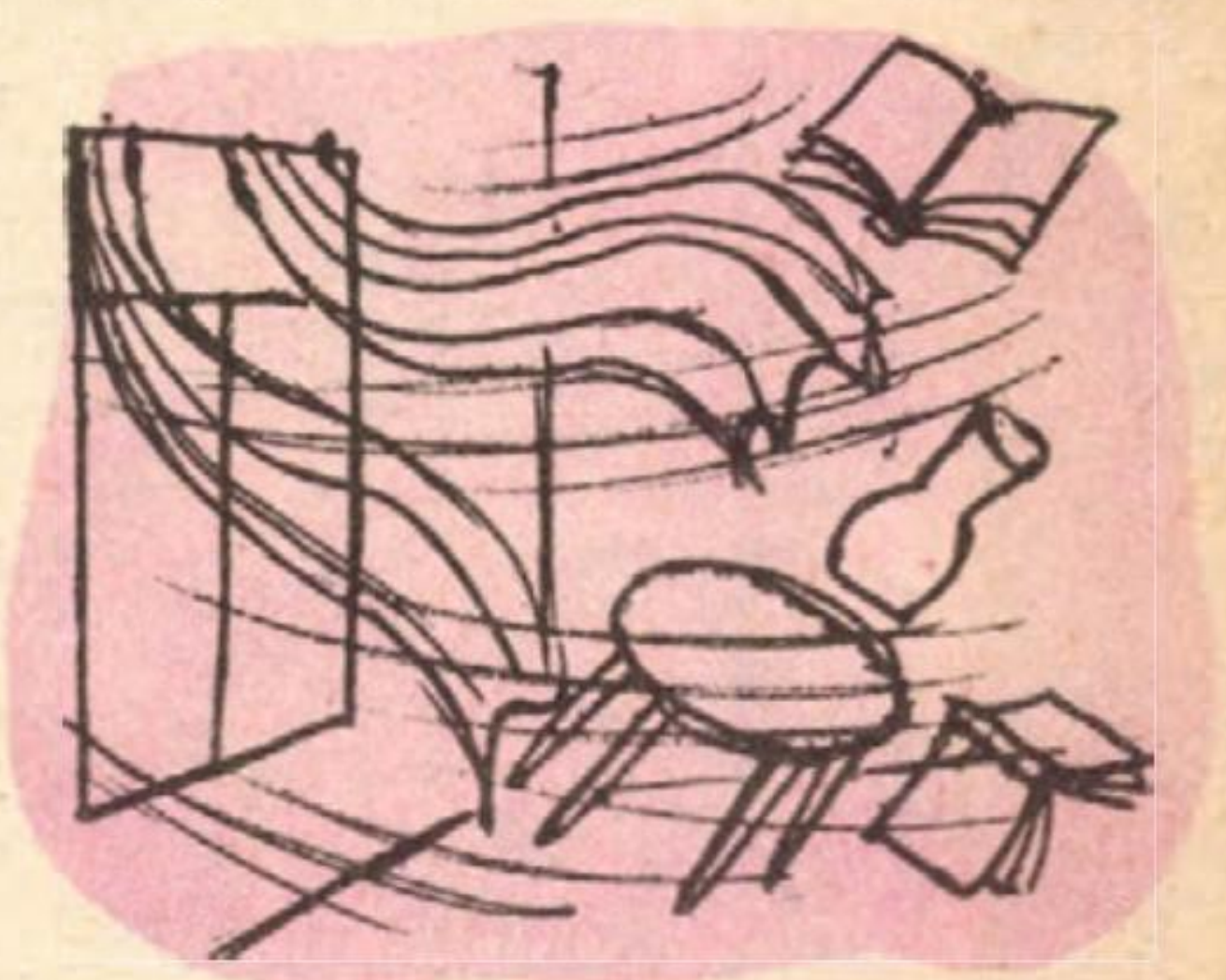

Kovács Istvánné
Bp. XV., Hevesi Gy. u. 14.

VISSZAKÉRIK A MEGÁLLÓT

Angyalföldi olvasóink kérésének adunk helyet, amikor szóvá tesszük a Fáy utcai villamosmegálló visszahelyezésének ügyét.

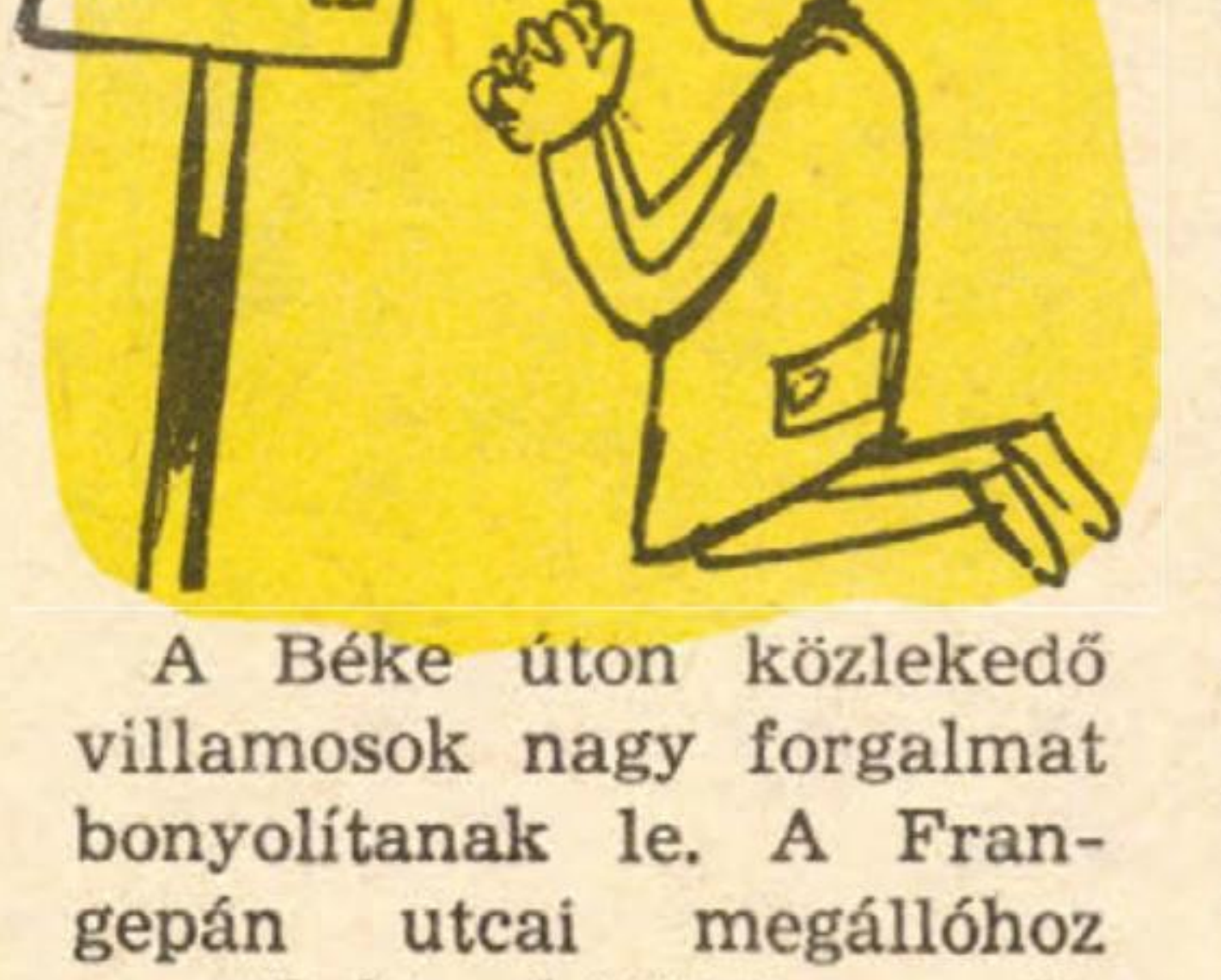

A Béke úton közlekedő villamosok nagy forgalmat bonyolítanak le. A Frangepán utcai megállóhoz vezető úton különösen szűk a hely, mert a Konverta gyár a járdából lekerekített egy darabot parkírozás céljára. Az utazni kívánók a reggeli és délutáni csúcsforgalomban kénytelenek az úttesten megrohamozni a megállóhelyet, s ez bizony nagyon sok baleset veszélyét rejti magában.

Figyelemre méltó szempont, hogy a Vasas pályáról hazafelé baktatóknak is jól jönne, ha a Fáy utcánál villamosra szállhatnának, mert nemcsak a munkában lehet elfáradni, hanem a szurkolásban is.

(f. i.)

HOL A MŰANYAGZSÁK?

Modern konyhai szeméttárolót vásároltam egy hónapja. Lényege: stabil váz, cserélhető műanyagzsákokkal. Higiénikus megoldás. Az elmés szerkezethez húsz zsákocska jár. Ha elfogyott, helyette kizárólag ígéret kapható.

Minden műanyagzsákon olvasható, hogy „Gyártja ÁGM Ktsz, Bp. VI., Gorkij fasor 8/a, parázs, forró hamu tárolására nem használható, törv. védve." Nos, nyilvánosan kijelentem, hogy sem parazsat, sem forró hamut nem fogok tartani benne. A ktsz tehát nyugodtan gyárthatja, ne tartson tőlem!

A készülék fedőlapján pedig ezt olvasom: „Forgalmazza AMFORA-ÜVÉRT." Ez pedig nem fedi a tényeket, mert az AMFORA-ÜVÉRT nem „forgalmazza". Vagy ő csak a vázat hozta forgalomba? Akkor ki nem „forgalmazza" a zsákot?

Megjegyzem, egy gyakorlatias ismerősöm megjósolta: egy zsák tíz forintodba fog kerülni, mert a szerkentyű húsz zsákkal 200 forint, s a húsz zsák elfogytán a szerkentyűt egy elegáns mozdulattal kiejtheted az ablakon . . .

Ugye, az ismerősömnek nem lesz igaza?

F. J. Budapest

KERESEM, DE NEM TALÁLOM

Négyliteres lábasba való burgonyasütő szitát keresünk hónapok óta, a barátnőmmel együtt. Rajonokra osztottuk a várost, úgy cserkésztük át a boltokat, de sehol sem találtunk. Lehet, hogy egy boltot kifelejtettünk, s ott mégis van ilyen szita? Vagy talán vidéken a nyomára lehetne bukkanni?

Juhász Andrásné
Bp. XX., Haraszti út 35.

Ha valaki nagyon kedves és értékes ajándékkal akarna meglepni, attól azt kérném, adjon nekem az új évre három darab, Hajdú centrifugába való gumibakot. Pár forintos apróság az egész, de azért nagy érték mégis, mert sehol sem lehet kapni!

Kemény Imréné
Bp. VII., Lenin krt. 8.

SZEMÜVEGET AZ OLVASÓNAK!

Szeptember 21-én a szombathelyi OFOTÉRT üzlet elküldte orvosi vényemet a MOM Optikai Raktár Budapest XIV., Mexikói út 4. címre, — egy szemüveg elkészítése végett.

November 29-én írtam a vállalatnak és kértem, készítsék el a szemüveget, hisz már majd három hónapja meg van rendelve. A vállalat a levelemet válasz nélkül hagyta.

Szemüveg nélkül sem olvasni, sem tévét nézni nem tudok, eltekintve attól, hogy a szemüveg hiánya miatt állandó fejfájásban szenvedek.

Kérem a kedves Ludast, segítsen, hogy legalább újévi ajándékként a MOM-tól a szemüveget megkaphassam!

Sövegjártó János
Szombathely, Köztársaság tér 31.

SÍR A GYEREK

December 8-án egy eléggé sürgős pénzküldeményt kellett volna feladnom a postán. És mert lakásunkhoz a nagykanizsai 1-es számú postahivatal van a legközelebb, természetesen ide mentem. Magammal kellett vinnem 16 hónapos kislányomat, nem lévén sem rokonom, sem ismerősöm, aki felügyelt volna rá.

Kislányom az idegen környezettől megijedt, és hangos sírásra fakadt. Ezzel kezdődött a baj. Valahonnan az ablakok mögül megszólalt egy emelt férfihang: „Azonnal vigyék ki a gyereket, itt nem lehet gyereket tartani!" Nos, azt már hallottam, sőt táblára írva olvastam is, hogy egyes nyilvános helyiségekbe „Kutyát behozni tilos!" — de gyereket?!!

Mit tegyen az a gyermekgondozási szabadságon levő kismama, akinek sürgős elintéznivalója akad, mondjuk, pont a postán, a kicsinyét pedig nem tudja hol és kire hagyni? Kösse talán a lámpaoszlophoz, mert a posta egy dolgozóját zavarja a gyereksírás?

Nem egyszerűbb, emberségesebb lett volna, ha méltányolva a helyzetemet, soron kívül elintézik a pénzfelvételt?

Vadász Lászlóné
Nagykanizsa, Ady E. u. 11.

SZILVESZTERI „Kedves Ludas!"

Az 1971-es esztendő maradványainak felszámolása során egy csomó panaszra, kérdésre, óhajra bukkantunk, amelyek annakidején helyszűke miatt már nem fértek be állandó levelezési rovatunk, a lap 2. oldalán található „Kedves Ludas!" hasábjaira. Minthogy semmiképpen sem akarjuk restanciával kezdeni az új évet, ezekre a levelekre a következő oldalakon adunk most alapos, körültekintő és minden igényt kielégítő választ.

„Halálosan szerelmes vagyok az egyik kolléganőmbe, ő viszont vadul gyűlöl, mert görbe a lábam. Én mégsem tudok lemondani róla, és napról napra jobban szeretem. Adjanak tanácsot: mit tegyek?

K. V., XXIII., Pávián u. 3."

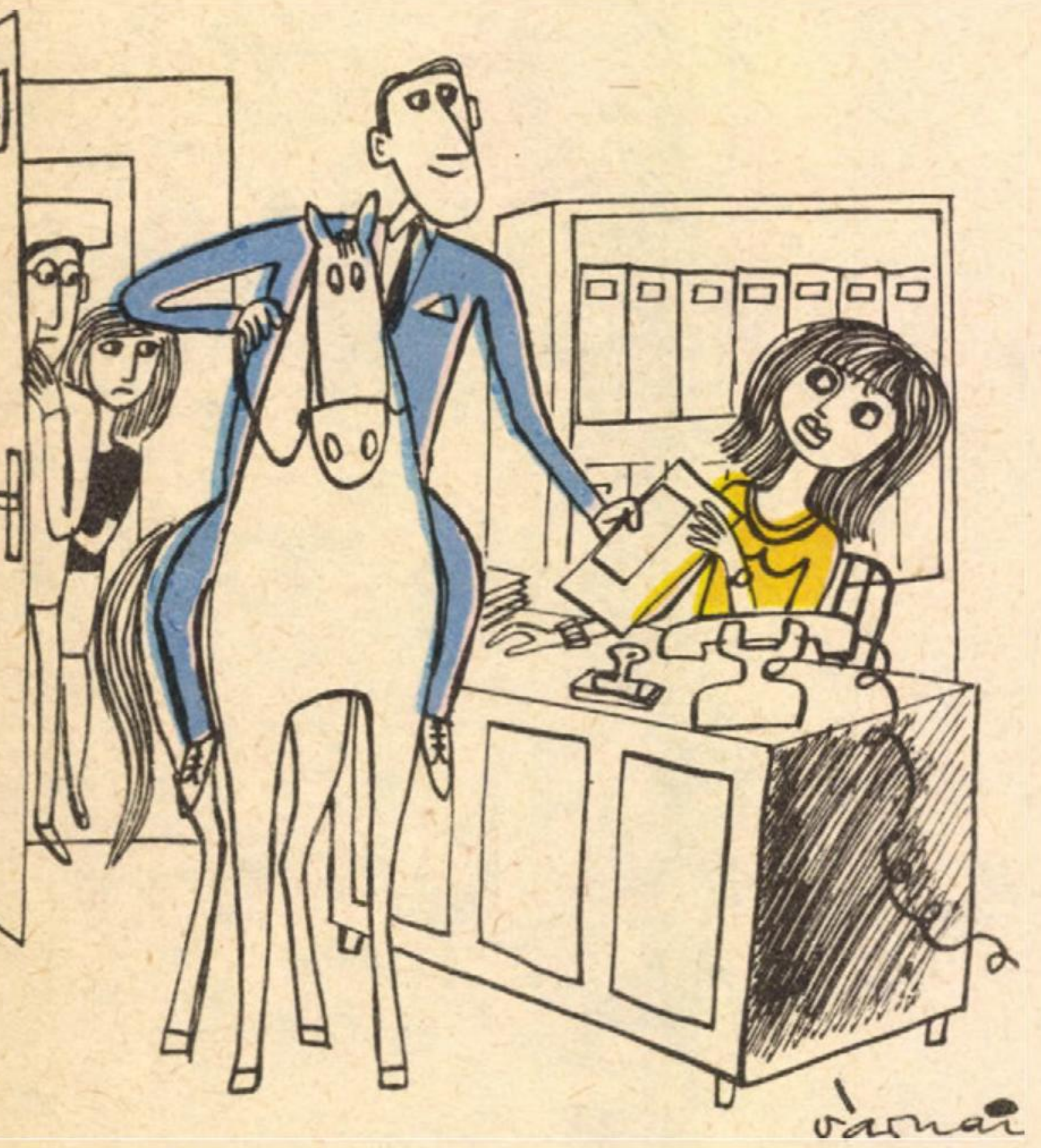

Mutatkozzék olyan helyzetben a lány előtt, ahol a görbe láb kifejezetten előnyös.

„A mellékelt képen csillaggal (*) jelölt személy én vagyok. Panaszom: fél kiló rövid karaj mellé ennyi csontot csempészett a hentes. Mit tegyek?

Z. Zs.-né, Főmadaras"

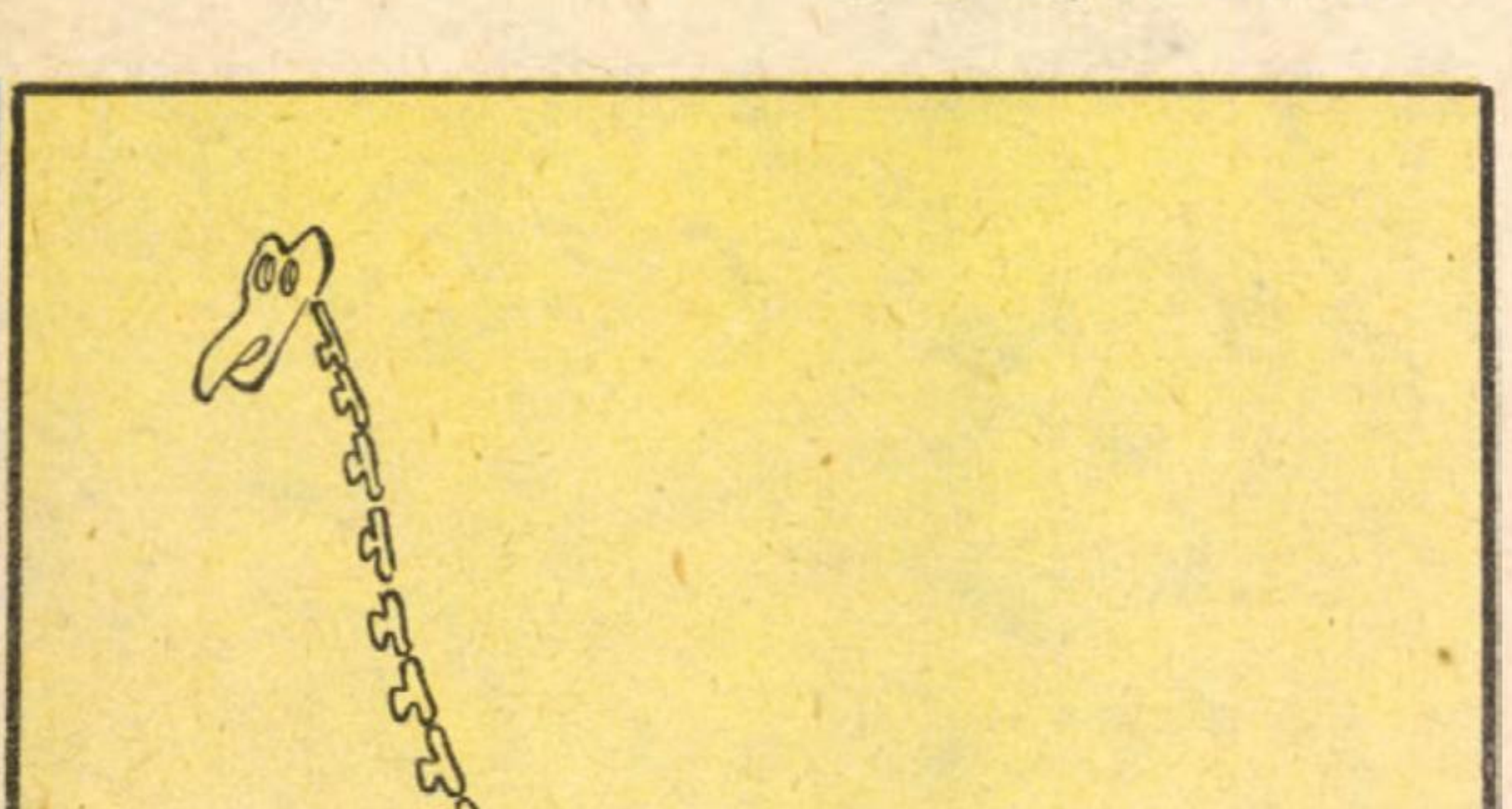

Mondja utánunk: „Aki ételt-italt adott..."

a STAFÉTABOT

„Tisztelt Szerkesztőség! Másfél éve dolgozom a vállalatnál, de a főnököm még mindig nem adta át a stafétabotot. Meddig kell még várnom?

Egy türelmetlen fiatal."

Kedves fiatal barátom, nem tudom ismeri-e Matuzsálem legendáját, aki — állítólag — 969 évet élt. Nos, mint minden legendának, ennek is van valóság-alapja. Az történt ugyanis, hogy Matuzsálemnek volt egy tanítványa, aki türelmetlenül várta, hogy elfoglalhassa mestere helyét és amikor a mester hatvanéves lett, a születésnapi tortára — ravaszságból — a százas számot íratta rá tejszínhabból.

Matuzsálem könnyes szemmel vette át a tortát és midőn meglátta a százas számot, szomorúan felsóhajtott:

— Istenkém, hogy múlik az idő!

A türelmetlen tanítvány azt várta, hogy a mestere — idős korára való tekintettel — átadja a helyét, de Matuzsálemnek esze ágában sem volt átadni a helyét, sőt mindenfelé eldicsekedett, hogy milyen jól bírja magát. Százéves, és még mindig kilométereket gyalogol — hegyre fel és völgybe le —, hogy megismerje az embereket és tanuljon tőlük. Így történt aztán, hogy a tanítvány, egy évvel később, újabb cselhez folyamodott. Mindenfelé elhíresztelte, hogy Matuzsálem kétszázesztendős és türelmetlenül leste, mi lesz ezután a pátriárka sorsa? Nem az történt, amit várt. A környék lakói — megtudván, hogy egy kétszázéves ember él közöttük — felkeresték hajlékában és a lábaihoz kuporodva, tanácsait kérték. A gyerekek pedig virágot hoztak és énekeltek a tiszteletére.

Matuzsálem észrevette, hogy a tanítványa elfordult tőle és több ízben arra kérte: jöjjön el este a cédrusfa alá, ahol a világ dolgairól elmélkedik, mert szeretné átadni a tapasztalatait és mindazokat a bölcsességeket, amelyeknek a birtokában van. A türelmetlen tanítványt azonban nem érdekelték a tapasztalatok, a bölcsességek, nem ment el este a cédrusfa alá, inkább levelet írt egy napilapnak, amelyben elpanaszolta, hogy Matuzsálem immáron négyszázéves, de még mindig nem adja át a stafétabotot, pedig a fiatalok is tudnak annyit, mint az öreg, ha nem többet.

A napilap vitát indított a kérdésről és rengetegen szóltak hozzá a témához. A tanítvány — különböző álneveken — több levelet írt a türelmetlen fiatalok nevében, de a vita nem járt semmiféle eredménnyel. Egy újságíró viszont kíváncsi lett a négyszázéves Matuzsálemre és riportot készített vele. A cikk nagy feltűnést keltett, mert a négyszáz éves Matuzsálem sok okos dolgot mondott el benne a világról, az emberekről, a fiatalokról és az öregekről, de a tanítvány nem olvasta el a cikket, mert úgy érezte, hogy ő sokkal bölcsebb a mesterénél.

Matuzsálem nem haragudott a tanítványára, mert megértette a fiatalok türelmetlenségét és ismét arra kérte: jöjjön el este a cédrusfa alá, mondani akar neki valamit.

„Ugyan, mit mondhatna?!" — dohogott magában ingerülten a tanítvány, és bujkált a mestere elől. Nem sokkal később fűnek-fának azt mesélte, hogy Matuzsálem nem négyszáz, hanem nyolcszázesztendős.

„Fantasztikus kor!" — mondták tisztelettel az emberek, és a világ minden tájáról összesereglettek, hogy hallják a szavát. A politikusok megbeszélték vele az aktuális politikai ügyeket, a történészek az elmúlt időkről faggatták, az egyszerű emberek pedig ügyes-bajos dolgaikban kértek eligazítást. Az orvosok pedig megvizsgálták a nyolcszáz éves Matuzsálemet, megállapították, hogy teljesen egészséges, és tanulmányt írtak róla az Orvosi Közlönyben.

A türelmetlen tanítvány dúlt-fúlt haragjában, és most már azt állította, hogy a mestere kilencszázhatvankilenc esztendős, de még mindig nem hajlandó átadni a stafétabotot a fiatalabbaknak. Az emberek elzarándokoltak a kilencszázhatvankilenc esztendős Matuzsálemhez, ajándékokat vittek neki, és örvendezve tapasztalták, hogy Matuzsálem bölcsebb, mint valaha.

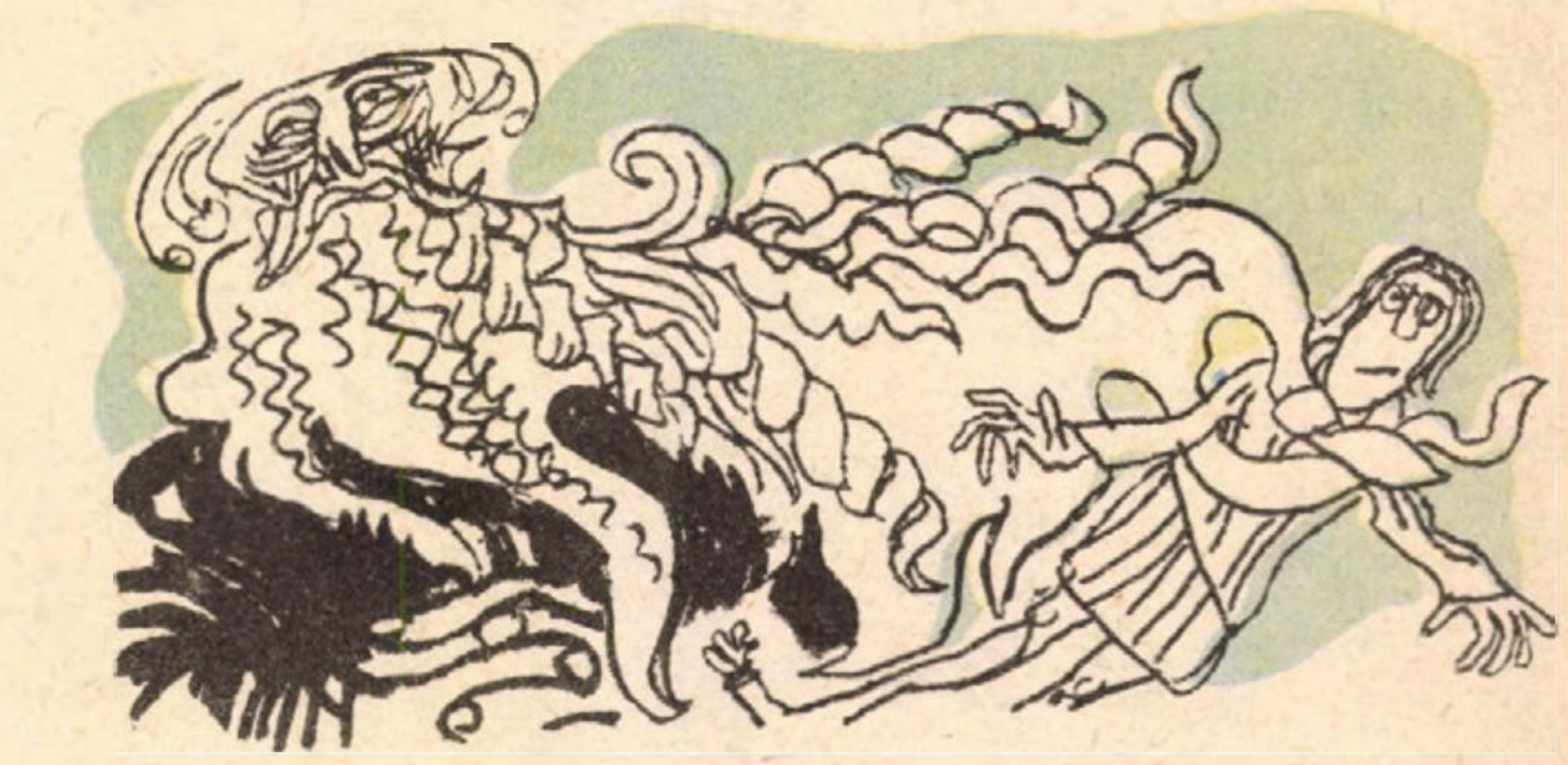

Ekkor a tanítvány már nem bírta tovább, sírni kezdett dühében, és azt kiáltotta:

— Matuzsálem csaló! Nem is kilencszázhatvankilenc esztendős!

A jelenlevők szörnyülködve hallgatták, hogyan beszél egy harmincöt éves tacskó a közel ezeréves Matuzsálem jelenlétében. S akkor valaki fülön fogta a tanítványt, és kipelte a teremből. Útközben Matuzsálem megsimogatta a fejét, egy cukorkát nyomott a kezébe, és szelíden azt suttogta:

— Miért vagy olyan türelmetlen, fiam?

Mikes György

SZILVESZTERI „Kedves Ludas!"

❶

„Vettem egy tévét, amely már az első héten elromlott. Most ki vagyok szolgáltatva a szolgáltató iparnak. Hiába várom a szerelőt, nem jön. Mi tévő legyek?..."

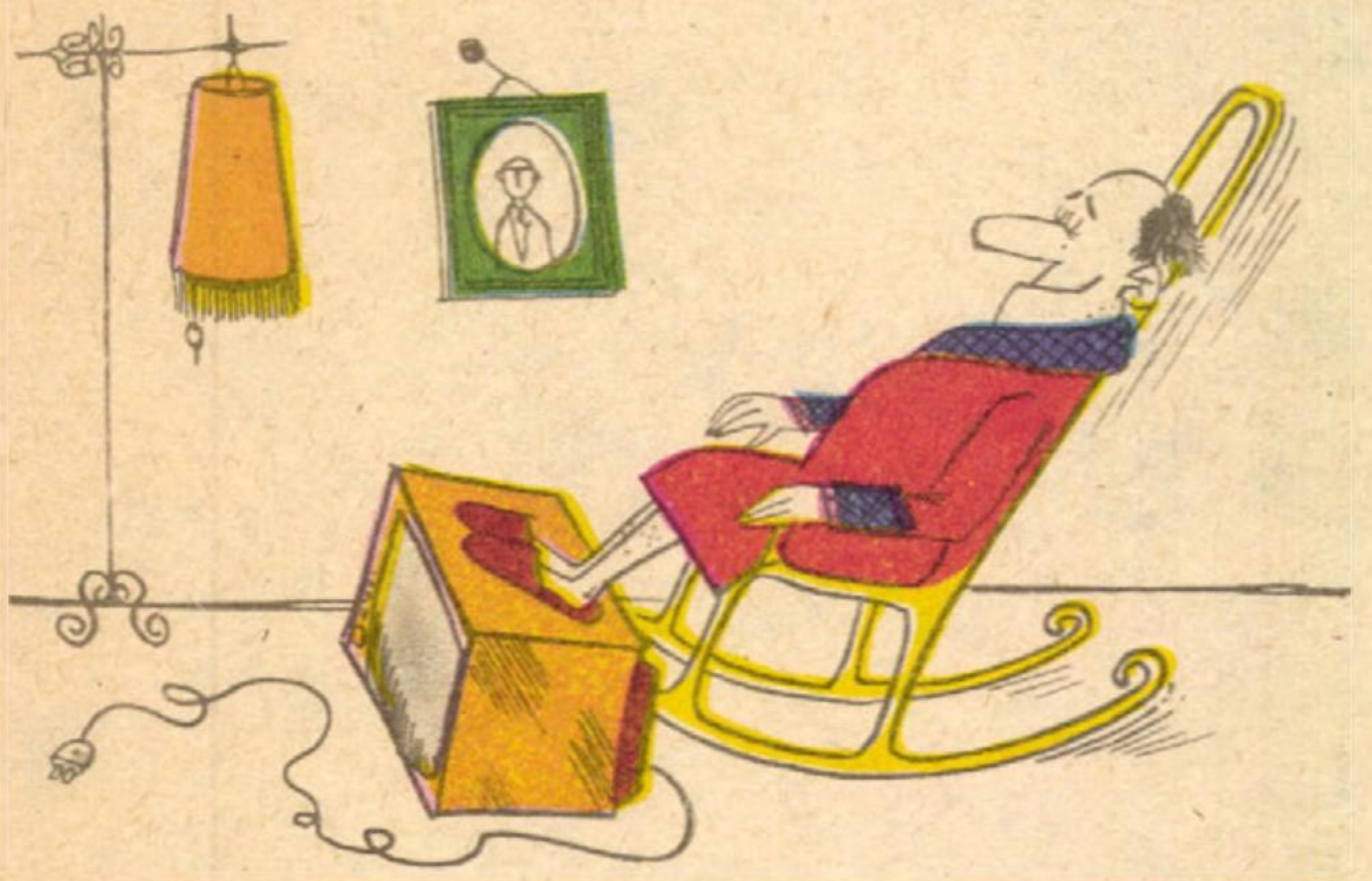

Próbálja praktikus bútordarabnak felfogni, amely a kényelmét szolgálja...

❷

„...És a szerelőkben sem nagyon bízom, nem egyszer megjártam már velük. Milyen módon lehetne ellenőrizni őket?"

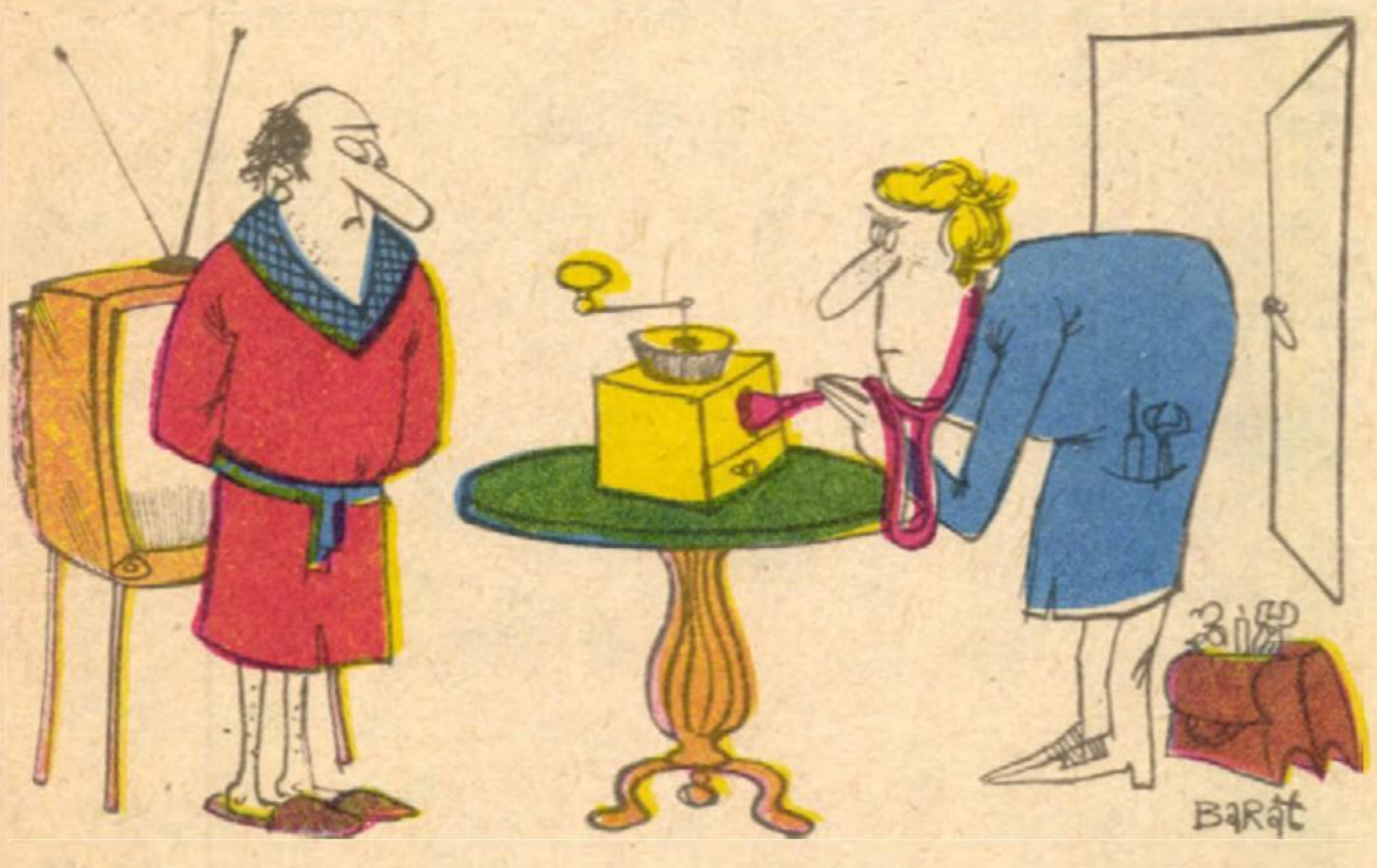

Tegye próbára a szakértelmüket, és ne árulja el, melyik a tévé-készülék...

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

„...Szobám több helyen is beázik. Évek óta járok a házkezelőségre emiatt...

Elkeseredett lakó"

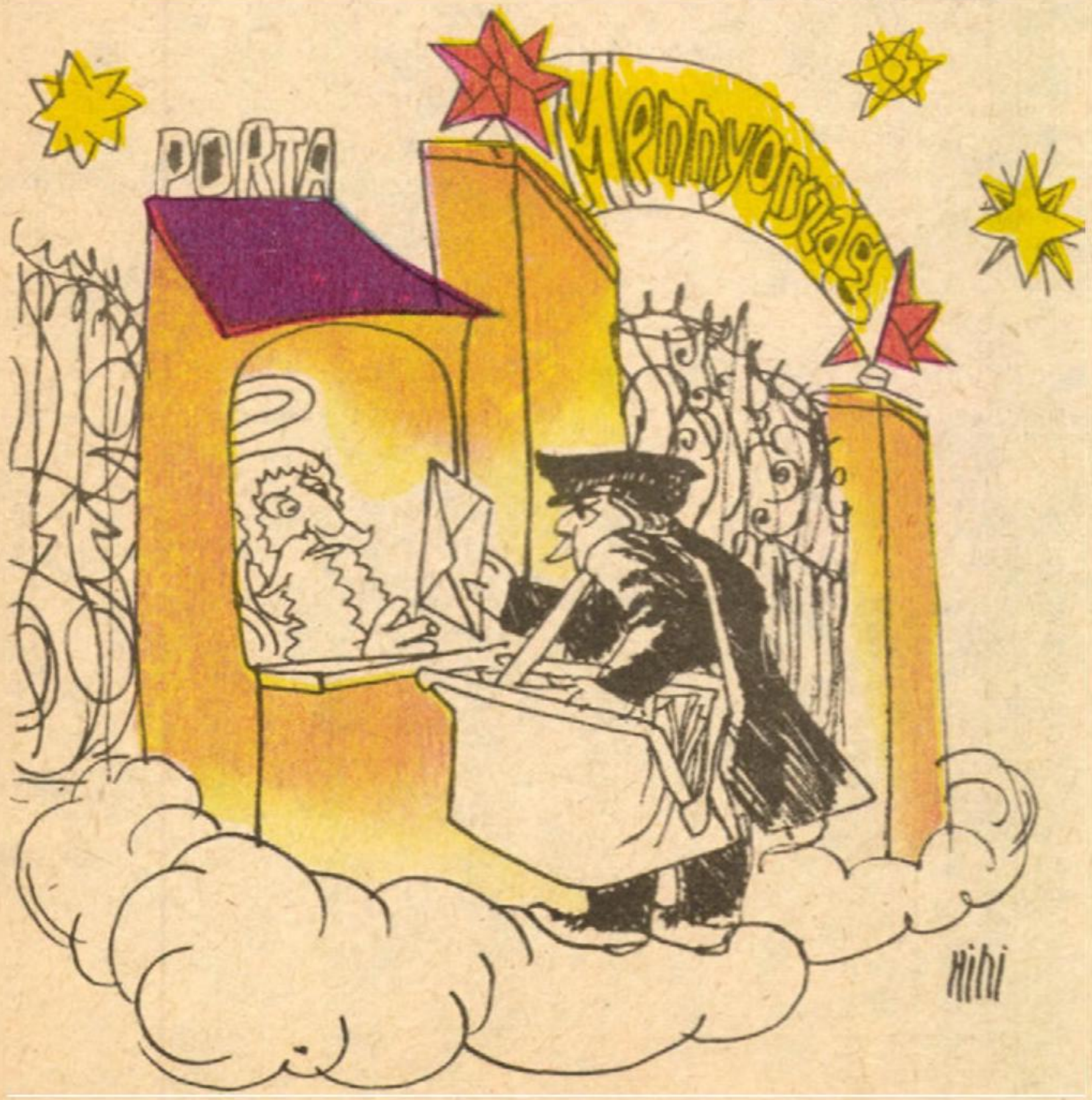

Panaszát érdemi elintézés végett illetékes felsőbb szervhez továbbítottuk...

„Panasszal fordulok a t. Szerkesztőséghez. Amikor a prémiumot reklamáltam, főnököm cipőtalpa levált. Kérem tanácsukat: mivel kárpótolhatnám a főnököt?

B. Béla"

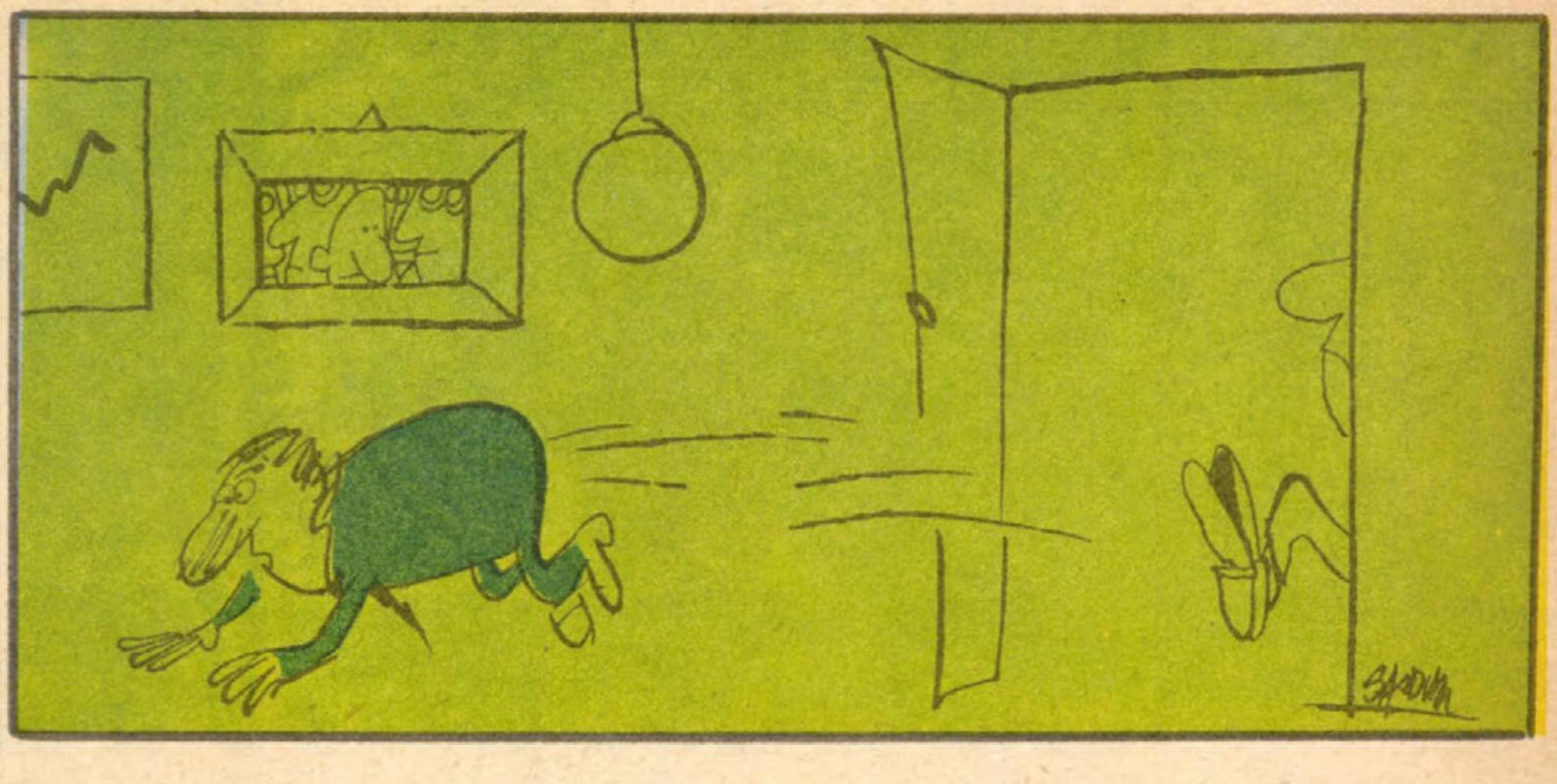

Főnöke bizonyára örülne egy duplatalpú, gojzervarrott hegymászóbakancsnak. A szaküzletekben bőséggel talál ilyesmit!

SÖRHAB

„Kedves Szerkesztő Úr!

Azt hallottam a szomszédasszonyomtól, hogy egy vendéglőben habosan mérték a sört, amiért a bíróság 7200 forint büntetést szabott ki. Nem túlságosan sok ez egy kis habért? Más áruk súlycsonkítása az kutya?! Hűséges olvasójuk:

Kovács Angéla"

Kedves Kovács Angéla!

Észrevétele teljesen indokolt, és arra vall, hogy ön rendkívül fejlett igazságérzettel rendelkezik. A habos sörért kirótt 7200 forintos büntetés sok ahhoz képest, hogy ennél súlyosabb szabálysértésekért két-háromszáz, esetleg ötszáz forint büntetést rónak ki. Csak emlékezetből idézem a nemrég megtartott vendéglátóipari ellenőrzés egyik adatát. A vizsgált éttermeknek körülbelül egyharmadában kevesebb volt a húsadag az előírtnál; emlékszem figyelmeztetésekre, néhány száz forintos büntetésre, de ilyen ügyekben 7200 forintos büntetésre nem emlékszem.

Legutóbb azt olvastam, hogy a társadalmi ellenőrök hatvannyolc üzletet vizsgáltak meg. Az üzleteknek, kis híján, a felében kisebb-nagyobb szabálytalanságokat lepleztek le: az árral vagy a súllyal éltek vissza az eladók. Persze, gyakran csak csekély többlet felszámításáról van szó, de sok kicsi sokra megy: egész éven át bizonyára eléri azt a szintet, hogy 7200 forintos büntetést ki lehessen róni, a legtöbb esetben azonban csak a tettenérést büntetik.

A mindennapos bevásárlást tekintve, az ilyen apró csalafintaságoknak nagyobb a jelentőségük, mintha az italboltban habosan mérik a sört, de ilyen esetekben sem hallottam azonban — még a folyamatosan elkövetett visszaélések esetében sem — az ön által említett 7200 forintos büntetésről. Persze én sem vagyok mindenről informálva: nem tudom például, hogy mennyire büntették azt az eladót, vagy üzletvezetőt, aki a negyedkilós originál kávéscsomagokat *felnyitogatta,* megdézsmálta, majd a burkolatot nagy gonddal és ügyességgel visszaragasztotta. Arra sem tudok önnek választ adni, hogy egy vállalati büfében vásárolt húsnál sem az ár, sem a súly nem egyezett (csak egyetlenegy vásárlásnál negyven forint értékű árdrágítás történt!), mennyi büntetést róttak ki. Aligha hiszem, hogy 7200 forintot, mert azt elrettentő példaként minden újság megírta volna.

Még különösebb esetről is beszámolok önnek (most olvastam!), szakmailag „ortopéd" csirkéknek nevezték el azokat a csirkéket, amelyeknek combját leoperálták, és elvonták a vendégtől. A pénzbüntetés mértékéről ez esetben sem vagyok tájékozott, de már az is elismerést érdemel, hogy az ortopéd csirkét „feltaláló" üzletvezetőt leváltották.

Az igazság kedvéért meg kell önnek mondanom, kedves Kovács Angéla, hogy valóban: a súlycsonkítás sem kutya, de a visszaélésekért nem egyedül az eladó, vagy az üzletvezető a felelős. Olykor a vevő is megéri a pénzét. Egy társadalmi ellenőr egy üzletben leleplezte az eladó manipulációját. Egy vásárló rögtön közbeszólt, és határozottan azt mondta: „Tűnjön el, mert perceken belül megveretem az asszonyokkal!" És miközben ezt vésztjósló tekintettel megjegyezte, a mögötte türelmetlenül topogó háziasszonyok sorára mutatott. Mit gondol ön, kinek mondta ezt a kedves vevő? Az eladónak? Dehogy annak! Az ellenőrnek mondta, aki az ő érdekében fellépett.

Ez elég gyakori jelenség és nagyon furcsa, hogy a vevő inkább hagyja magát néhány dekával és néhány forinttal megrövidíteni, mintsem reklamálással feltartsa a kiszolgálás folyamatát.

Egyébként megértem, ha igazságérzete a habos sörért kirótt 7200 forintos büntetés miatt mocorogni kezdett, bár nem szabad azt mondani, hogy „egy kis hab nem a világ". De hogy tökéletesen megnyugtassam, kedves Kovács Angéla: rosszul, és elferdítve hallotta a hírt. Most úgy idézem önnek, miként az a lapokban megjelent: ***„Habos volt a sör Blackpoolban, Angliában, az egyik vendéglőben. A bíróság 100 fontra büntette a tulajdonost a vevők megrövidítése miatt."***

Az ön szomszédasszonya a száz fontot mindjárt lefordította 7200 forintra, Blackpoolt Budapestre, Angliát Magyarországra. A többi stimmel.

Földes György

SZILVESZTERI „Kedves Ludas!”

„Az egyik külső kerületből járok a munkahelyemre az XY jelzésű autóbusszal. A buszvezető többnyire nem áll meg ott, ahol fel akarok szállni, bármily hevesen integetek is, gúnyos mosollyal továbbrobog. Már tisztára idegbajos vagyok ettől. Kedves Ludas, adj tanácsot: mit tegyek?”

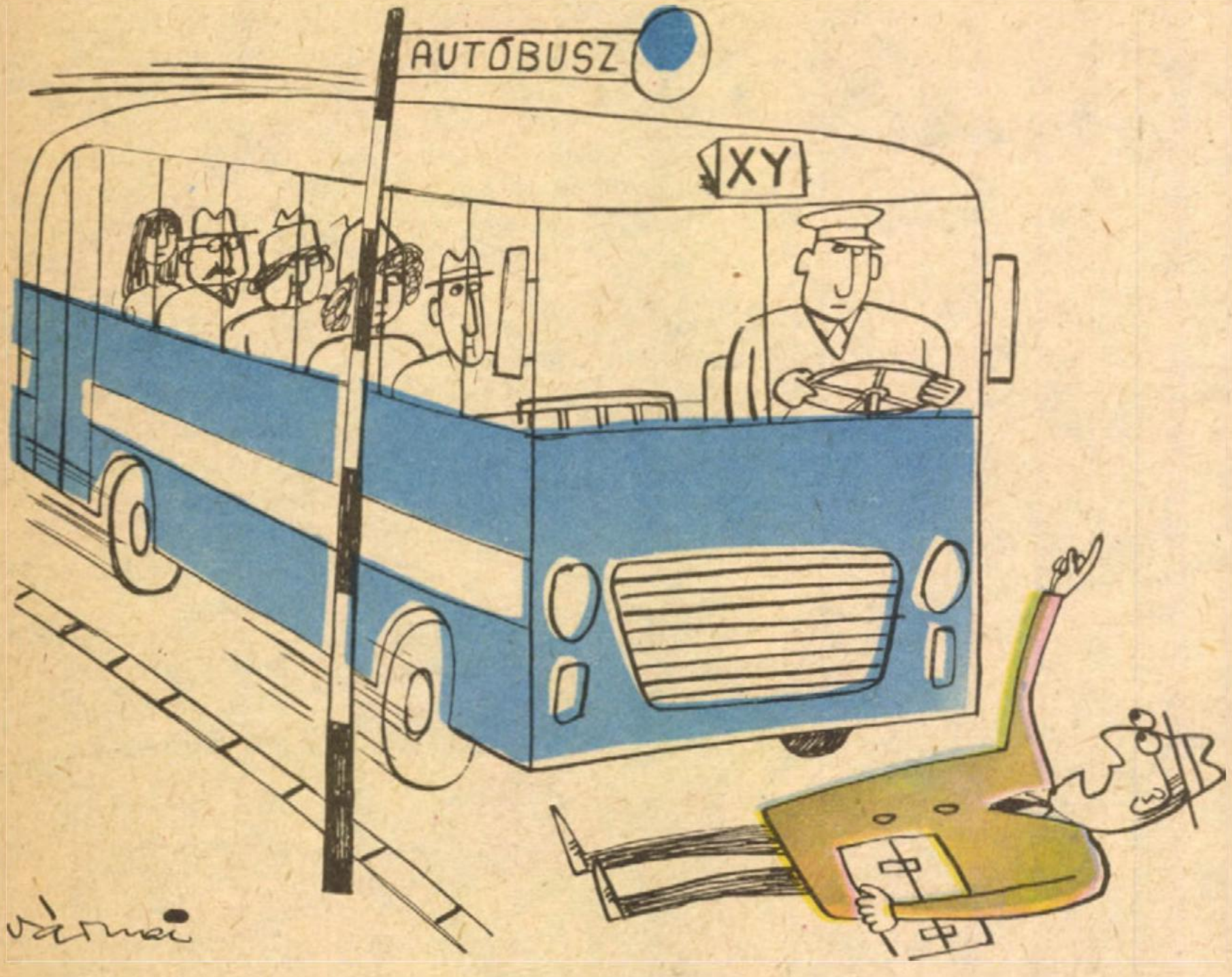

Feküdjék keresztben a busz előtt. Mármost a busz vagy megáll, vagy nem áll meg. Az ön mindennapos mérgelődése azonban így is, úgy is megszűnik.

„Állandó bajok vannak a távfűtéssel. Hogyan vészeljük át a telet?
35 aláírás”

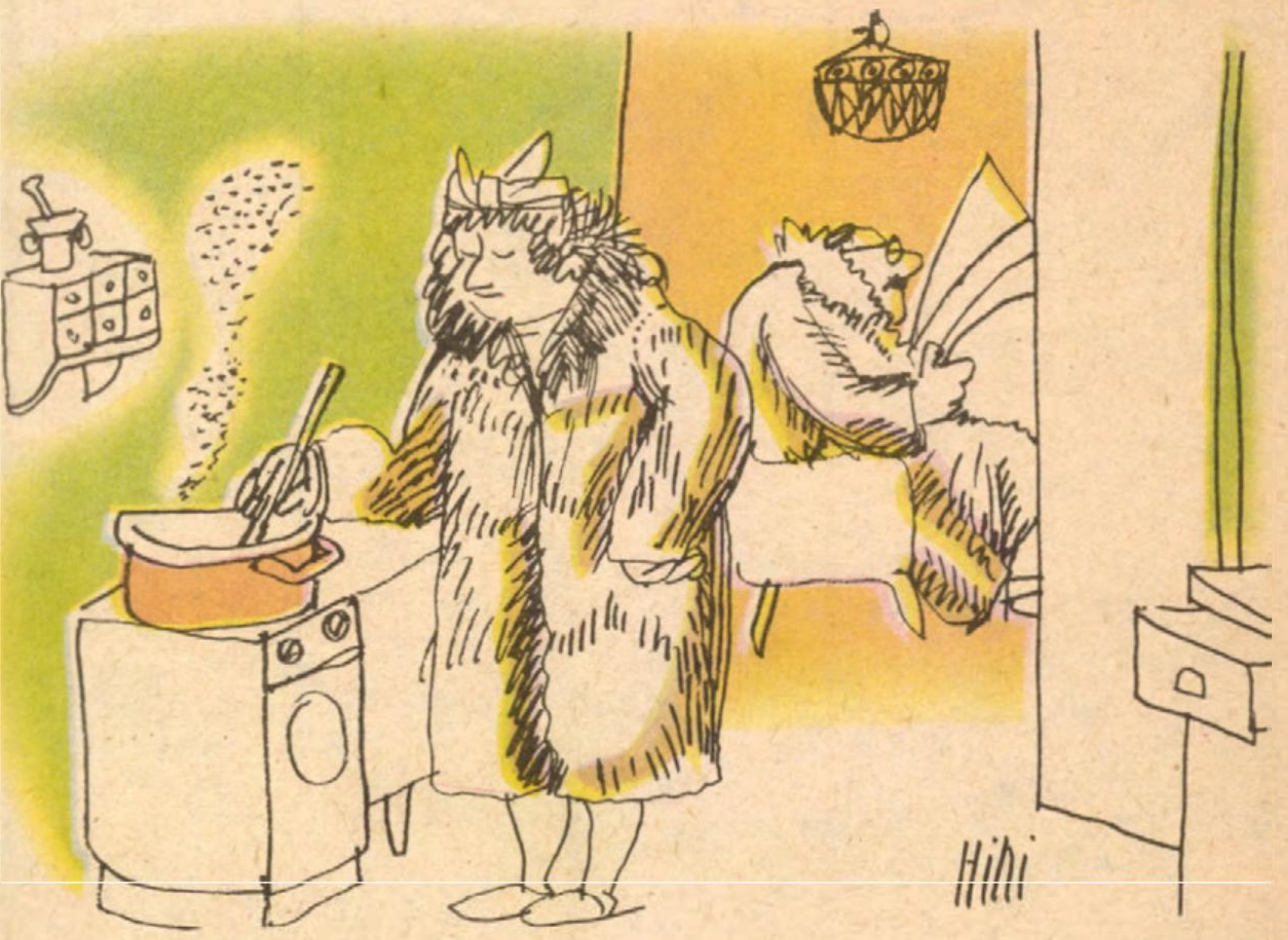

Ertesülésünk szerint remek nercbundák érkeztek Kanadából!

„Környékünk gyárai megmérgezik a levegőt. Korom hull a paprikás krumpliba, füstöt szippantunk a nap minden percében, pedig nem is vagyunk dohányosok, csak pipások. Kérjük, vitessék el a gyárakat innen!”

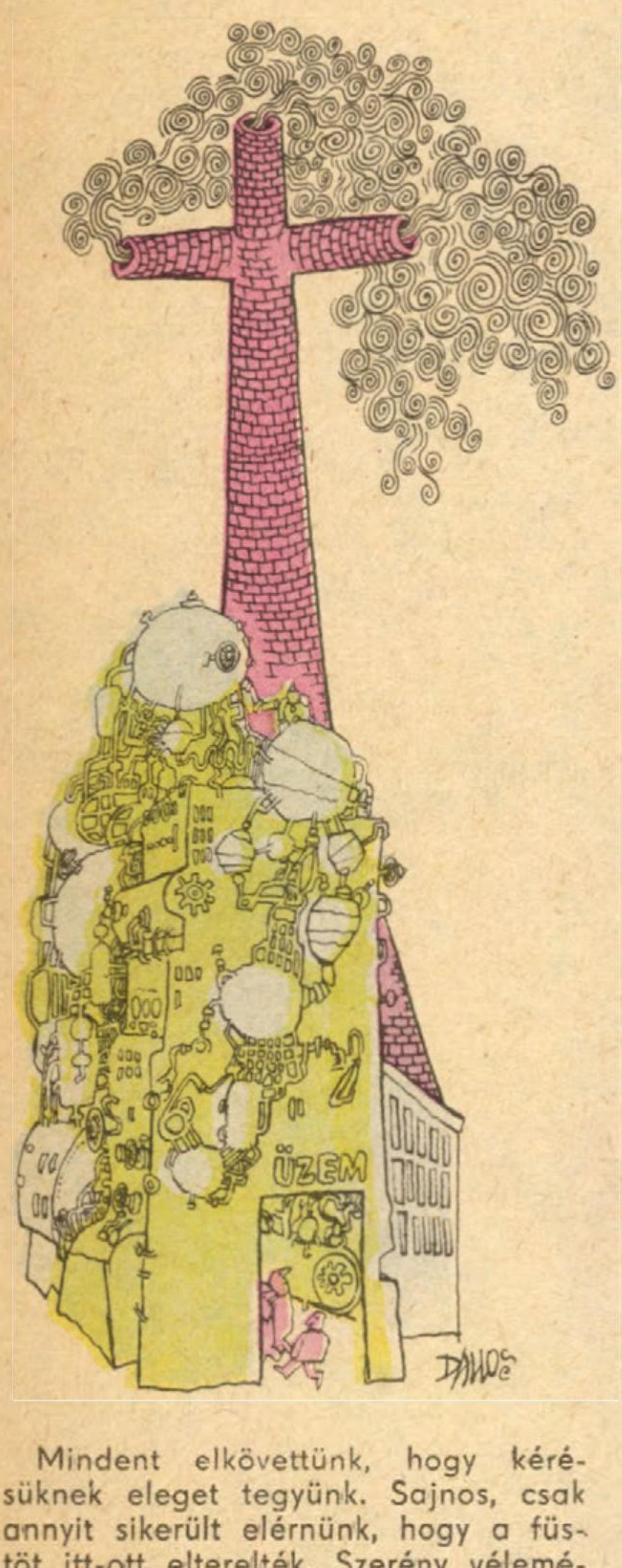

Mindent elkövettünk, hogy kérésüknek eleget tegyünk. Sajnos, csak annyit sikerült elérnünk, hogy a füstöt itt-ott elterelték. Szerény véleményünk szerint minden századnak megvan a maga keresztje.

RAGAD A PADLÓ

Kedves Ludas!

Végső szorongattatásomban fordulok Hozzád. Egyszerű asszony vagyok és a magam feje után sehogyse tudom kiókumlálni, meddig korlátoz még a ruhaipar a szabad véleménynyilvánításban, az építőipar meg a mozgásszabadságban.

A konfekciós holmik úgy mennek össze rajtam, mint savanyú tej a platnin. Az a slafrok, amelyik tavaly még bőven betakart, most már szűken sem takar be. Szorít, nyom, mint a vasmenyasszony. Nemhogy véleményt nyilvánítani, hanem még szuszogni sem hagy szabadon. Egy mélyebb sóhaj és kireped a hátamon a gönc, akár a véreshurka.

Az építőipar meg évről évre magasabb emeleteket épít nekem. Fiatal lányka koromban danolva szaladtam fel akár az ötödikre is, mint a cinegemadár, most meg már a másodikon pöfögök és sípolok, akár a gőzgép. Igaz, közben ingyen tűzijáték van a szemem előtt, piros karikákból meg zöld csillagokból és azelőtt ez sem volt, de kárpótlásnak gyenge dolog.

Az uram azt mondja, disznómód elhíztam, de az uram egy pokróc, aki mindig a könnyebb ellenállás irányát választja. A jó egészség és a karcsú állag titka a fegyelmezett étrend és én mindig fenemód betartom az időpontokat. Persze, ez önfegyelem kérdése. 8-kor reggeli, hideg töltött káposztácska estéről, 9-kor kicsi friss tepertő melegiben, 10-kor pohárka tejfel, 11-kor kis zóna tunkolással, 12-kor ebéd, valami szolid legyen a gyomorban, 1-kor apró nassolás, keleti édesség, 2-kor zsíros kenyér hagymával, 3-kor falat tokaszalonna csak úgy a szájíz végett, 4-kor uzsonna, haboskávé, mazsolás kuglóf, 5-kor kicsi zóna szaftosvirslivel, 6-kor rétescsárda meleg káposztással, mert társadalmi életet is kell élni az embernek, 7-kor dobozka szardínia, de inkább csak a finom olaj kedvéért, 8-kor rendes vacsora és ettől fogva mintha elvágták volna. Legfeljebb a nachtkaszlira teszek még egy kis császárhúst, mogyorós csokit, ezt-azt, hátha éjjel felrezzenek. És ettől a szigorú szabálytól én csak karácsonytájt térek el, hiszen egyszer-egyszer jól is kell laknia az embernek, merthogy úgyis csak az a tiéd, amit megeszel.

Hát ezt a levelet most a padlón írom. Karácsonyeste leültem, hogy elegyengessem a szőnyegrojtot és azóta nem tudok felállni. Ez is az építőipar hibája, biztosan ragad a padló. Node meddig tűrjük még ezt?

Pöff Guidóné
Kákabél köz 9/b.

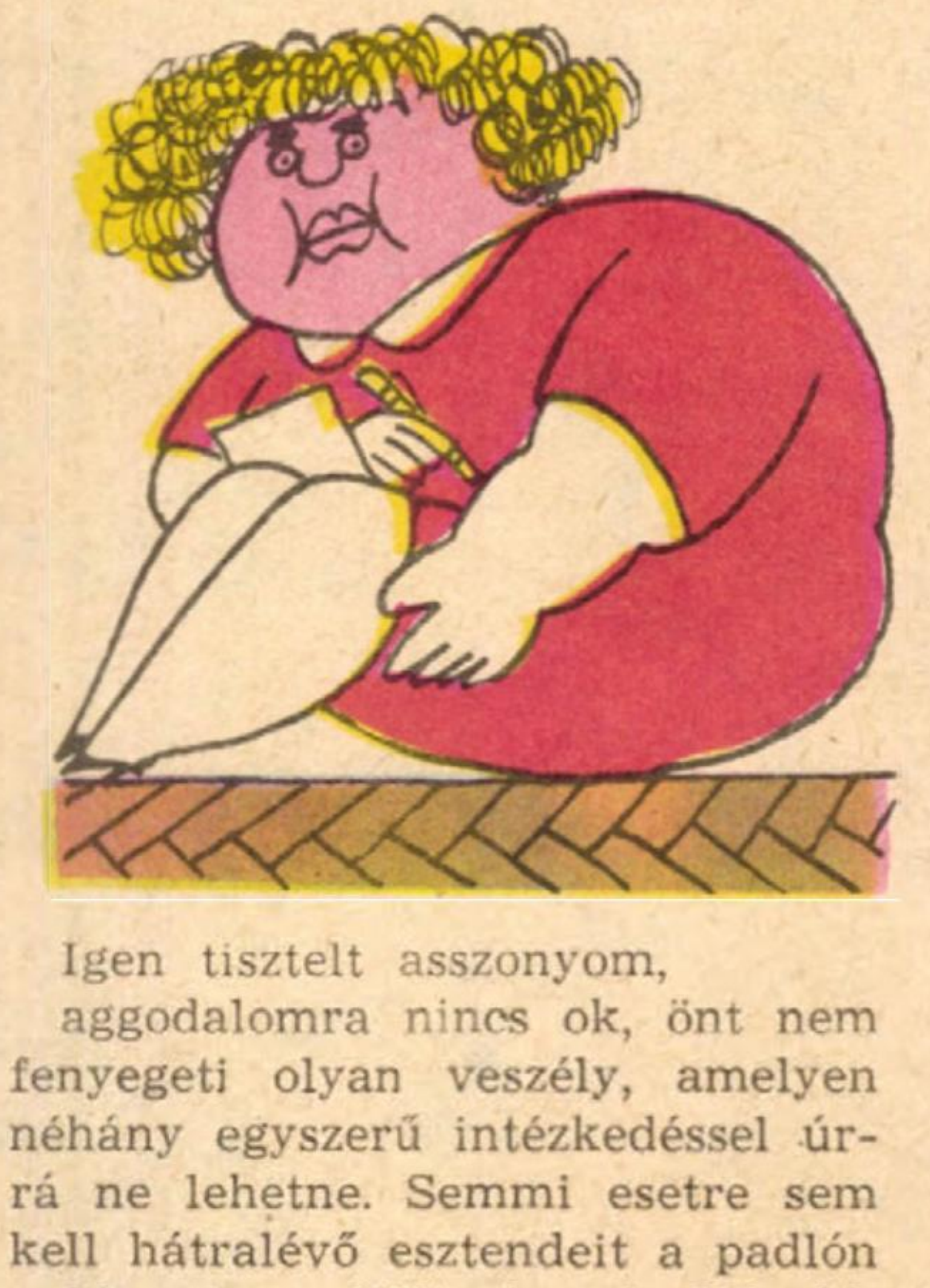

Igen tisztelt asszonyom,

aggodalomra nincs ok, önt nem fenyegeti olyan veszély, amelyen néhány egyszerű intézkedéssel úrrá ne lehetne. Semmi esetre sem kell hátralévő esztendeit a padlón gubbasztva eltöltenie. A Hórukk Tröszt anyagmozgatóit már útnak indítottuk, néhány csigasor segítségével hamarosan kiszabadítják önt remeteszerű guggolásából.

Amint talpra áll, ismét részesülhet a terített asztal örömeiben. Reggelire egy fél citrom levét ajánlanánk, ebédre ugyanennek a fél citromnak a héját, vacsorára pedig a magvakat. Vegye figyelembe, hogy a csálécsőrű limcsipapagáj (cuculiformis limonada) szinte kizárólag ilyen magvakat fogyaszt és mégis 150 évig él, szemet gyönyörködtető tollazatát nem is említve.

E gazdag étrend mellé némi célirányos testedzést ajánlanánk. Egyelőre egyetlen gyakorlatra hívjuk fel a figyelmét. Ez lényegében a fej ismételt, vízszintes irányú elmozgatásából áll. 1. ütem: fejfordítás jobbra, 2.: fejfordítás balra, 3.: fejfordítás megint jobbra, 4.: fejfordítás ismét balra. Ezt a gyakorlatot olyankor kell végezni, amikor valaki a következő kérdések bármelyikével fordul Önhöz:

— Nem vagy éhes, húsnyulacska?

— Ennél-e egy falatot, csokigombóc?

— Kérsz egy harapást, pufipofi?

Persze ezt sem szabad túlzásba vinni. Philippoppolisi Eugénia (920—1082) oly vehemenciával mondott ellent a csábító incselkedésének, hogy a heves fejcsóválástól eltörött a második nyakcsigolyája (epistropheus) és attól fogva csak a plafont tudta nézni. Mint Ön most a padlót.

Ha megfogadja ezeket a tanácsokat, biztosítjuk, hogy slafrokja csakhamar ismét tágulni kezd, s cserébe az emeletek zsugorodnak össze, a padló pedig elveszti ragacsos jellegét. És ön néhány év múlva ismét diadallal, kihúzott derékkal léphet az emberek színe elé.

Addigra ugyanis — ha minden jól megy — újra lesz dereka.

Peterdi Pál

SZILVESZTERI „Kedves Ludas!"

Hogyan lesz az ember humorista?

„ ... és azért is szeretnék humorista lenni, mert a jelenlegi szakmámban nem keresek eleget. Megemlítem, hogy középiskolát végeztem, állítólag jól fogalmazok és mindenki jópofának tart. Csak azt nem tudom, hogyan kell nekikezdeni. Ha ön nem irigy — amit feltételezek — árulja el nekem. Előre is hálásan köszönöm."

(Sok levél lényege)

I.

Nekem aztán igazán szerencsém volt! Már az első művem viszontláthattam nyomtatásban. Igaz, hogy a mű csak ennyi volt:

— Mondja, győzhet a Mrna?
— Mrne?

Pompás élc, ugye? Hát még ha hozzáfűzöm, hogy azon a nyáron, 1930-ban, a pesti Beketow-cirkuszban mérkőzött Mrna, Prága medvéje, a mi nagyhírű Czája Jánosunkkal, s ez okból kettejük nevétől volt hangos a sajtó. Húszéves voltam és rejtvényrovatot vezettem a Nemzeti Sportban, havi negyven pengőért. Mellékállásban pedig bedolgozója voltam Grätzer Józsefnek, a rejtvénykirálynak, akinek vagy nyolc-tíz rovata volt. Eladdig az írás, mint hivatás, vagy pénzkereső foglalkozás az eszembe sem jutott. A Barcsay utcai gimnáziumban, ahol nyolc esztendőt ültem le, s végül jó magamviselete miatt pótérettségivel szabadultam, tevékeny önképzőkör működött; a felsős diákok egész serege olvasta itt fel verseit, novelláit, az irodalompártoló tanár urak szenvedéseivel mit sem törődve. Egyszer elmentem, de örökre kitiltottak. Joggal. Kar-felemeléssel kellett szavazni, hogy ki legyen az elnök, s hogy a barátom voksait szaporítsam, félkaromról lehúzva a kabátot, mindkét karomat a magasba emeltem. Megszámláltattam és szélhámosnak találtattam. És — mint mondtam — eltávolíttattam. Írói pályám így véget ért, mielőtt kezdetét vehette volna.

Tanulmányaim befejezése után néhány hónapig drogista-tanonc voltam a Pharmacia r. t. dohos pincéiben, s bár sok kellemes órát futballoztam át a felfújt óvszerekkel, végül mégis szakmát változtattam: biztosítási üzletszerző lettem. Népes családom tagjaival előbb élet-, később balesetbiztosítást köttettem, jégkár ellen azonban nem voltak hajlandók biztosítást kötni (lévén valamennyien pestiek), s így főnökeim csakhamar más pályára tanácsoltak. Ily előzmények után kerültem a sportlaphoz, rejtvényrovatot vezetni. No de hogyan jutott eszembe viccet írni? Ennek is megvan a maga édesbús története, mint alább következik.

Volt akkoriban egy nagyhírű töltőtoll-kereskedő. Egyik fióküzlete a Váci utcában díszelgett. Ennek kirakatában fekete bársonyfüggöny mögül két női kéz nyúlt ki, csak csuklótól az ujjakig láthatóan. E két női kéz — melynek kecsességét, szép formáját, alabástrom-hamvasságát ecsetelni hiába is kísérelném meg — szóval e két női kéz egy valódi T ... féle töltőtollal foglalatoskodott; néhány szót írt vele, majd rácsavarta a kupakját, ismét levette, írt, megint elrakta — mit részletezzem: propagálta a tollat. Elbűvölt a látvány. Természetesen nem a toll látványa, hanem a két kézé. S mert aznap délelőtt vettem fel kétheti illetményemet, ropogós húsz pengőt, úgy döntöttem, hogy vásárlás ürügyén bemegyek az üzletbe, s szemügyre veszem, hogyan s miben folytatódik az a két csudálatos női kéz. Megelégedésemet fejeztem ki a látottak felett, s néhány órával később már E. kisasszonnyal az oldalamon baktattam felfelé a Gellérthegyre. Kistermetű, éjfekete hajú-szemű, gömbölyded, barátságos lány volt. Csak néhány évvel lehetett idősebb nálam.

II.

Olvasóim zöme nem tudhatja, hogy mennyi pénz volt 1930-ban húsz pengő. Tisztes összeg volt, ha vagyon nem is. A mai forinthoz viszonyítani nem igen lehet, mert aszerint, hogy mi az összehasonlítás alapja, nagyon eltérő szorzószámokat kapunk. Jelen történet tárgya arra késztet, hogy éttermi vacsorában számoljunk. Nos, akkoriban két pengőért jó vacsorát ehetett az ember valamelyik ezüsttükrös körúti kávéházban. Olyant, amilyen ma 40—50 forintba kerül. Luxushelyek persze akkor is voltak. Méregdrágák. Ilyen volt például a Kioszk a Gellérthegyen, valamivel a Citadella alatt, a hegyoldalban. Hogy némi tekintélyre tegyek szert, ide hívtam meg sörözni a vonzó leányt. Két üveg sörnek 3—4 pengőből ki kell jönnie, akárki muzsikál is melléje — így számítottam. A meghívást nyájasan elfogadta, de alighogy letelepedtünk, örömmel jelentette, hogy éhes.

Nos, megpróbált azóta az élet egyszer s másszor, de nem tudom, hogy éreztem-e magamat mélyebb kút fenekén, mint azon az estén. Hosszan részletezhetném, hogy mi mindent evett E. kisasszony, s verejtékező homlokomat egyre törülgetve hogyan számoltam szüntelenül, mint egy National-kassza, miközben egy adag kaszinótojást piszkálgattam étvágytalanságot színlelve. S mindehhez a nagyhírű cigányprímás kizárólag nekünk húzta, mert e kora esti időben más vendég még nem akadt. Mit mondjak egyebet: két lidérces álom riogat még mostanában is néha. Az egyik: érettségizem matematikából (erről még talán máskor), a másik: vacsorázom E. kisasszonnyal a Kioszkban (erről egy szót se többet).

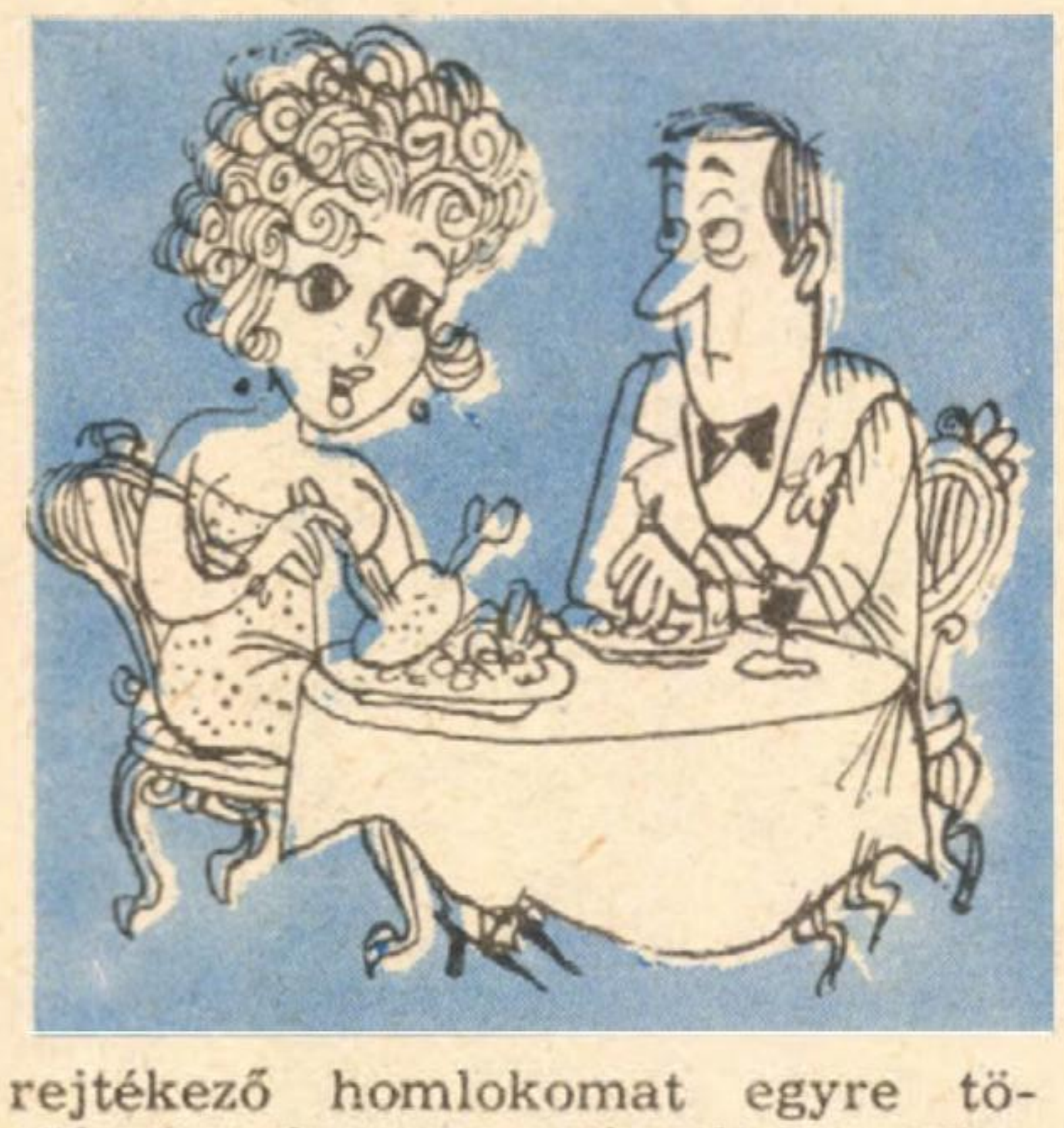

III.

Csak még annyit, hogy E. nemcsak vonzó és éhes, de módfelett erényes is volt. Titkos reményem (mely a vacsora alatt úgyahogy életben tartott), hogy tudniillik viszonozni fogja gyengéd érzelmeimet, nem vált valóra. Még a kezét, azt a csodálatosan szép kezét sem szoríthattam meg. Lehet, hogy engem unt, lehet, hogy a gazdag vacsorától pilledt el — mindegy. Hazakísértette magát a Mester utcába, azóta nem láttam. (Ha jól meggondolom, tulajdonképpen sértve érezhetném magamat.)

Másnap pedig ott ültem a szerkesztőségi szobában, egyetlen fillér nélkül. Félhavi jövedelmem úszott el a csalfa leány miatt. Rossz kedvem volt, istenverte rossz. S most jött a fordulat. Nem csak ebben a történetben, hanem magában az életben is.

A fordulat, vagyis V. kollégam (jelenleg egy népszerű hetilap főszerkesztője), a pénztártól jött, néhány ezüstpengőt csörgetve a markában. Természetesen vidám volt és megelégedett.

— Ma négy viccem jelent meg — dicsekedett — tíz pengőt vettem fel éppen most!

— Itt két és fél pengőt fizetnek egy viccért? — csodálkoztam.

— Nem tudtad? Próbáld meg. Hátha megy.

— Két és fél pengőt, akármilyen rövid is? — hitetlenkedtem.

— Igen. A terjedelem nem számít, csak jó legyen.

Viccet mindenki tud írni — mondtam magamban s azzal felütöttem az aznapi sportújságot. Ki nyeri a Mrna—Czája mérkőzést? — ezt latolgatta az egyik szakcikk. Úgy határoztam, hogy erről írok egy viccet és beadom. Ha megjelenik, írok máskor is, ha nem, soha többé. Papírt fűztem az írógépbe és némi töprengés után lekopogtam a művet:

— Mit gondol, győzhet a Mrna?
— Mrne?

S ahogyan megfogadtam: írtam máskor is.

Tabi László

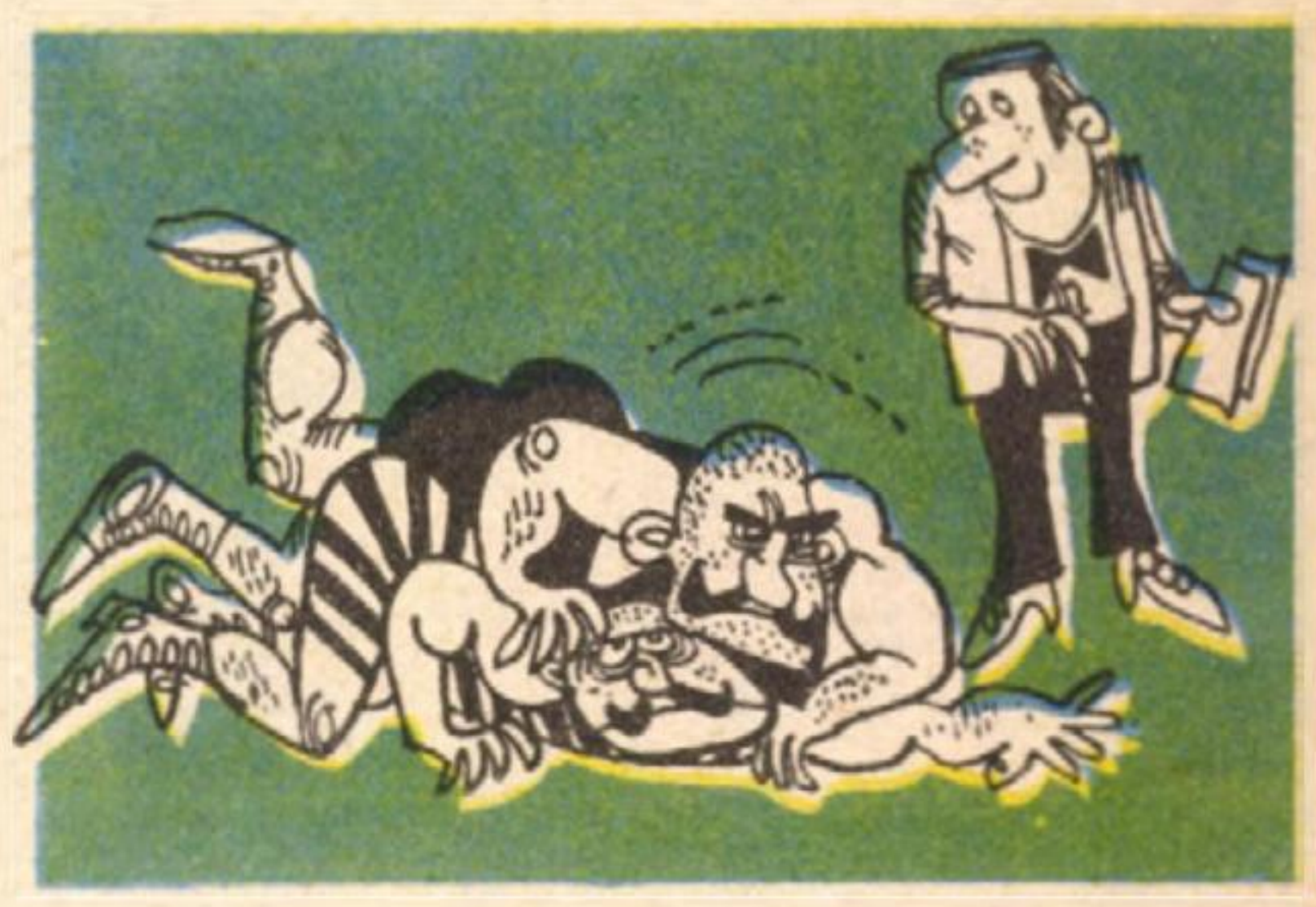

„Fiam számára nem találok tartós elfoglaltságot nyújtó állást. Segítsenek!"

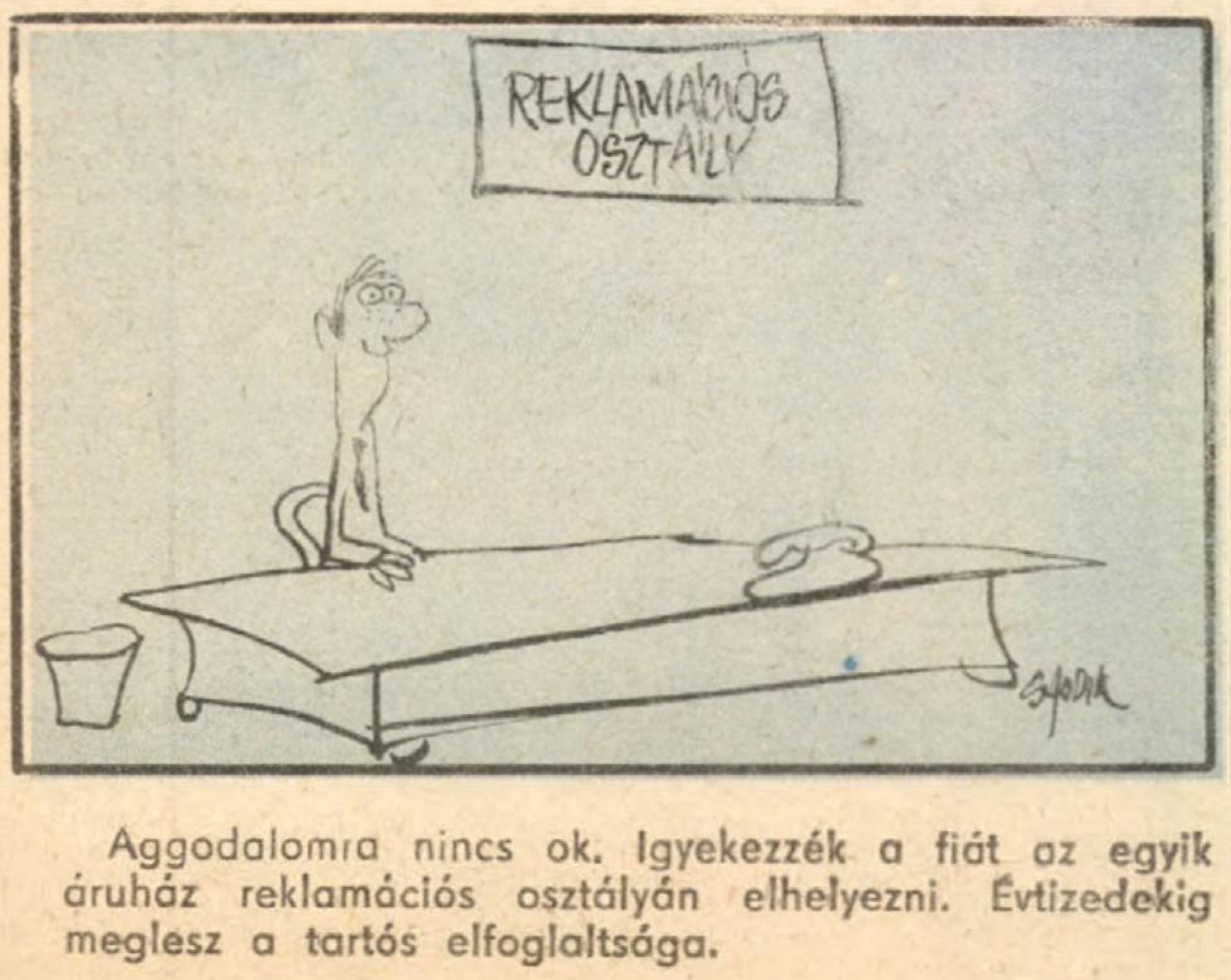

Aggodalomra nincs ok. Igyekezzék a fiát az egyik áruház reklamációs osztályán elhelyezni. Évtizedekig meglesz a tartós elfoglaltsága.

„Házunkban napok óta nincs villany. Mit csináljunk a hosszú téli estéken?
H. P. S., Budapest"

Olvasónknak az alábbi, sötétben is űzhető időtöltéseket ajánljuk:

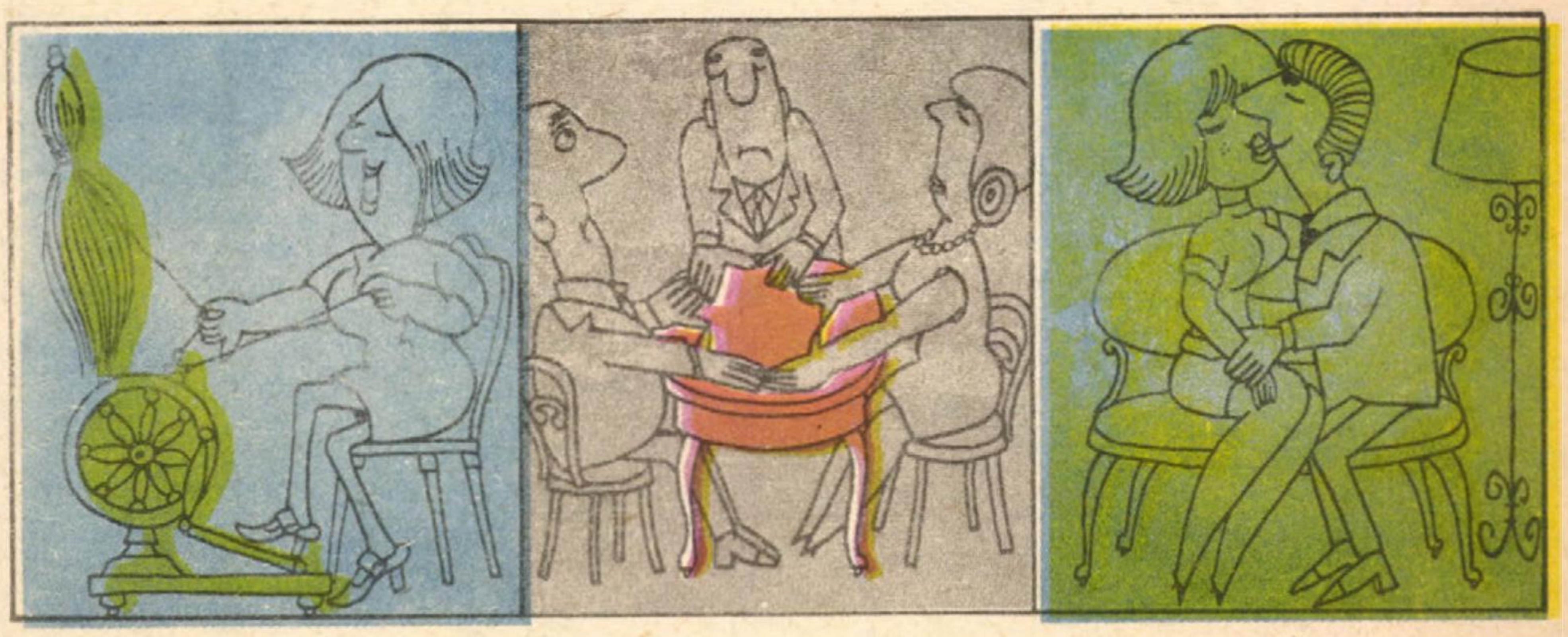

SZILVESZTERI „Kedves Ludas!”

N.-i olvasónk, mint írja: hajókormányos. Szokása - (régi tengerész szokás ez), hogy matróztársaival minden sikerült behajózás után áldomást igyon a kikötői kocsmákban.

Bizonyos ideje - a behajózás sikeres ünneplése után - többízben hallotta a tárgyak hangját... A tárgyak beszéltek...

KÉRDÉSE: Lehetséges ez?

VÁLASZ:

—Igen, ez lehetséges. Olykor magam is sikeresen behajózok valamely' kocsmába, aztán (bizonyos ideje) azt tapasztalom: a tárgyak beszélnek...

Íme: ~~K~~MI MIT MOND:

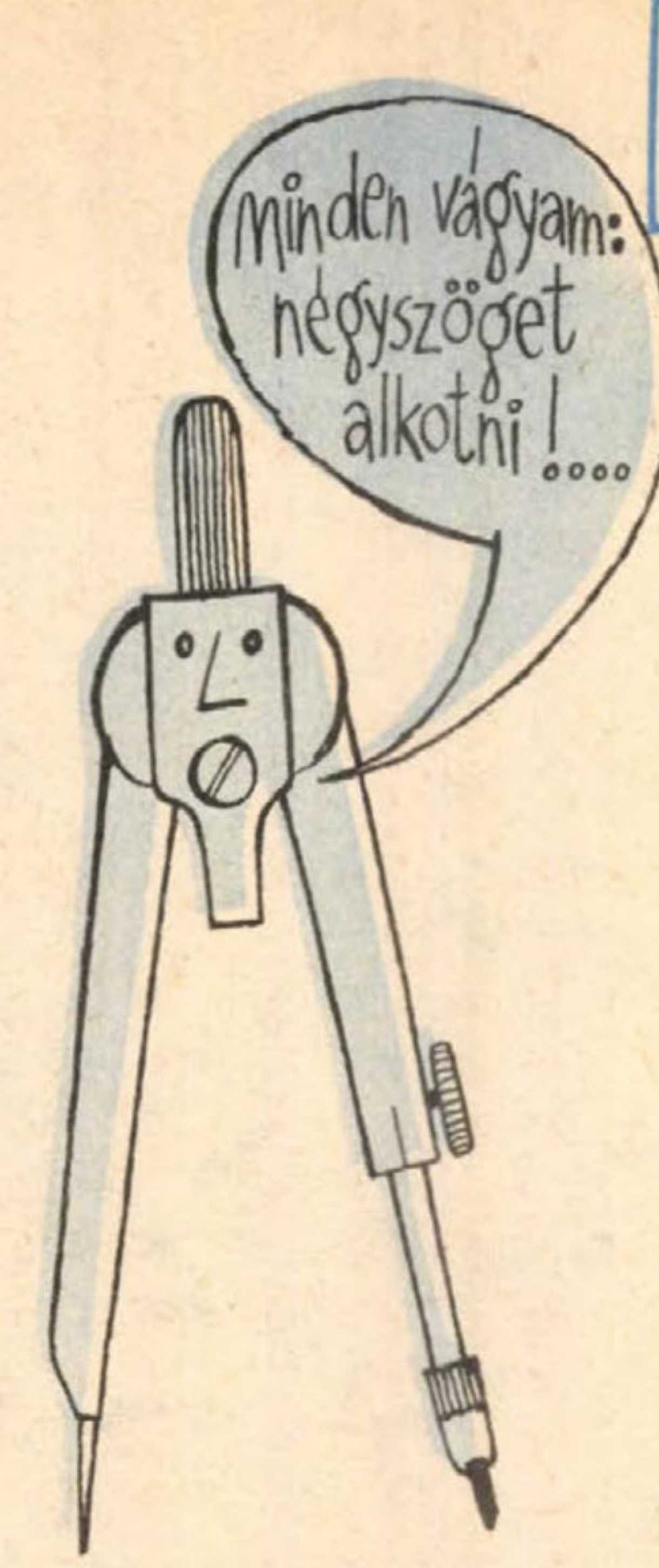
Minden vágyam: négyszöget alkotni!....

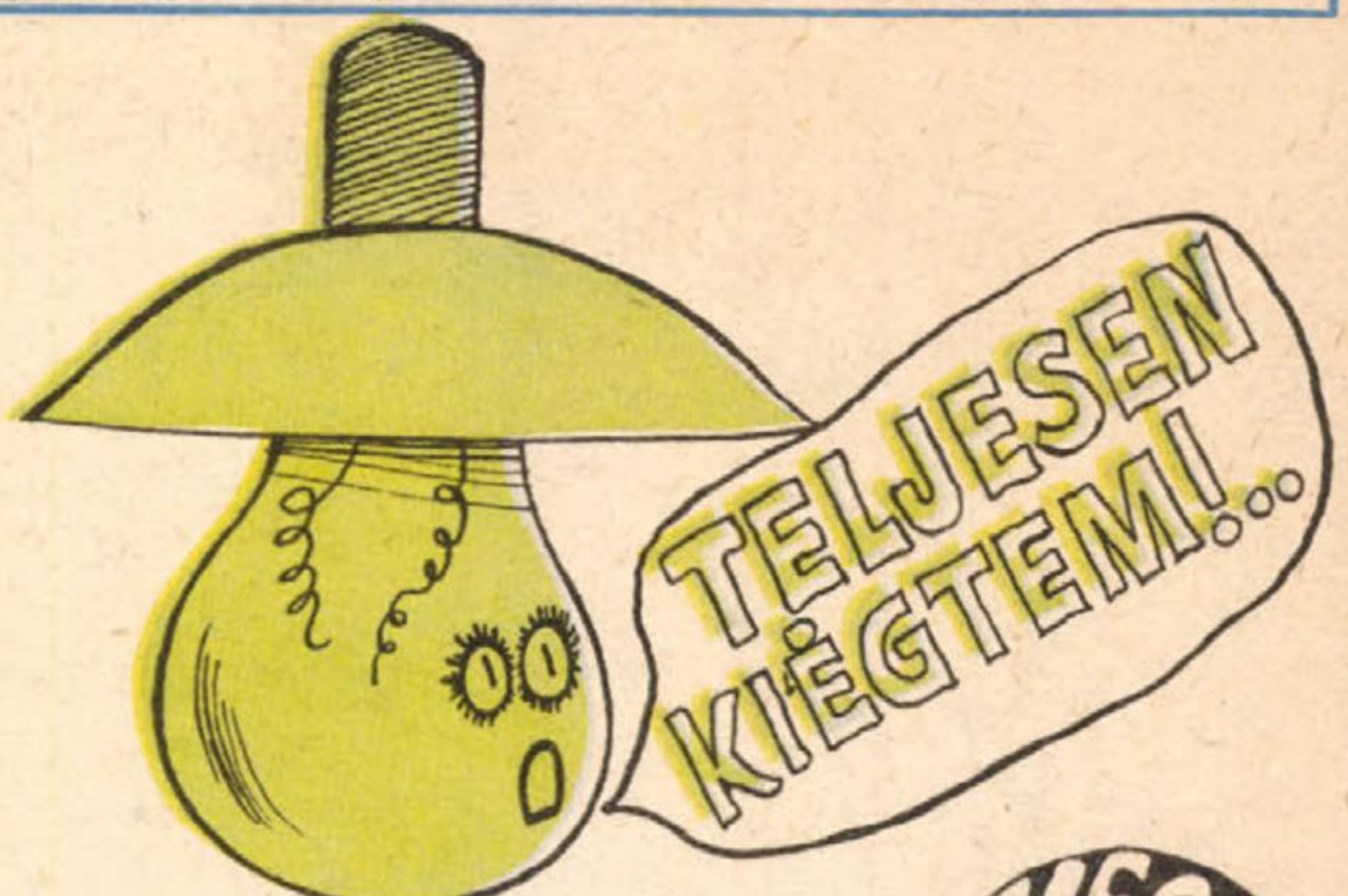
TELJESEN KIÉGTEM!...

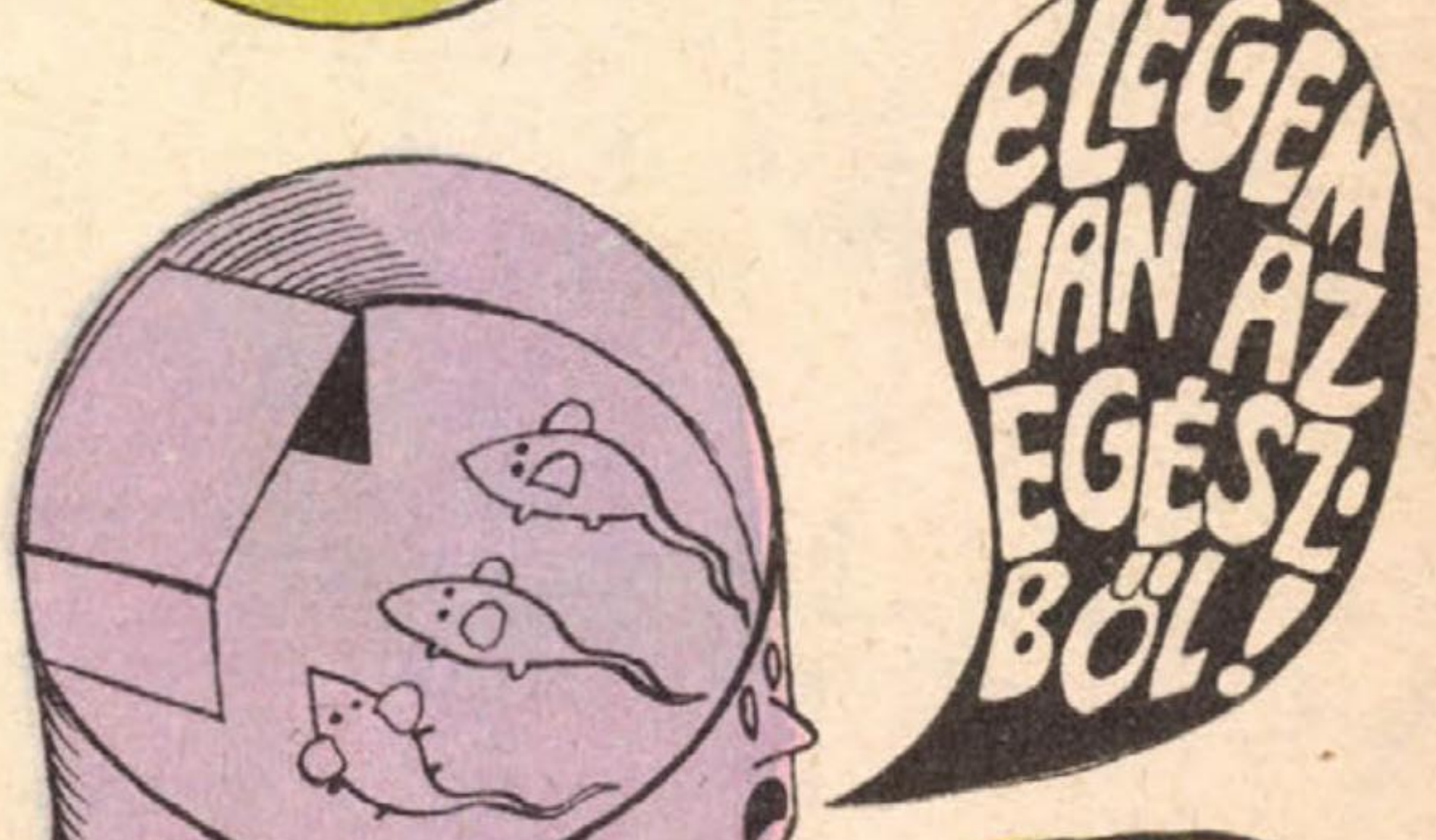
ELEGEM VAN AZ EGÉSZ-BŐL!
Türelemjáték

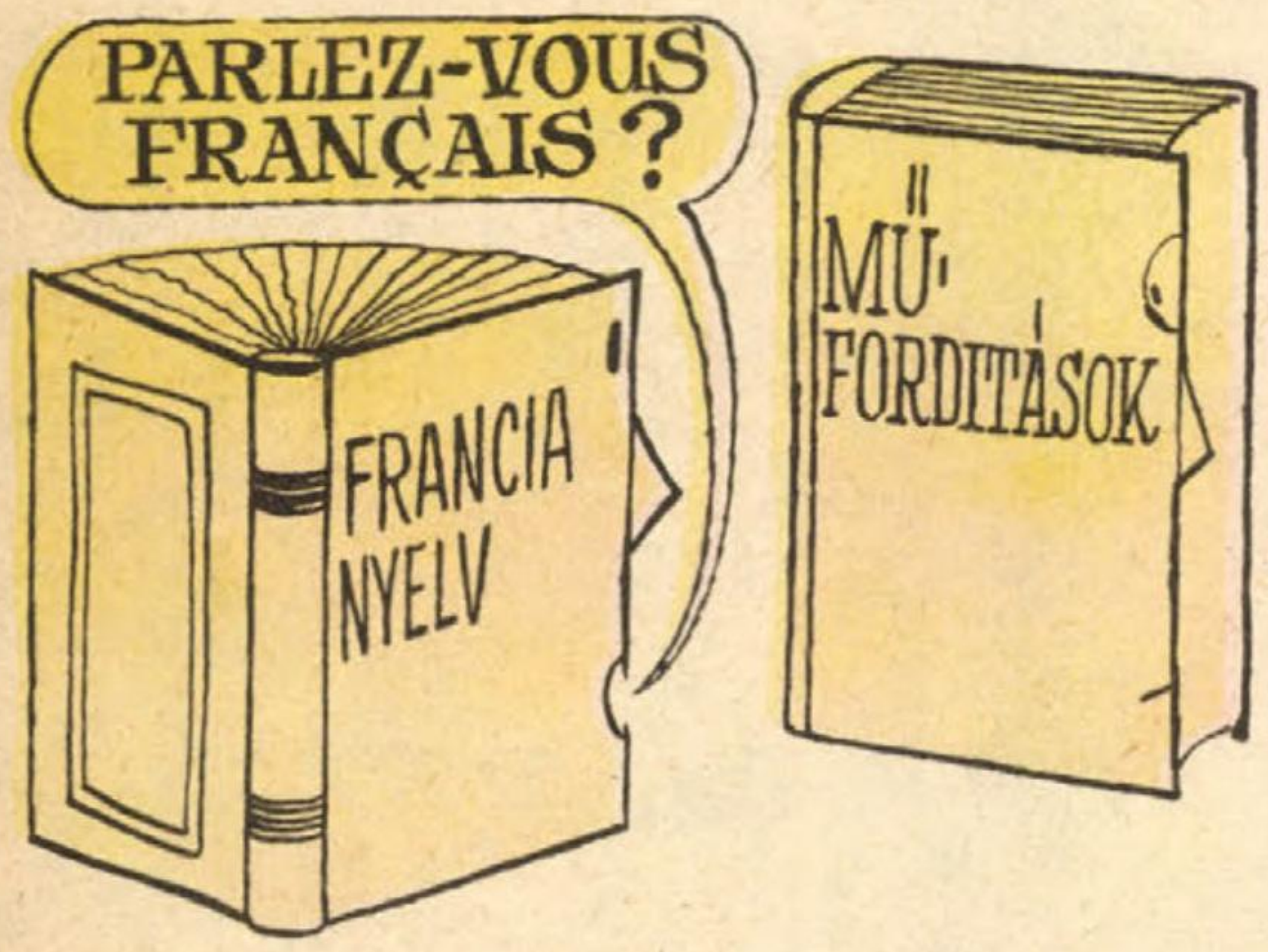
PARLEZ-VOUS FRANÇAIS?
FRANCIA NYELV
MŰFORDÍTÁSOK

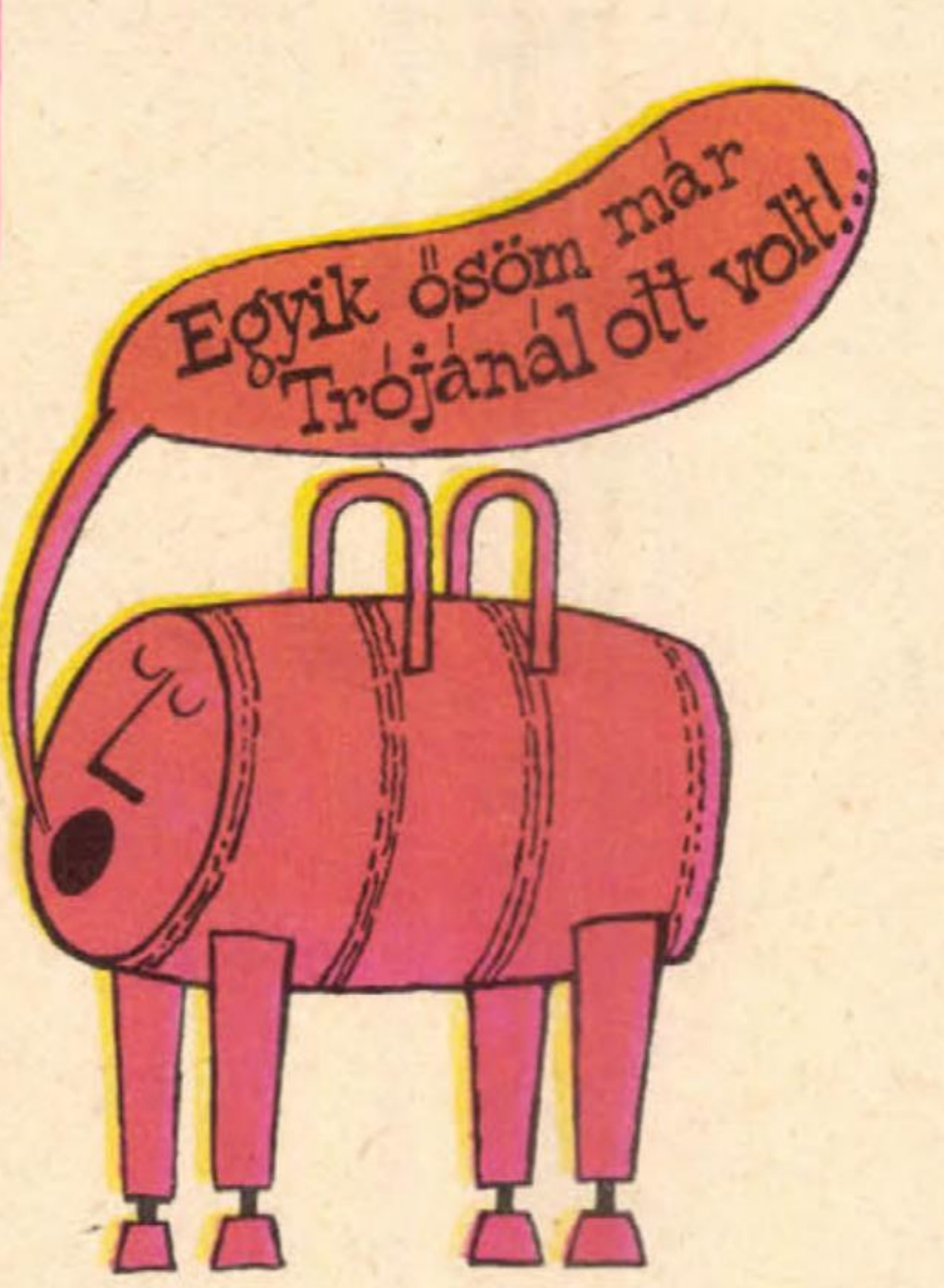
Egyik ősöm már Trójánál ott volt!..

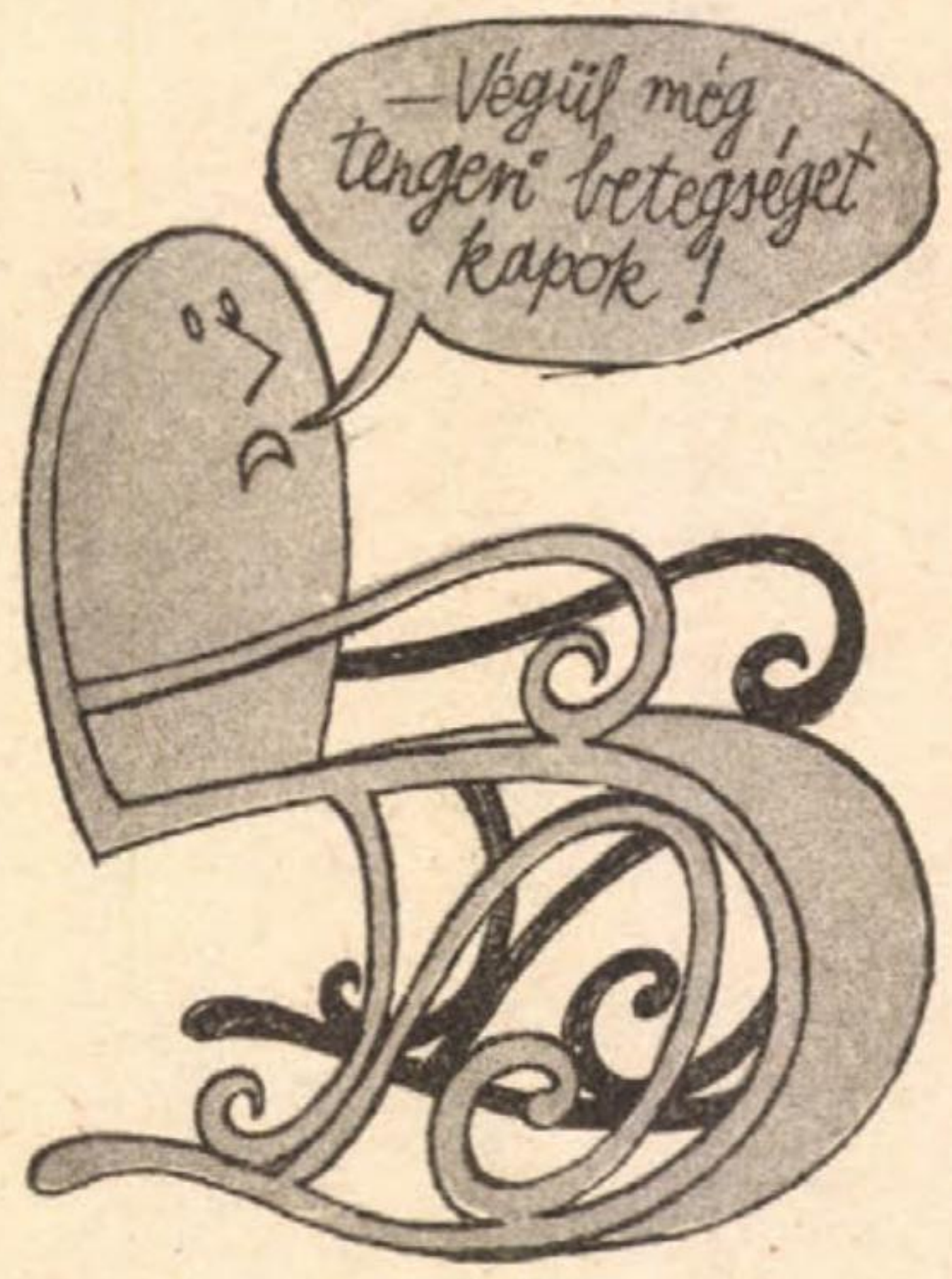
—Végül még tengeri betegséget kapok!

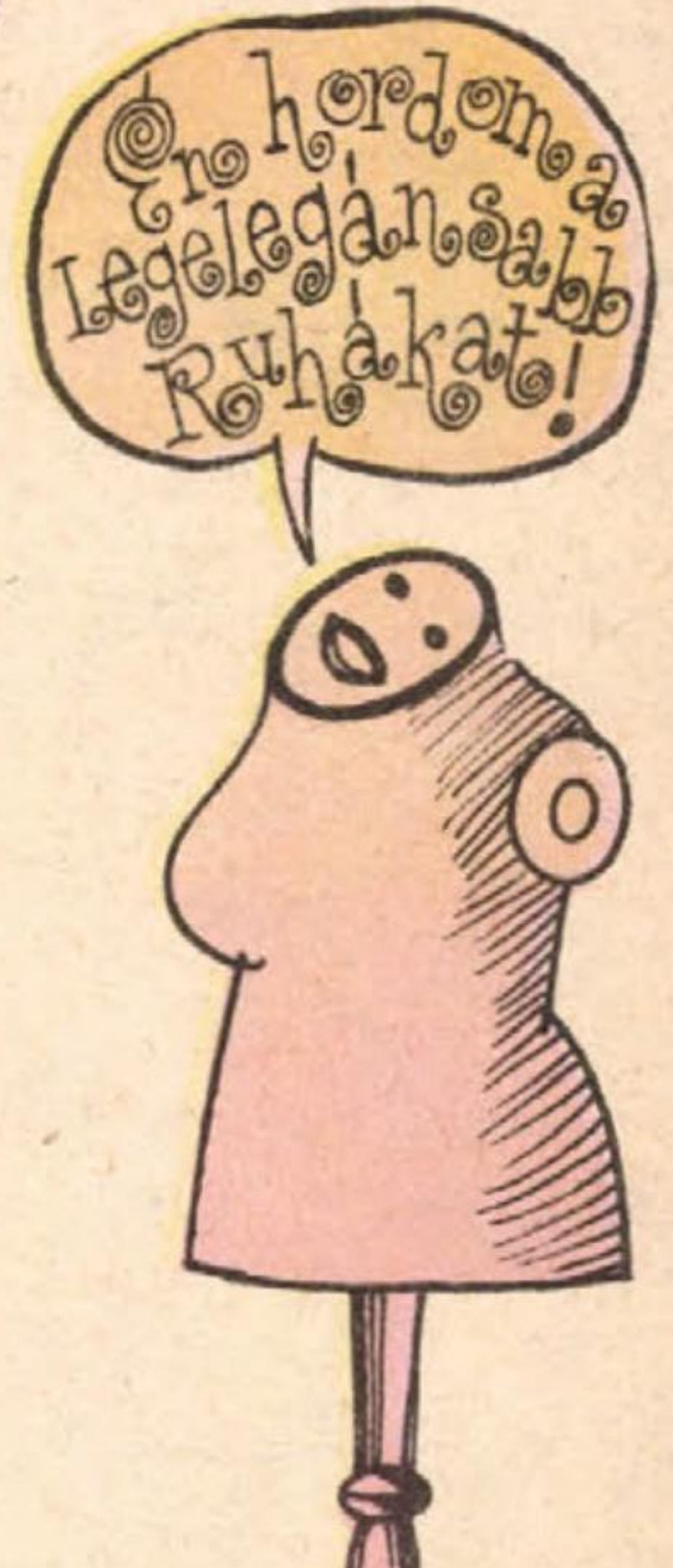
Én hordom a legelegánsabb Ruhákat!

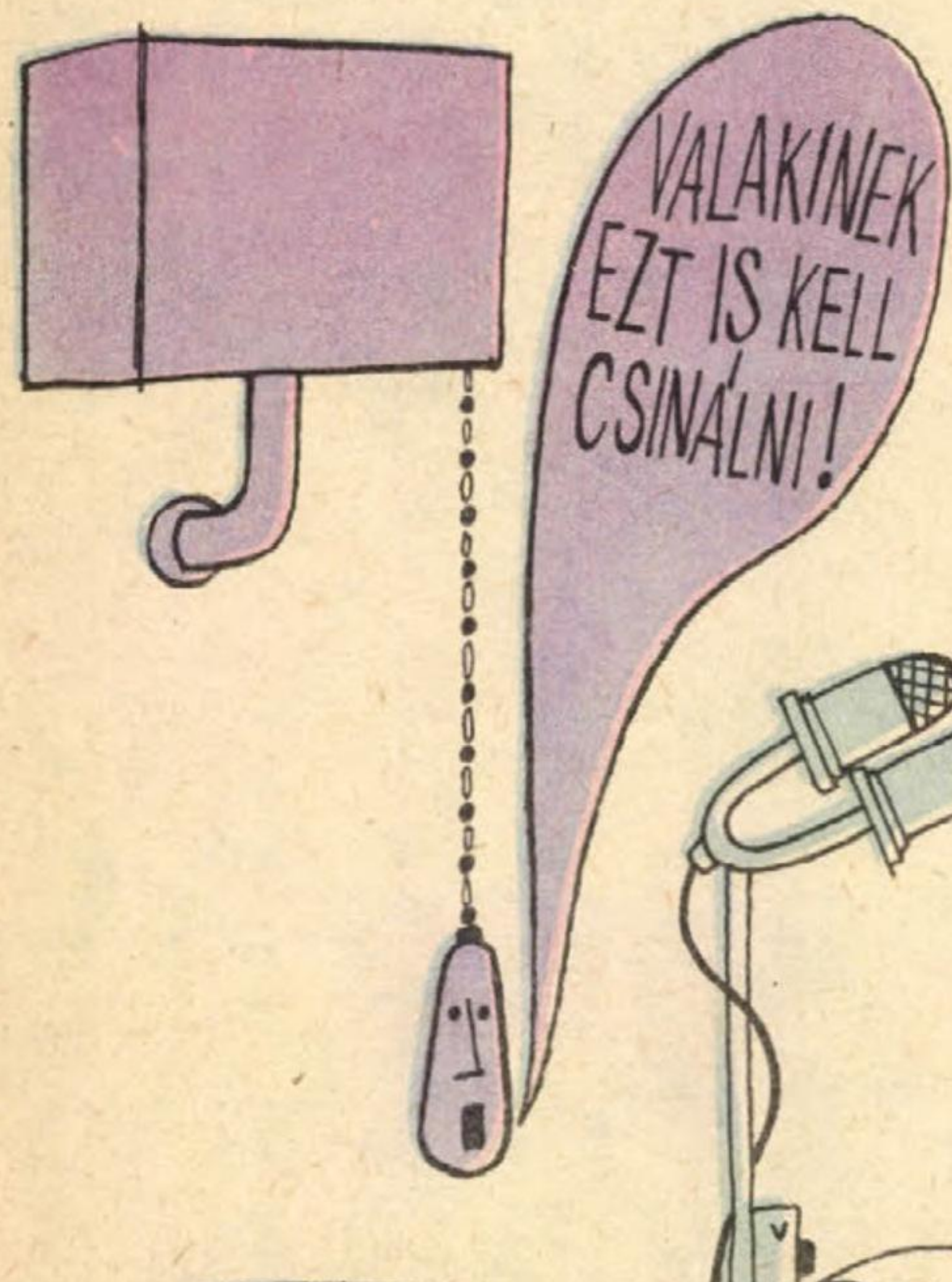
VALAKINEK EZT IS KELL CSINÁLNI!

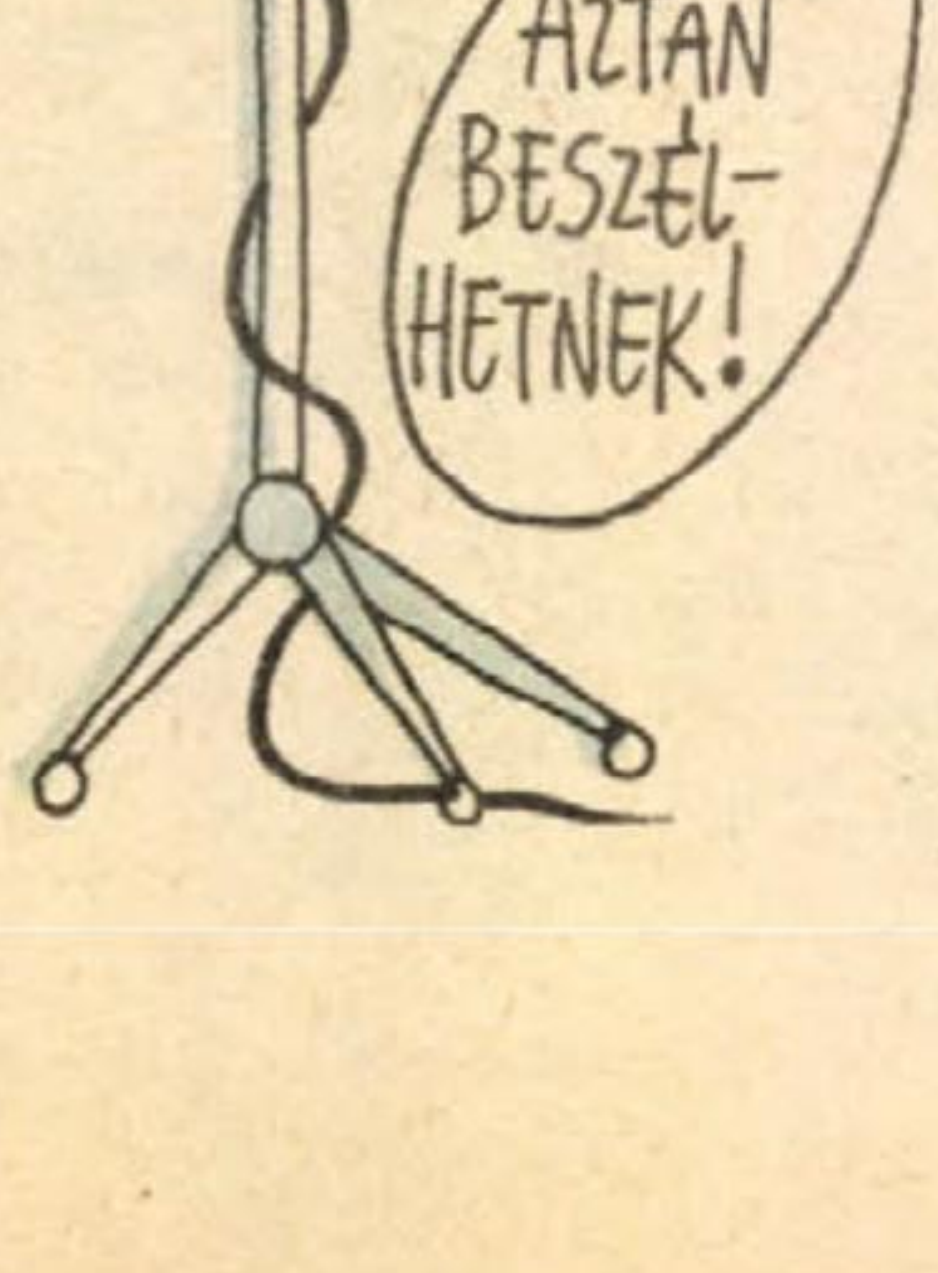
NEKEM AZTÁN BESZÉLHETNEK!

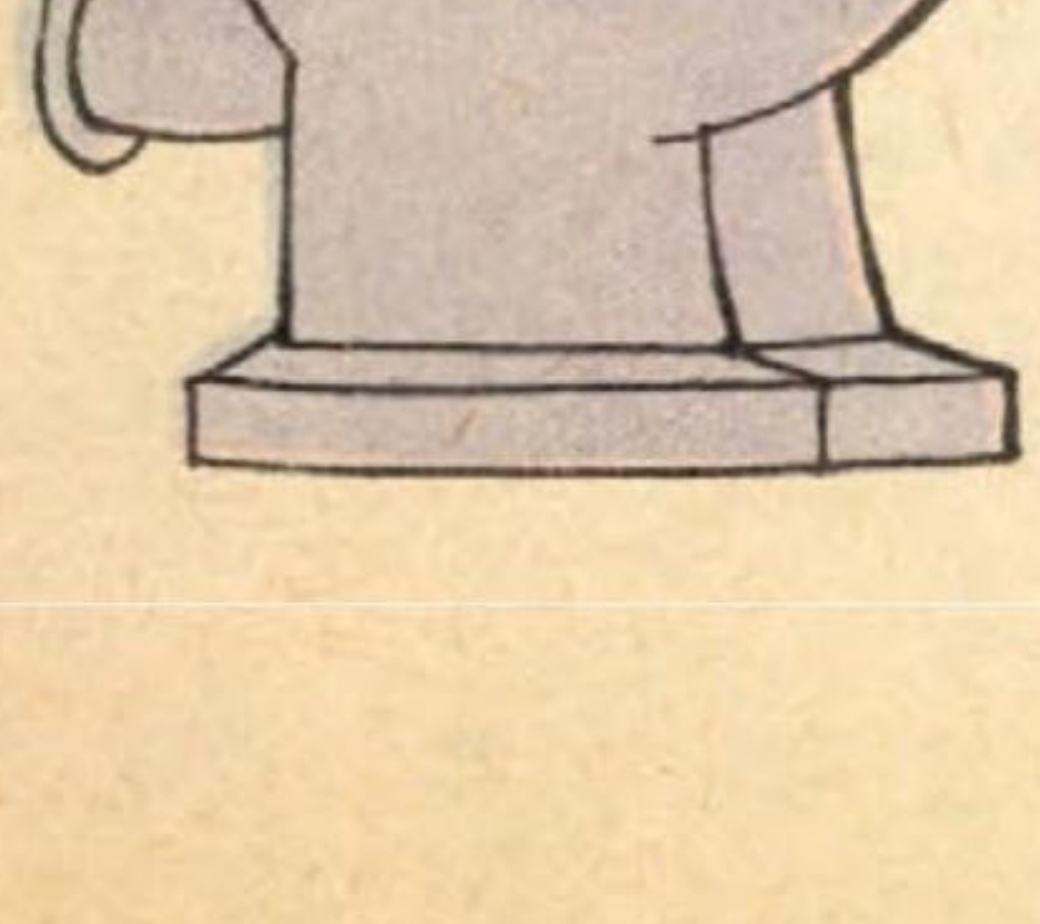

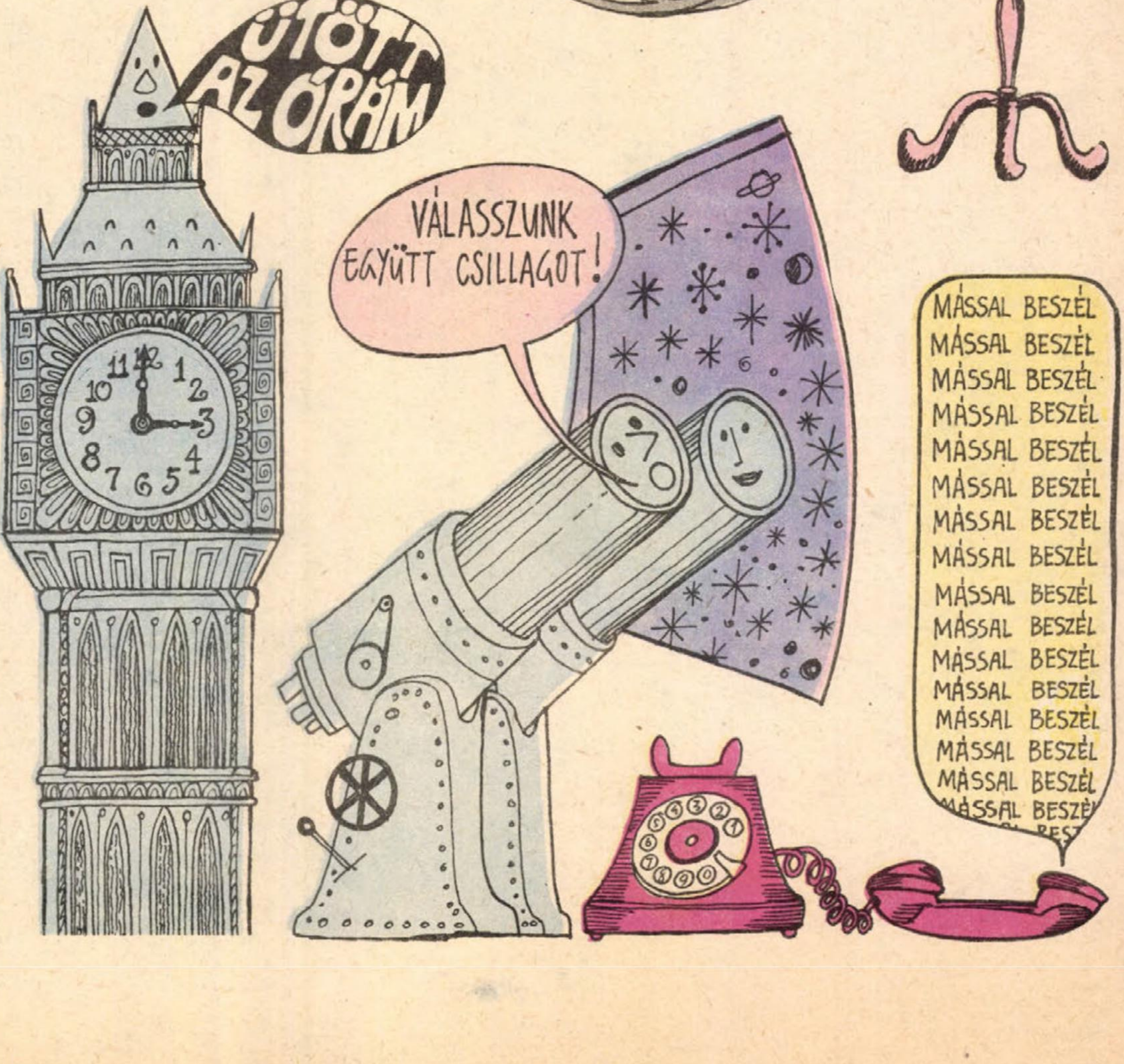
ÜTÖTT AZ ÓRÁM
VÁLASSZUNK EGYÜTT CSILLAGOT!
MÁSSAL BESZÉL
MÁSSAL BESZÉL
MÁSSAL BESZÉL
MÁSSAL BESZÉL
MÁSSAL BESZÉL
MÁSSAL BESZÉL
MÁSSAL BESZÉL
MÁSSAL BESZÉL
MÁSSAL BESZÉL
MÁSSAL BESZÉL
MÁSSAL BESZÉL
MÁSSAL BESZÉL
MÁSSAL BESZÉL
MÁSSAL BESZÉL
MÁSSAL BESZÉL
MÁSSAL BESZÉ

Tót Gyula rajzai

SZILVESZTERI „Kedves Ludas!"

„Több közértben tapasztaltam, hogy egyes eladók ügyes »mérlegtechnikával« jogtalan haszonra tesznek szert. Mit javasolnak?"

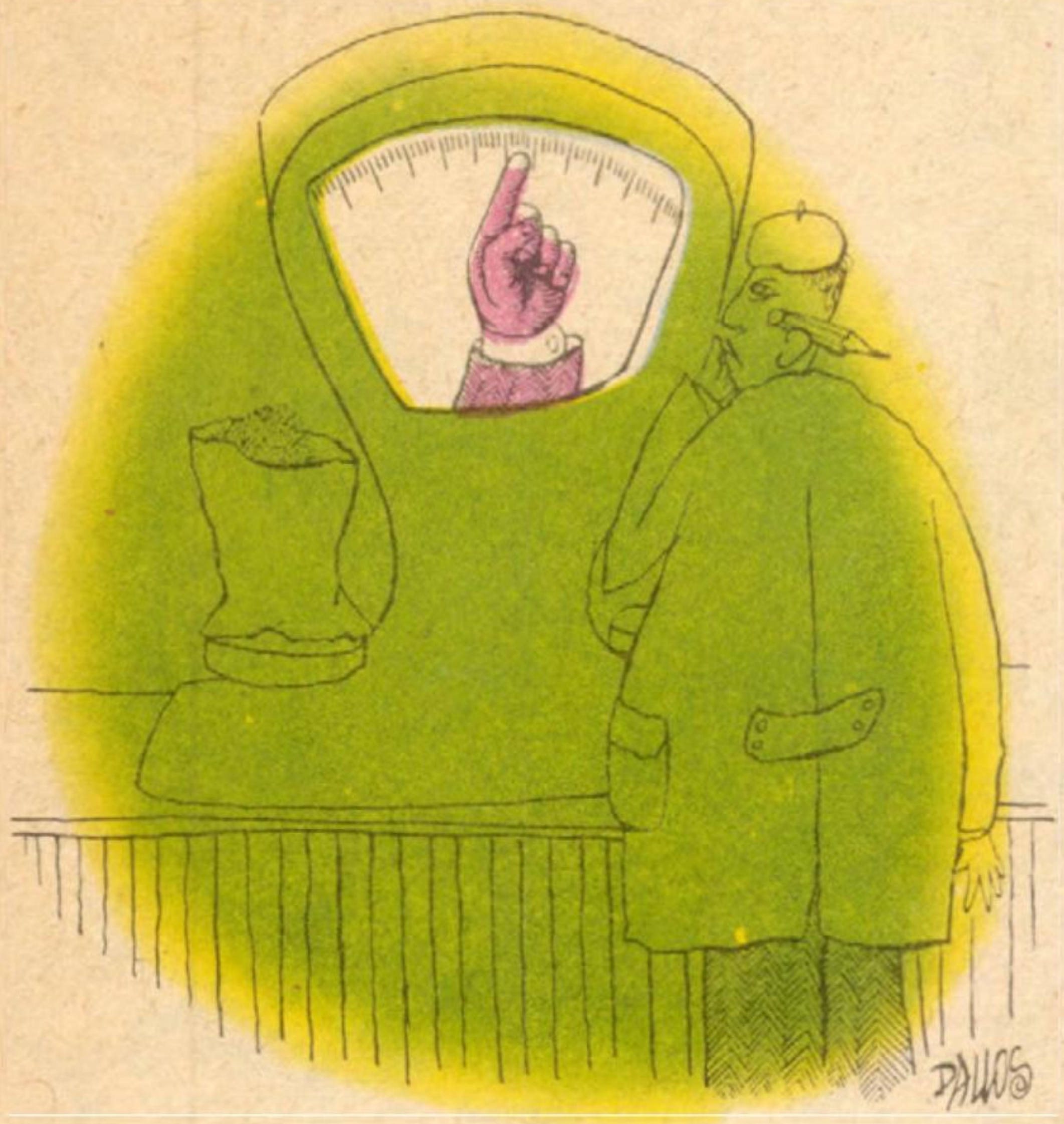

Panaszát jogosnak találtuk. A jelenség megszüntetésére az itt látható szerkezetet konstruáltuk. Relméljük, beválik.

„... Unatkozó, magányos nyugdíjas vagyok. Szorgos, ám merőben eseménytelen élet áll mögöttem. Mihez kezdjek az időmmel?"

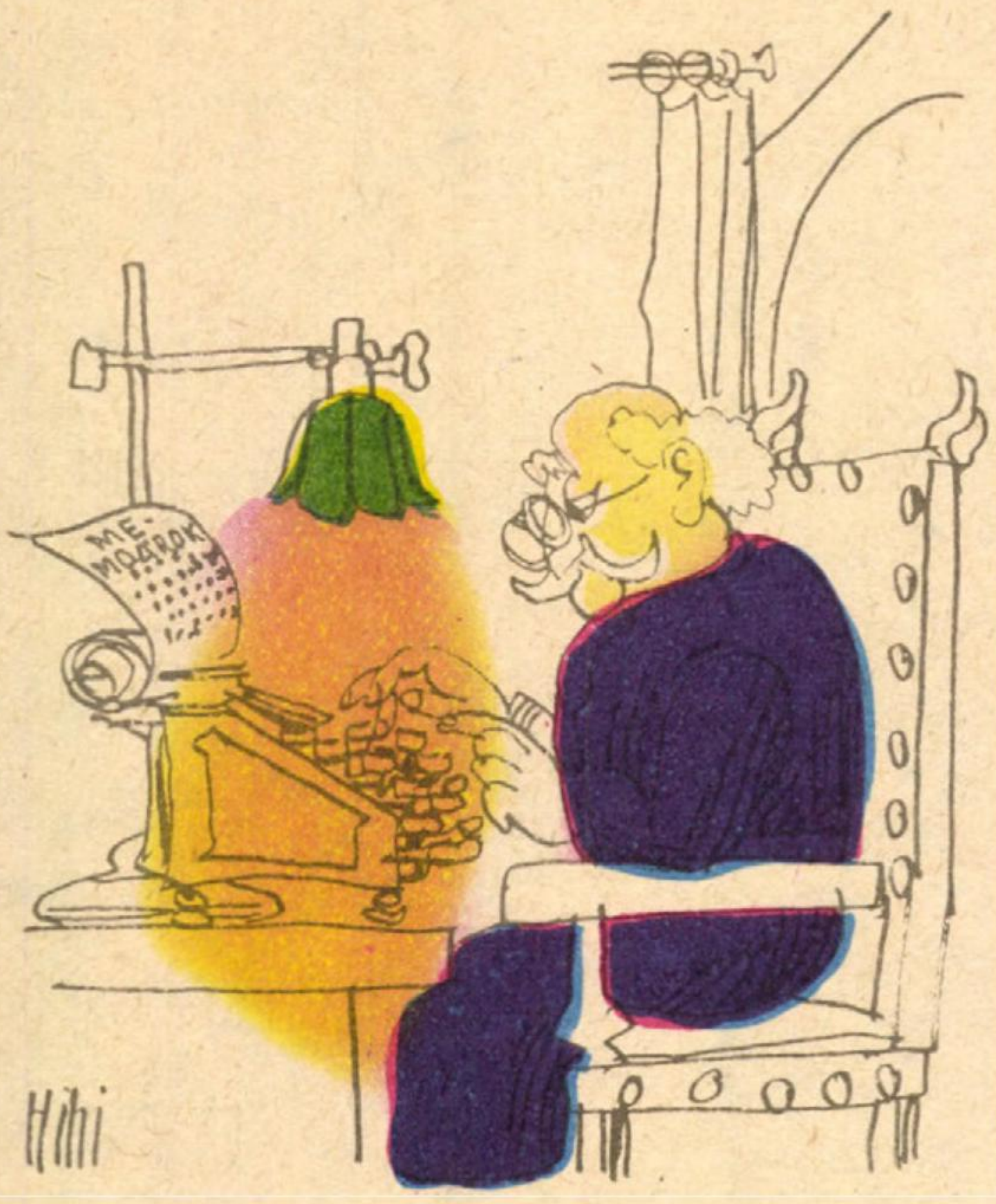

Tegye azt, amit annyian mások. Írja meg az emlékiratait!

FALUSI POSTA

„Egész nap a birkák mellett állok és minden szórakozásom a subám alatt levő zsebrádió volt. Sajnos most már régóta még suba alatt sem kapok hozzá bébielemet és a nagy pusztai csendben megöl az unalom. Mit tegyek?

B. Balázs juhász-számadó, Kókadtpuszta"

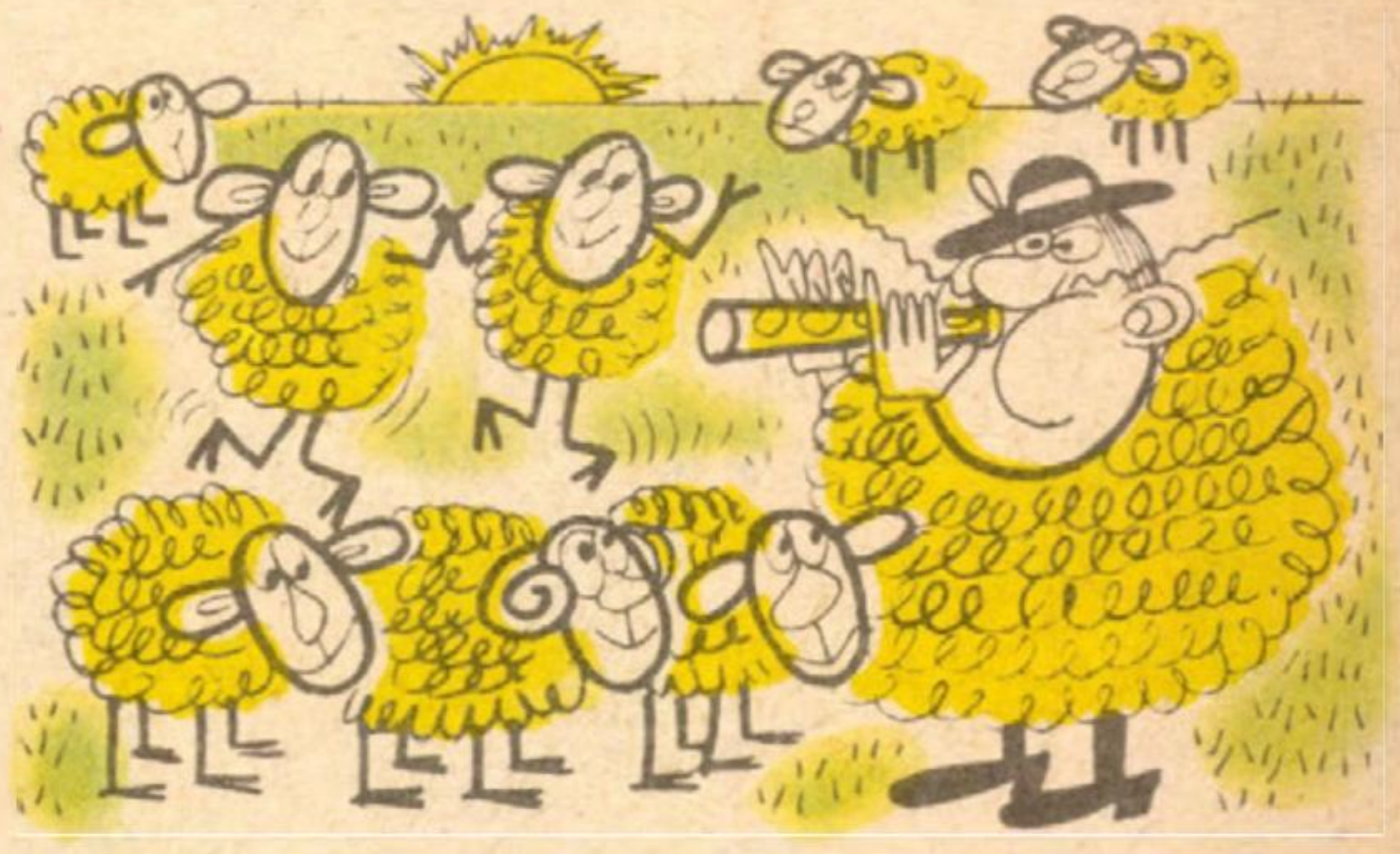

Furulyázzék!

„Téeszünk vezetősége minden zárszámadáskor fényes bankettet rendez és ilyenkor megesszük az egész állatállományt. Jól van ez így?

M. Gergely, Bőcsuhaj"

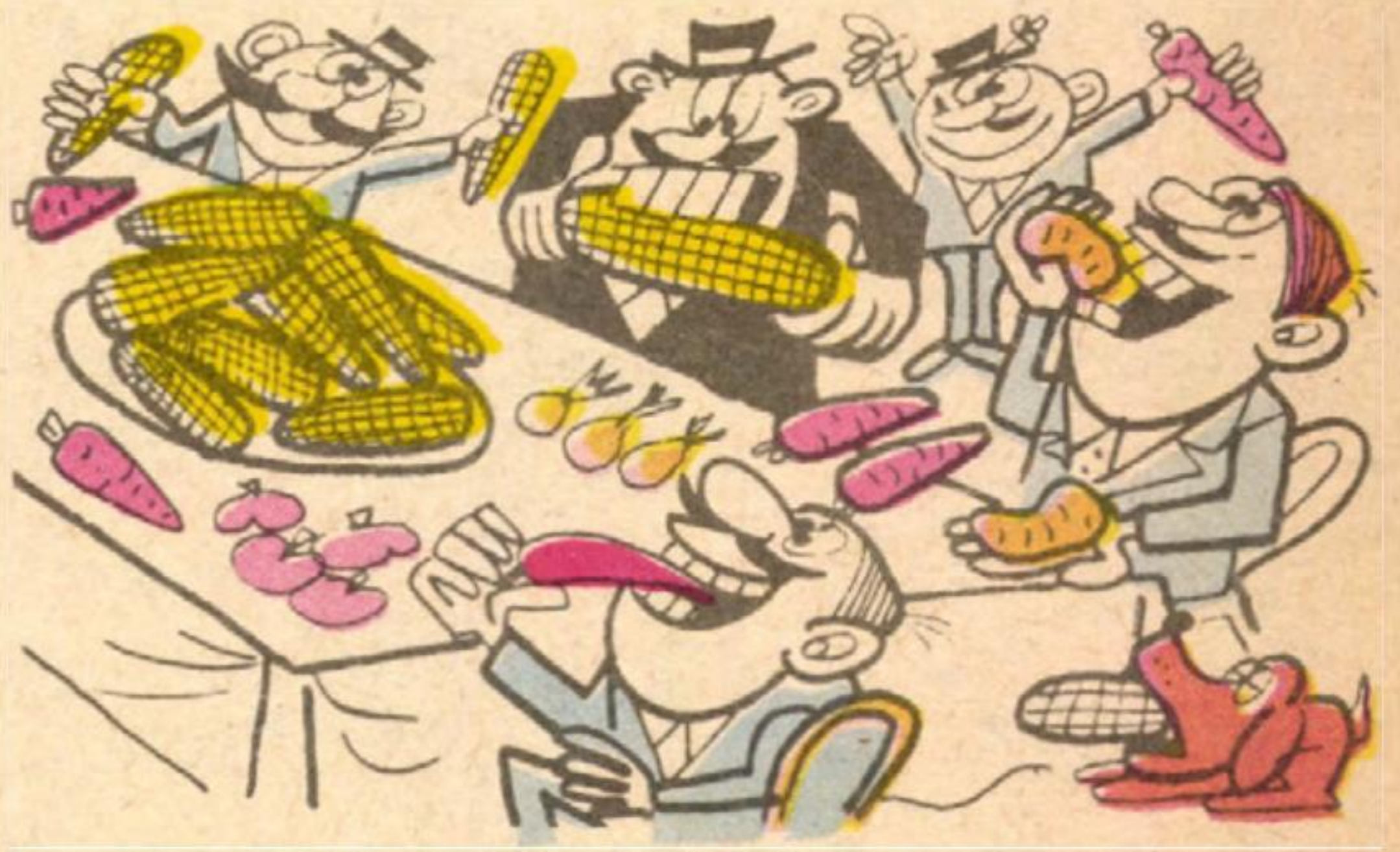

Nincs jól. A túlzott húsfogyasztás egészségtelen! Térjen át a téesz a növénytermelésre.

„Községünk régóta óhajt sportkört szervezni. Viszont a helység legfiatalabb lakója is rég túl van már az ötvenen. Mit tegyünk?

Z. Ambrus, Aggfalu"

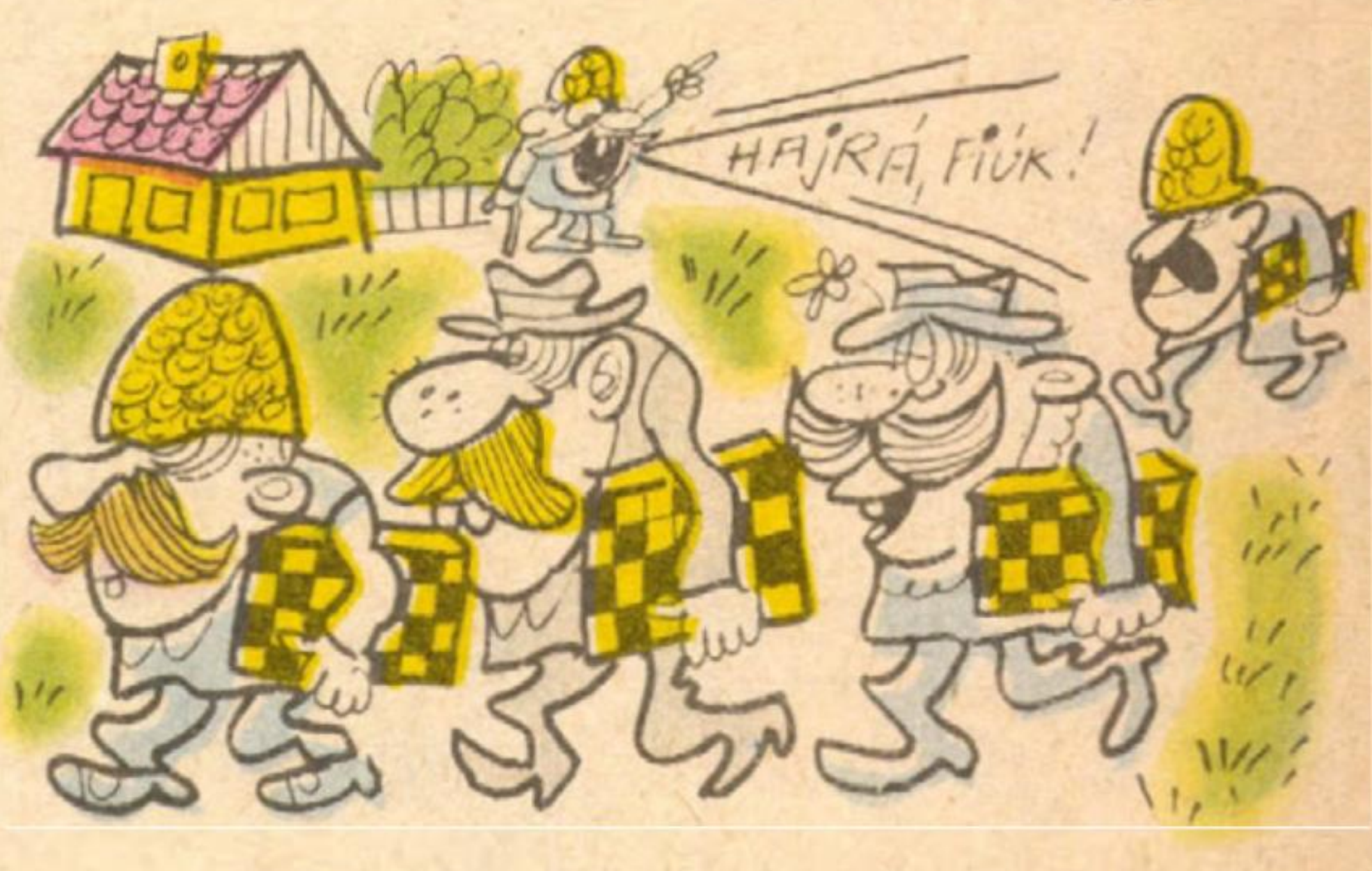

Szervezzenek sakkcsapatot!

„Alsóbögös aranykoszorús cipészmestere tavaly ősszel, 97 éves korában elhunyt. Azóta a szomszédos Tarhonyára kell járnunk cipőt, csizmát talpaltatni. Mit tegyünk, hogy ilyen csip-csup ügyekkel ne kelljen más községbe gyalogolnunk?

C. Kelemen, Alsóbögös"

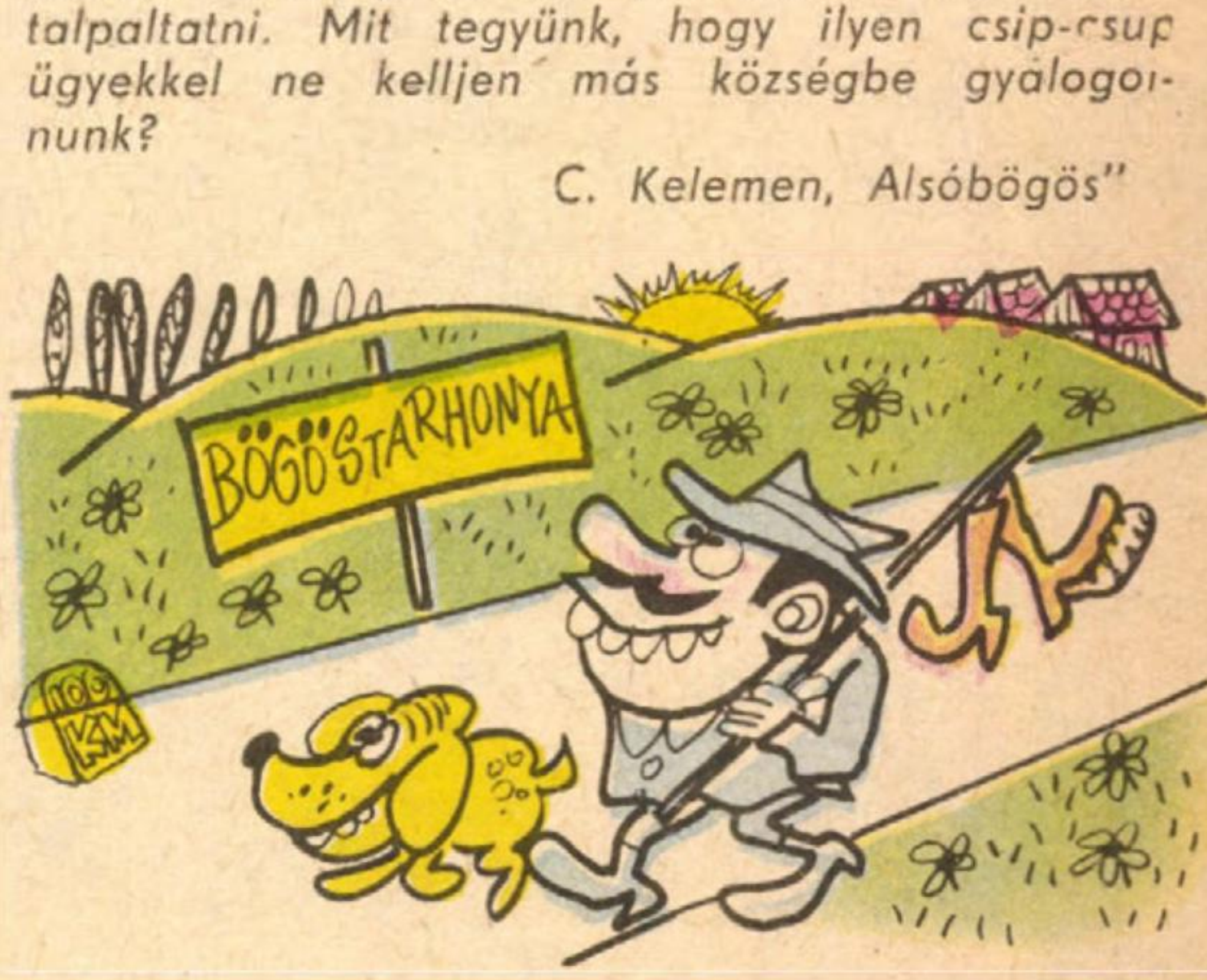

Problémájuk hamarosan megoldódik. Illetékes helyen megtudtuk, hogy Alsóbögöst és Tarhonyát egyesítik. Akkor már önöknek sem kell más községbe járni cipőt javíttatni.

A PECÉTŐL AZ ÓCEÁNIG

K. I. OLVASÓNK LEVELE ALSÓPECESZÉPLAKRÓL:

„A nagyapám mesélte, s ő is a nagyapjától hallotta, hogy élt valaha itt a mi falunkban egy Kovács István nevezetű tudományos ezermester, aki még a XV. század elején pontos és részletes tervezetet dolgozott ki arra nézvést, hogyan kellene felfedeznünk Amerikát.

A tervezetet kereken tíz alsó, felső és közbülső fórumon megtárgyalták és jóváhagyták. Ezzel kereken tíz esztendő telt el, s akkor már csak az volt hátra, hogy a Legfőbb Fórum, a király tanácsa elé terjesszék az ügyet. Ehhez azonban száz példányban sokszorosítani kellett a tervezetet, az összes műmellékletekkel együtt. Ám a királyi kancelláriában oly nagymérvű volt a munkaerőhiány, s ebből adódóan az adminisztráció lemaradása, hogy újabb tíz évbe tellett, míg elkészültek vele. A király végül is áldását adta az ügyre — csak pénzt nem adott rá, mert akkor éppen problémák voltak a felfedezőiparban, a túlzott beruházások miatt. (Ez valami korabeli közgazdasági kifejezés lehet, ma már nem ismeretes.)

Került végül pénz is, s a harmadik évtized múltán az említett Kovács István fia elkezdhette építeni a falunk határában folydogáló Pece patakon azt a hajót, amelyiken Amerikába akartunk indulni. Már éppen tíz éve épülgetett a hajó, amikor kiderült, hogy a vitorlavászonhoz burgonyából készült keményítőt írt elő a terv, de burgonyához nem lehetett hozzájutni, minthogy Amerika még nem volt felfedezve. A beruházó viszont mereven ragaszkodott az előírások betartásához, csak tíz évi huzavona, pereskedés után engedett nagy keservesen. Akkor aztán hozzáláttak egy hazai anyagokból készülő keményítő kikísérletezéséhez. Egy évtized fáradozásai meghozták a kívánt eredményt: feltalálták és gyártani kezdték a honi keményítőt.

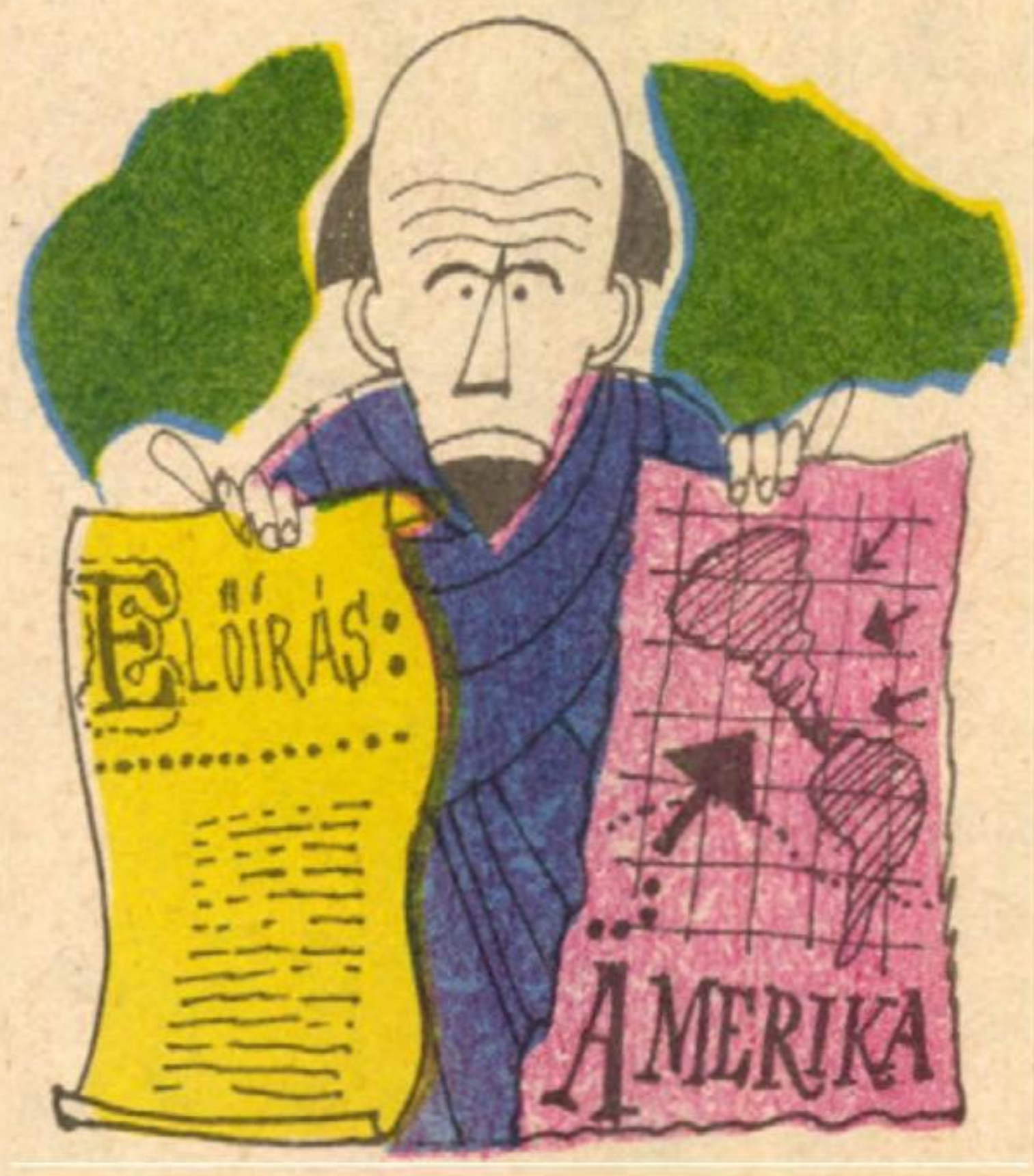

Így most már végképp nem volt akadálya annak, hogy az említett Kovács István unokája a hetedik évtized végére befejezze a hajó építését. Ünnepélyesen fel is avatták a tengerjáró vitorlást, és a falu legszebb leányáról el is keresztelték „Pozsgás Piroska" névre.

Állt a hajó kifeszített vitorlákkal a Pece patakon, várva, hogy kifuthasson a tengerre s nekivágjon Amerikának. Ehhez már csak a jó szél hiányzott. Ám hajósainknak csak tíz év után sikerült megállapítaniuk, hogy merről fúj a szél, mert ezt már akkor sem lehetett tudni nálunk. Aztán mégis sikerült vitorlába fogni a szelet, s elindult a mi hajónk, és alig egy évtized alatt el is ért a Pecétől az Óceánig.

Ott aztán szembe találkoztak egy nagy hajóval. A mi matrózaink átkiabáltak az ottaniaknak:

— Ki legényei vagytok?

— Kolumbusz Kristófé! — kiáltották vissza a lilasapkás matrózok a másik hajóról.

— Honnan jöttök?

— Most fedeztük fel Amerikát!...

Hát így történt, állítólag. Legalábbis nekem mindig így mesélte a nagyapám, neki pedig az ő nagyapja.

Tessék mondani, lehetséges ez?"

VÁLASZUNK:

Ugyan, kérem! Kizárt dolog, hogy Kolumbusz matrózai lila sapkát viseltek volna!

Radványi Barna

Szilveszteri „Kedves Ludas!"

„Nem tudom, hogy az önök rajzolói mit képzelnek a házasságról, hogy örökké csak baldachinos ágyba dugják a meghitten turbékoló párokat. Én még ezt a levelet is a konyhában írom, ahová az uram harminc évvel ezelőtt kizavart. Néha azt kívánom, bár sosem értem volna meg az esküvőt.

M. Rómeóné, szül. Capulet Júlia"

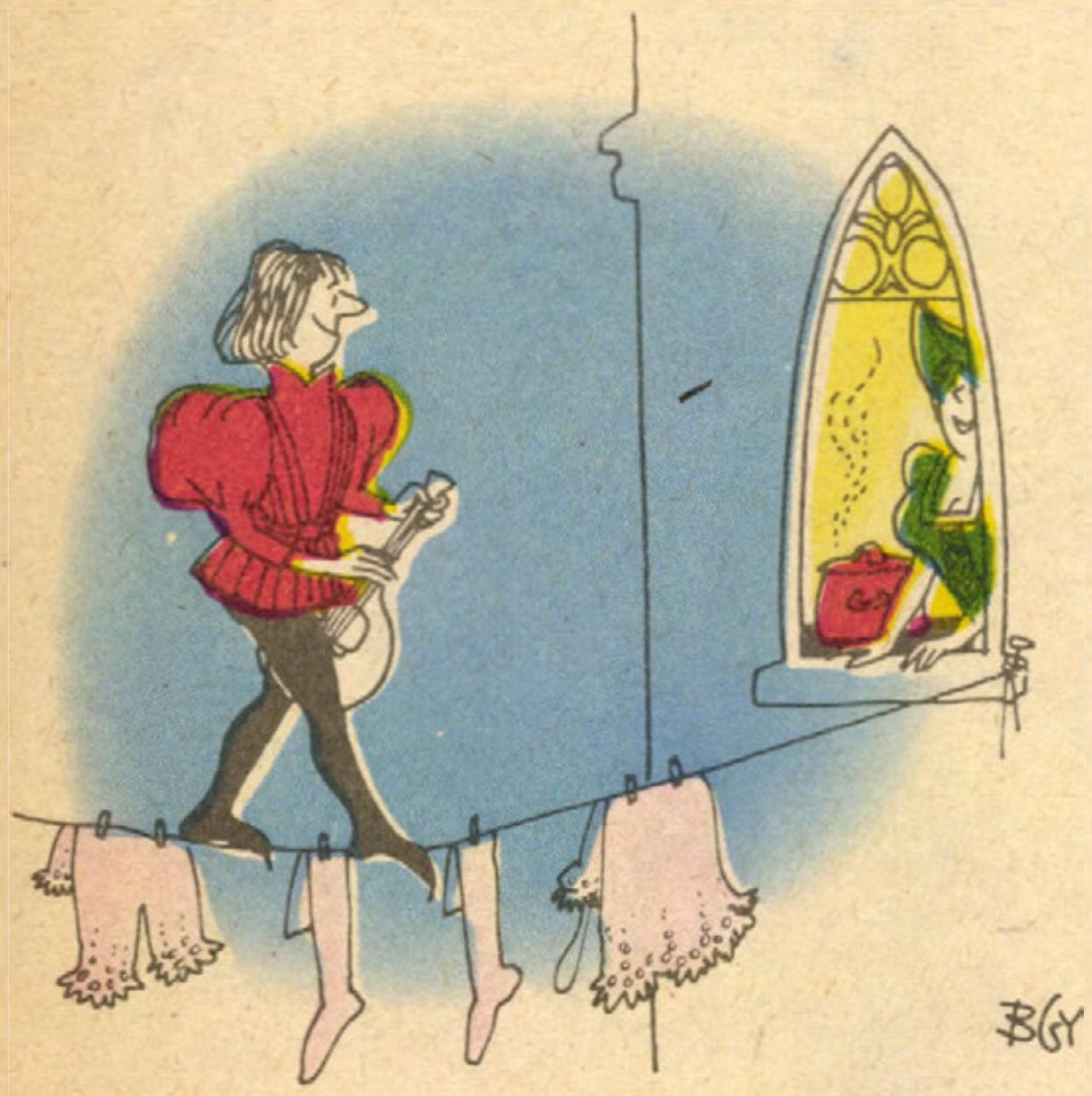

Kedves Júlia, a konzervek és a készételek korában a konyha szerepe is megváltozhat. Használja ki jobban az idejét!

„Imádjuk a Ludast, matek órán is mindig a maguk lapját olvassuk. Csak az piszkálja a csőrünket, hogy minden szexi karikatúra kizárólag a férfiak szemszögéből nézi a dolgokat. Ez maguknak az egyenjogúság?

Mai Éva és a többi hetedikes lányok"

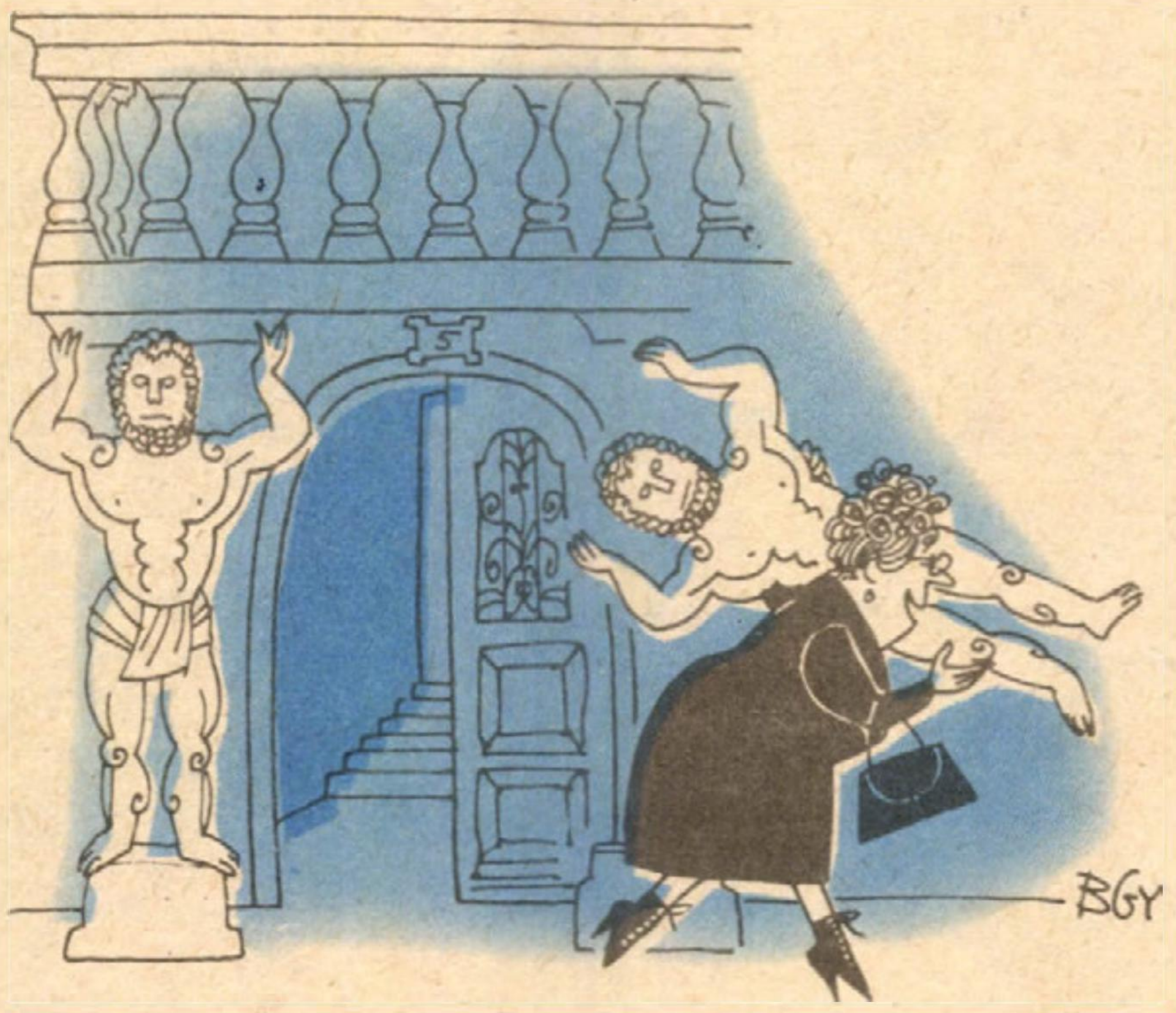

Igazuk van. Már kezdjük is az engesztelést. Most jobb?

„Sajátos jelenséget tapasztalok az önök lapjában. A nők még a legintimebb helyzetekben is állig fel vannak öltözve. Hát nincs ott egy férfi, aki tudná, hogyan megy ez?"

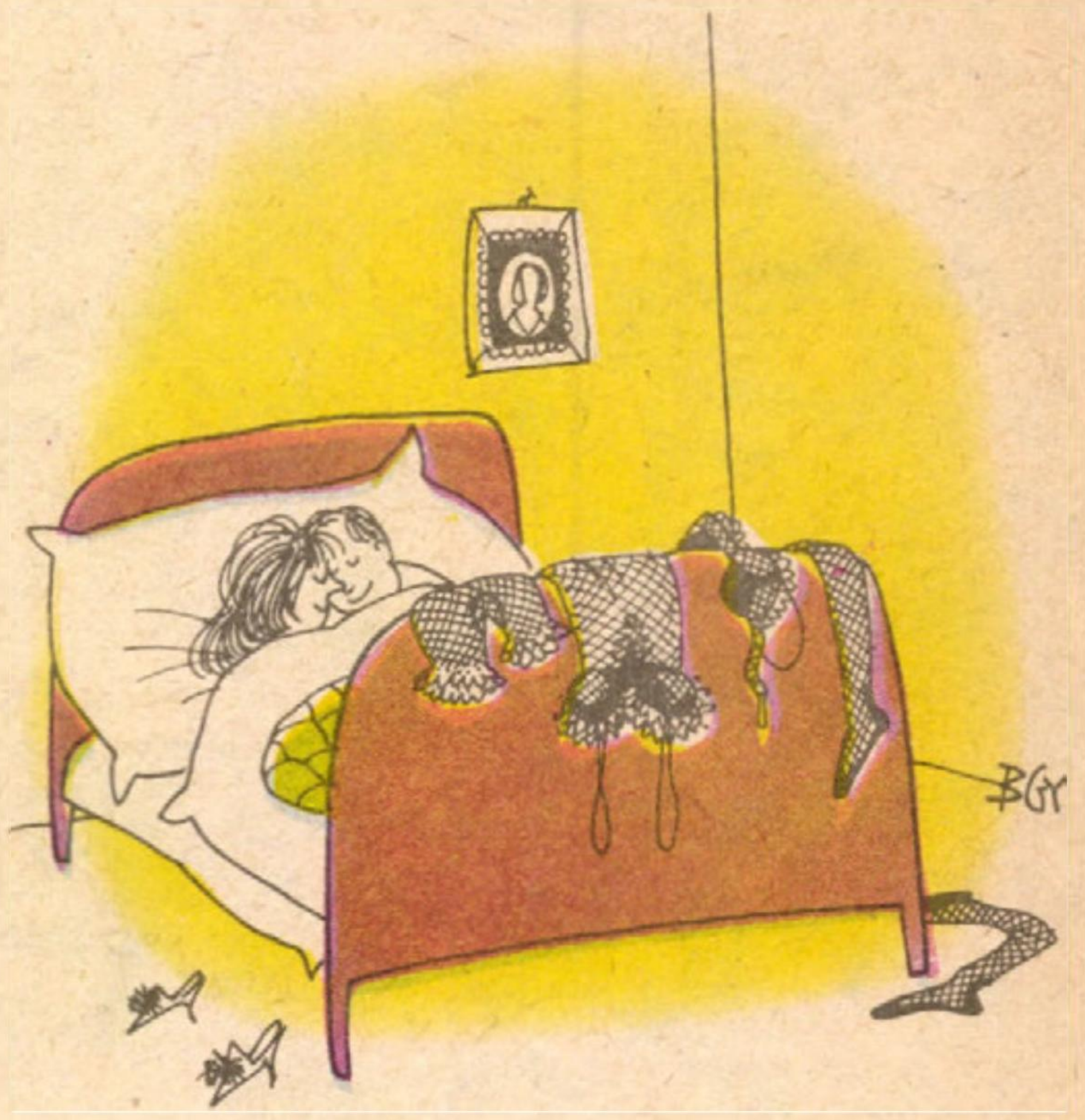

De van! Így!

LEVÉLÁRIA

Egy ifjú, s jeles bölcsészkar-hallgató,
A magyar–pszichológia eminense
Mindent elkövetett,
Hogy egy bizonyos Kőr Melitta szeresse.
Ez oknál fogva pedig főleg
(Mert megérzik annál, akit szeretnek)
Bundát kellett volna venni a nevezettnek,
Kőr Melittának, a drága nőnek.
S mert pénze nem volt az ifjú eminensnek.
Csupán kevéske,
Hát bedolgozott egy levelezésbe
Egy képeslapnál, hol „Lelki Posta" volt,
S ő a szerkesztő nevében válaszolt.
Naponta harminc levelet felbontott,
Válaszban adva tanácsot, támpontot,
Hogy mit, miként? Tegye-e? Ne tegye?
S mit tegyen, hogy a férfi (nő) észrevegye?
S míg óva intett, vagy biztatott, vagy tiltott,
E munkáért
Kapott levelenként vagy tíz forintot.
Az olvasók lestek válasz-szavára,
S lassacskán együtt volt az irhabunda ára!
S amint felbont egy újabb levelet,
Az ifjú elsápadt és remegett,
Mert aki ezt a levelet feladta:
A drága nő volt: Kőr Melitta!
„Tisztelt Szerkesztő Úr!" Így írt a drága lány,
„Problémám Ön előtt nyilván nem lesz talány:
Egy kopasz, vén muki megkérte a kezem,
S miért is indokoljam, ön ért a félszavakból, –
Hogy hozzá fogok menni, számos előnyös okból.
A gondom most csak az, hogy volt egy másik . . .
Látja, Szerkesztő Úr, a sors problémát hogy mint ad:
Mit kíván ily esetben gyengédség és tapintat?
A másik ifjú még diák,
Rajong értem a drága,
Hát hogy mondjam meg neki, hogy menjen a csudába?"
S az ifjú, s jeles bölcsészkar-hallgató,
Nem volt sem eleven, sem holt –
Ez volt az első eset,
Hogy egy levélre nem válaszolt,
S a magyar–pszichológia eminense
Gyötrődött: Kőr Melittát miképpen ne szeresse?
Majd felállt az asztalától nagysokára,
Égett zsebében az irhabunda ára,
És ment, és se hallott se látott,
És az első divatszalonban
Vett magának egy remek télikabátot.

Somogyi Pál

CSENGET A POSTÁS

A napokban géppel írt, megsárgult, gyűrött levelet nyújtott át nekem a postás. Kíváncsian téptem fel a borítékot. A rózsaszínű levélpapíron ez állt:

Igen Tisztelt Cím!

Elnézést, hogy soraimmal zavarom, de egyszer már el kell mondanom, milyen nagy tisztelője vagyok önnek. Minden sorát ötször elolvasom. Nagyokat kacagok, nevetek, sőt — elnézést — röhögök minden írásán. Bárcsak tudnám, hogyan találja ki azokat a jópofa dolgokat. Micsoda csavaros észjárás, milyen szenzációs ötletek. Le a kalappal! Ha nem fárasztom, kérem, válaszoljon levelemre, mik a tervei, milyen témák foglalkoztatják majd a jövőben, olvasói nagy örömére.

Hódolatteljes tisztelettel.
rajongója:
Ghlbos Szleter

Eltöprengtem. Ki lehet az értelmetlen aláírás mögött? Milyen furcsa, ismerős mondatok. Nézem a borítékot. Feladó nincs rajta, de ez a ronda aláírás nagyon hasonlít az én írásomhoz. Semmi kétség! Már emlékezem. A levelet én írtam és én küldtem el saját címemre, még néhány évvel ezelőtt. Valahol elkallódott és most évek múltán kézbesítették. Miért is írtam? Az embernek jól esik, ha őszintén, elfogultság nélkül dicsérik. Miért ez a magázódás? Távoli ismerőst nem szoktunk tegezni. S ki az, aki elmondhatja, hogy önmaga jó ismerője? Természetesen modortalanság, udvariatlanság, válasz nélkül hagyni egy baráti hangú levelet. Ezért golyóstollat ragadtam és azonnal megírtam a választ:

Kedves Galambos Szilveszter!

Elismerő sorai nagyon jólestek, de félek, hogy egy kicsit túlzásba viszi a dicséretet. Őszintén örülök, ha mulatságosnak találja írásaimat. Terveimet illetően pedig több téma foglalkoztat majd 1972-ben:

Egy férj váratlanul hazatér, de a felesége egyedül van és bablevest főz, csülökkel. Férj bosszankodik, mert megint nem talált válóokot.

Üzleti eladóról kiderül, hogy halkszavú, csupaszív, udvarias ember, de utálja a feltűnést. Nem akar kiríni a kollégái közül.

Megint késett a vonat, amivel érkeztem. Ezért maradtam le a randevúról — panaszkodik menyasszonyának a mozdonyvezető.

Szórakozott férj tíz éve fizet gyerektartást, mikor rádöbben, hogy nincs is gyereke.

Cipőüzlet eladói mezítláb szolgálnak ki, hogy jó példát mutassanak a vevőnek.

Egy sexfilmrendező felesége panaszkodik, hogy elhanyagolja a férje, akinek csak két szenvedélye van: a kártya és a lóverseny.

Szilveszterkor egy férfi újságolja, hogy egész éjszaka nem látott az utcán egyetlen részeget sem, mert őt már délután 4 órakor bevitték a Soroksári úti kijózanítóba.

Szívélyes üdvözlet.

A levelet borítékba tettem és leszaladtam a postára. Expressz ajánlottan feladtam a címemre. Az előbb csengettek. Rohanok ajtót nyitni. Rém izgatott vagyok. Talán a postás vár odakint. Imádok levelet kapni . . .

Galambos Szilveszter

SZILVESZTERI „Kedves Ludas!"

„Már régebben udvarol nekem egy rendes és szolid fiú, aki ellen nem lenne kifogásom, ha valamivel többet, mondjuk négyszerannyit keresne, mint most. Őszintén szólva egy jóképű, autóval és villával rendelkező férfira fáj a fogam. Mit tegyek?"

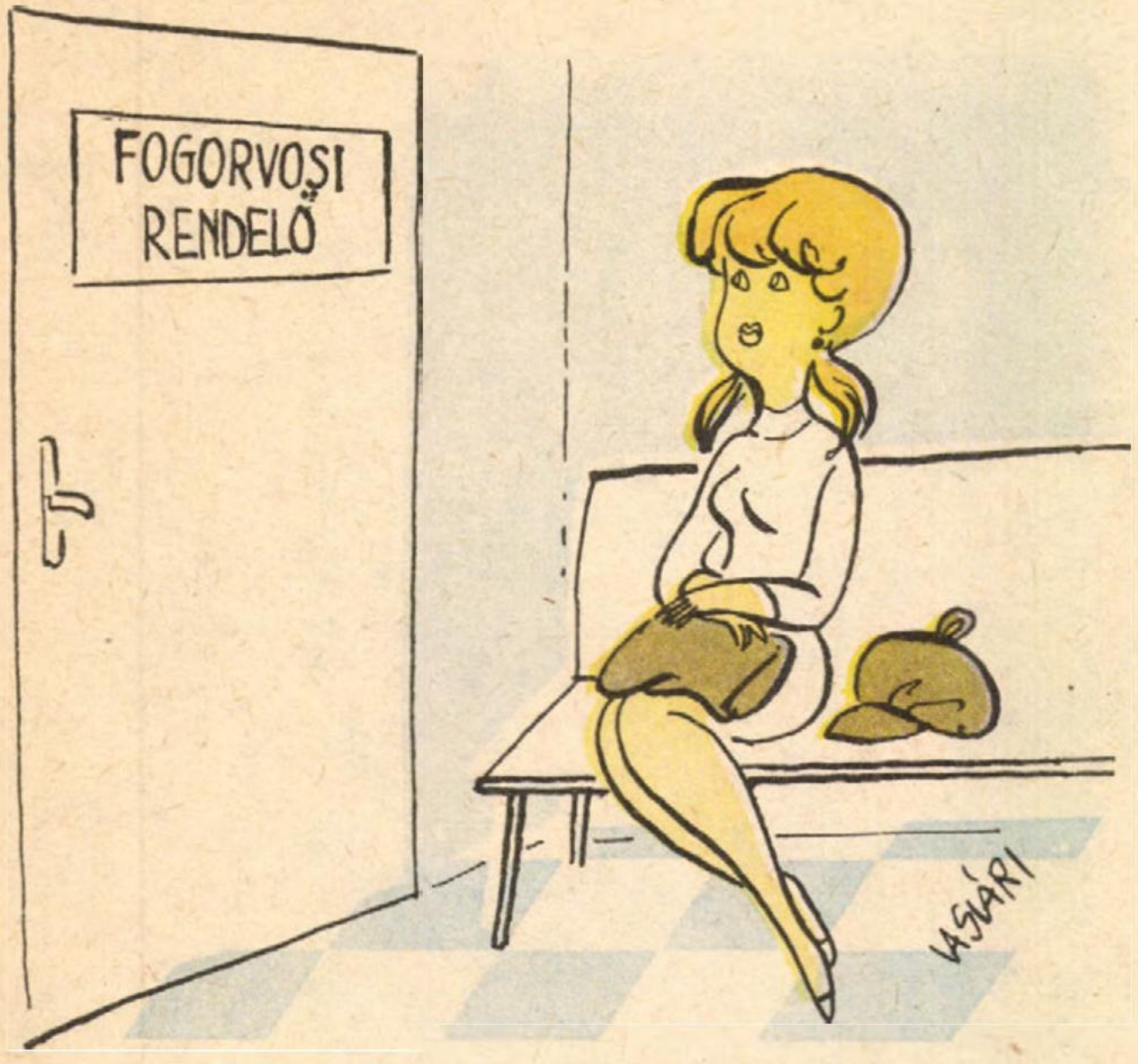

Forduljon szakorvoshoz.

„... Nagyon szeretem nézni a tévé műsorait, sajnos elég kevés a könnyű, szórakoztató műsor. Kihez forduljak az észrevételemmel?"

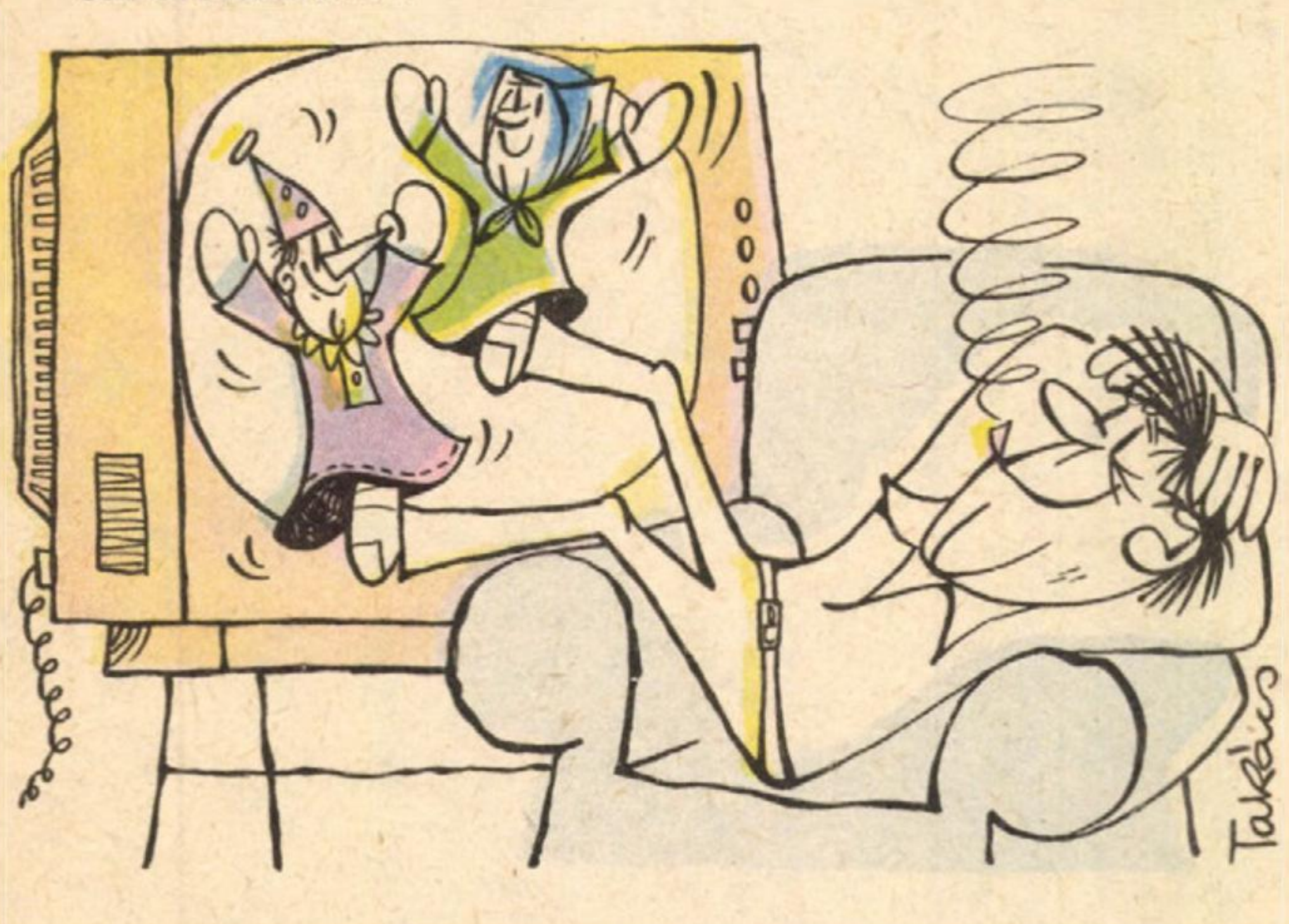

Ne forduljon senkihez. Játsszon saját magának!

LELKI KLINIKA

LEVELEK A SZERKESZTŐHÖZ

Igen tisztelt Szerkesztő Úr!

Egy fájdalmas anya és asszony fordul önhöz zokogó szavakkal. Amit én naponta kiállok a férjemtől, azt már el sem lehet hinni. Minden csekélységért máris üt, csupa kék és zöld folt vagyok, és olyan szavakat kiabál közben, hogy azokat nem is lehet leírni, de hogyha a Szerkesztő Urat érdekli, akkor elmondom. Mert én már mindenre el vagyok szánva, és még a gyerekek előtt is üt. A Géza ötéves és a Tibor három. És nagyon sokszor pénzt sem ad haza, úgyhogy valósággal éhezünk. Tegnap tojáslevest akartam csinálni, amihez tojás kell és erre megint megütött. Hát ezért van énnekem férjem, tessék mondani? És hová forduljak védelemért, mert hogyha tőle kérdezem meg, akkor csak megüt.

Egy mindenre elszánt asszony

***

Tisztelt Szerkesztő Úr!

Azt tetszik írni, hogy az ilyen férfi nem érdemel kíméletet és még börtönbe is zárják érte. Én nem akarom, hogy börtönbe zárják, mert amikor nem üt-ver engem, akkor nem olyan rossz ember, hogy börtönbe kerüljön. Szerdán este is hallgatta a magyar nótákat a rádióból és még danolt is hozzá. Ő nem volt mindig ilyen, csak mióta minden ok nélkül megüt, azóta ilyen ideges. Meg káromkodik. Én nem tudom, hogy mikor változott meg a természete, hiába is kérdezi a Szerkesztő Úr, kérdezze meg őtőle, ha ez olyan fontos, én nem kérdezem meg, mert örülök, hogy már hat nap óta egyszer sem vert meg. De ne tessék feljelenteni őt amiatt, hogy olyan ideges.

Tisztelettel Stégmár Gézáné

Szerkesztő Úr!

Én nem írtam azt, hogy az én férjem idegbajos, csak azt írtam, hogy ideges, mikor megver. És miért ne bocsáthatnék meg neki, hogyha már nem verekszik? Vasárnap is a térdén lovagoltatta a Tibikét és a Csinom Palkót énekelte hozzá. Délután a Népkert Sörözőben megmutattam neki a maga levelét és erre a földhöz vágta és azt mondta, hogy magát úgy megveri, mint szódás a lovát. Én nem akarok senkinek kellemetlenséget okozni, hát hagyjuk egymást, jó? És köszönöm az eddigi fáradozását.

Stégmárné

***

Hallja, maga firkász!

Hogy jön maga ahhoz, hogy az én esetemet megírja, mi?! Hiába próbált más nevet használni, engem nem tud félrevezetni, mindjárt tudtam, hogy engem írt meg! Annyit mondhatok, hogy tartsa meg a jótanácsait és ne pofázzon bele más ember magánéletébe! És engem csak ne féltsen, és szálljon le rólunk, mert a férjem úgy megveri, hogy azt az élete végéig nem felejti el!

Pfuj! Szégyellje magát!

***

Igen Tisztelt Szerkesztő Úr!

A férjem tíz napi békesség után úgy megvert, hogy bal kézzel tudok csak írni, és ezért elnézést kérek, hogy ilyen csúnyán írok. Két napja üt-ver, minden ok nélkül és mindennek elmond, hogy már a sírástól alig látok, meg a szememet is üti az az állat. Tessék nekem mondani, mit csináljak?

Egy kétségbeesett asszony

***

A szerkesztő válaszleveleit egy másik alkalommal tesszük majd közzé.

S. P.

„Kedves Mészáros András! Miért nem rajzol csinos nőket?

Egy óbudai olvasó"

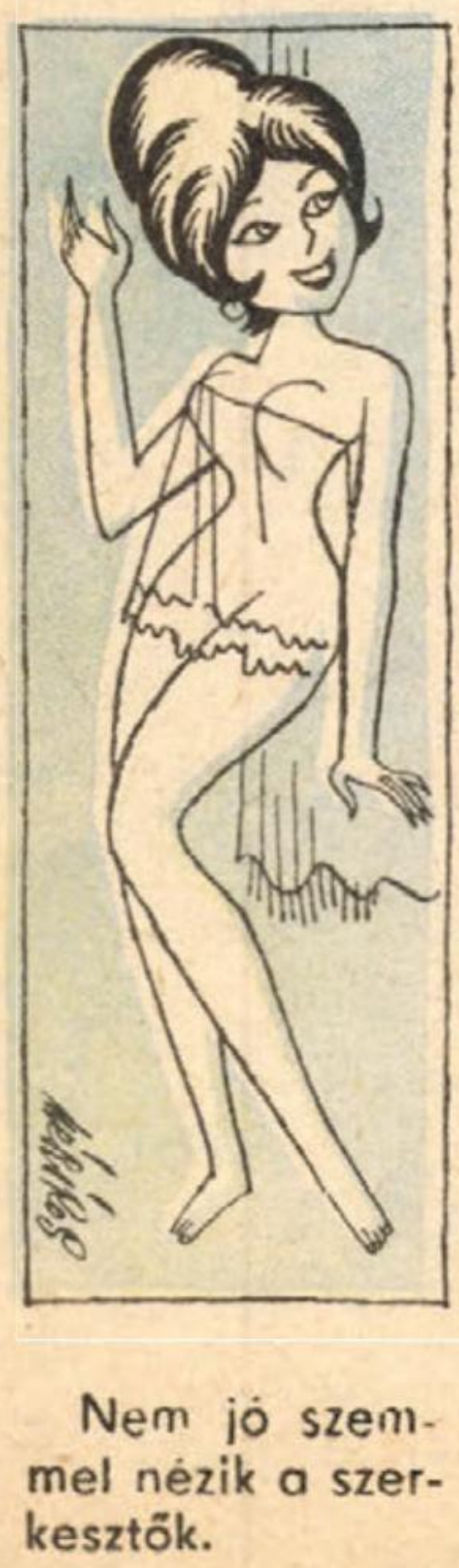

Nem jó szemmel nézik a szerkesztők.

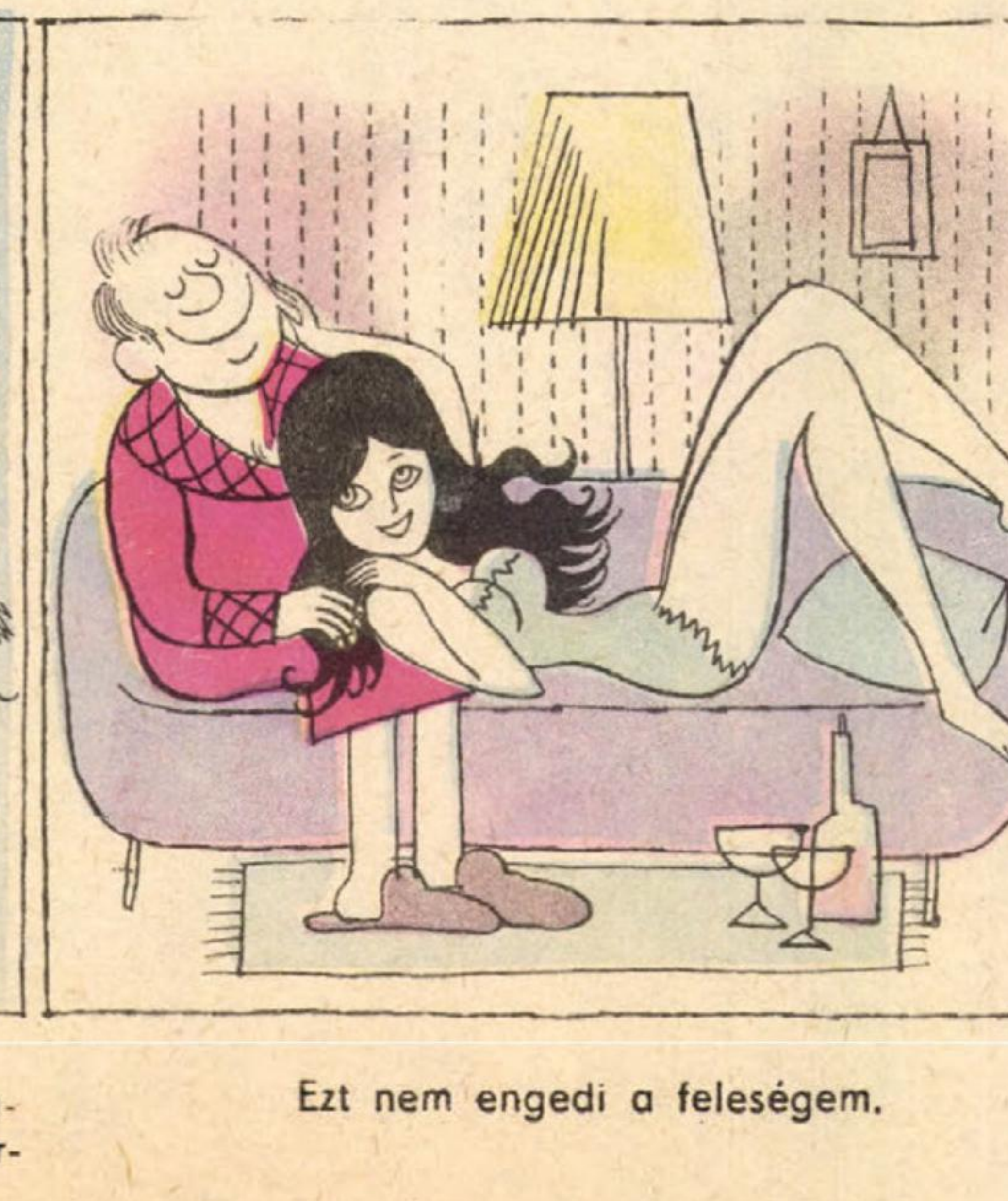

Ezt nem engedi a feleségem.

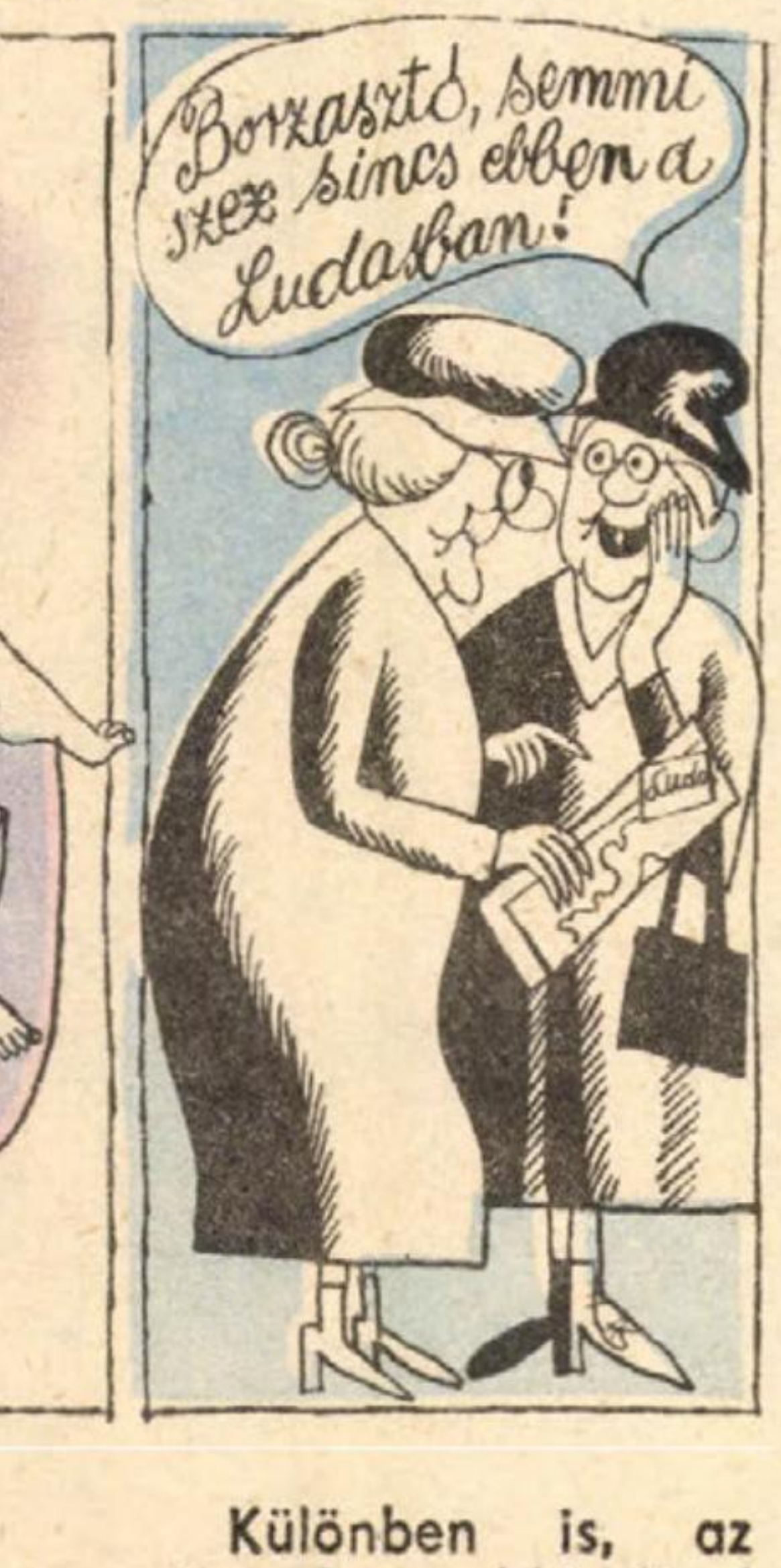
Borzasztó, semmi szex sincs ebben a Ludasban!

Különben is, az öregek problémáival is kell foglalkozni!

„Minden évben gondot okoz, hogy mit kezdjünk a hazánkra zúduló hótömeggel. Javaslom, hogy egy elmés szerkezet segítségével fúvassuk át azt a hóban szegény országokba. Még valutát is kaphatnánk érte! Hová forduljak az ötletemmel?"

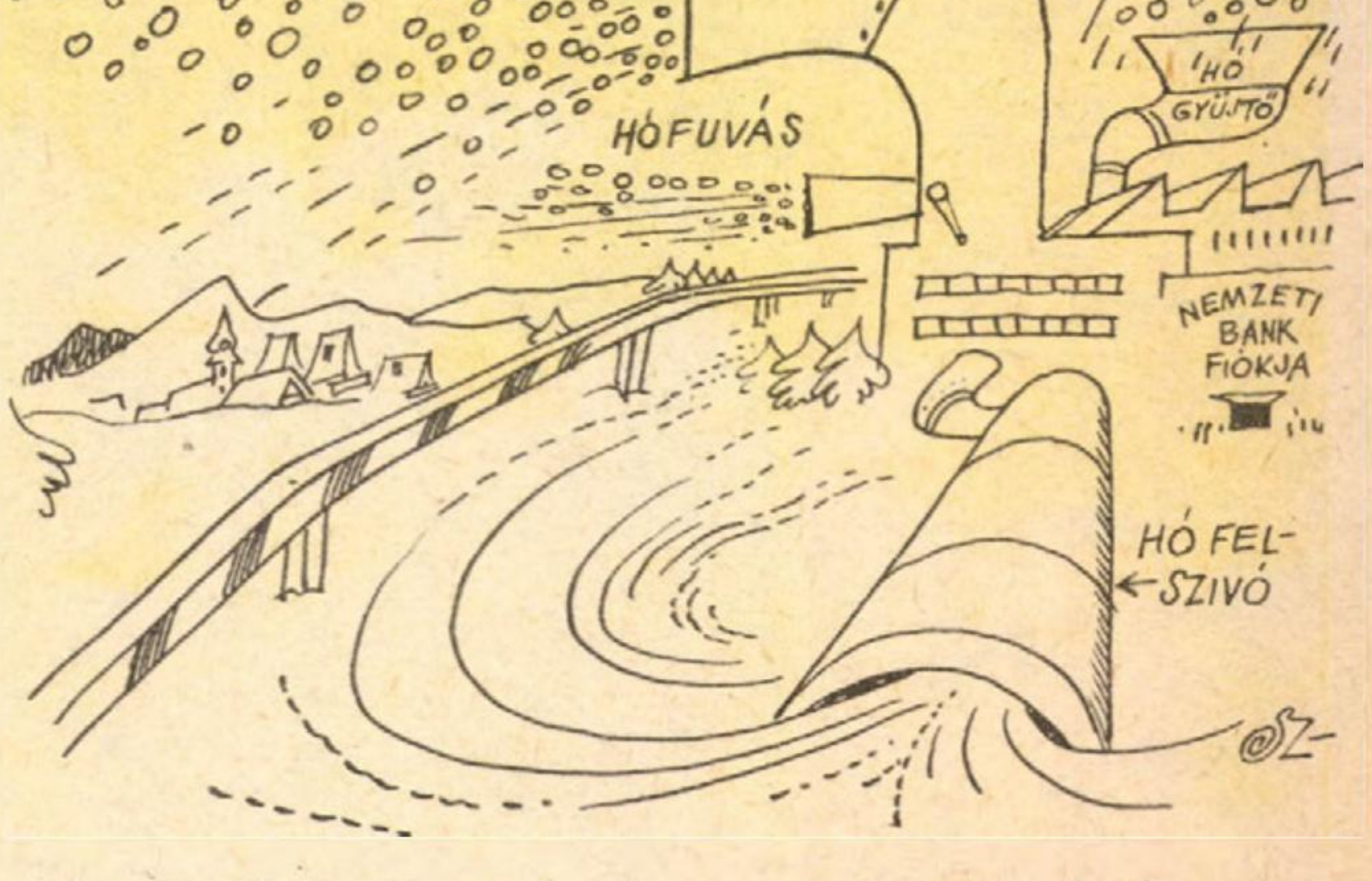

Most már sehova! Az ön javaslata itt, nálunk van a legjobb helyen!

Szilveszteri „Kedves Ludas!"

„Háromgyermekes leányanya vagyok. Gyermekeim atyja most féktelen mohóságában el akar venni feleségül. Nem szeretnék elhamarkodva dönteni, oly sok rossz házasságról hall ma az ember. Tanácsot kérek."

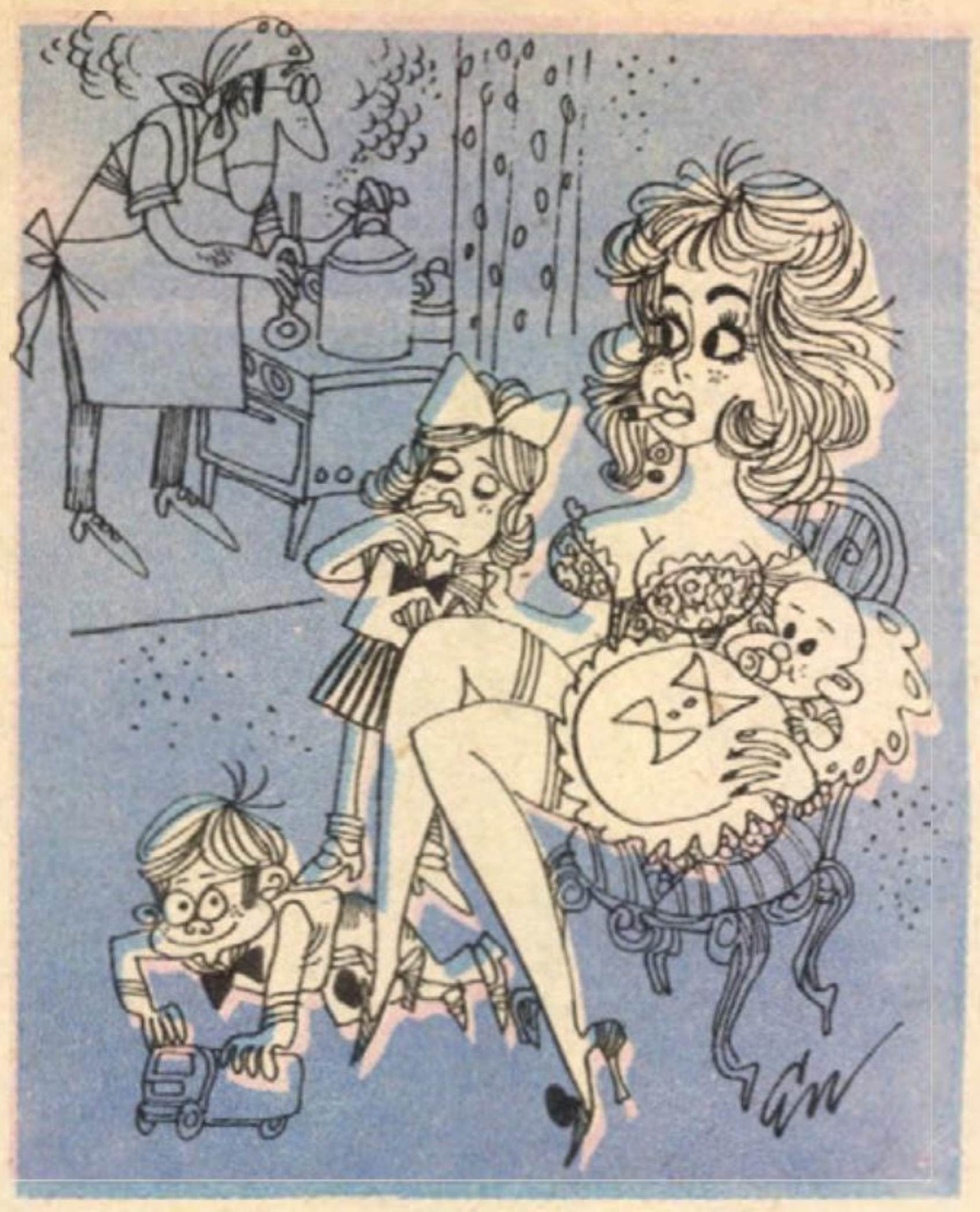

A kiszolgáltatott leányanya és a ravaszdi férfi, amint éppen újabb gazságon töri a fejét

Örülünk, hogy ilyen felelősséggel kezeli ezt a súlyos problémát. Mi is lehetségesnek tartjuk, hogy a felelőtlen nőcsábász a három gyermekkel csak az ön éberségét akarta elaltatni. Javaslatunk: várjon meg még egy-két további gyermeket. Ha az ötödiknél is kitart ön mellett – hozzá kötheti az életét.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

„Három szövetkezeti munkahelyemen húszezertől ötvenezerig terjedő összegeket sikkasztottam. Sehol sem jöttek rá a hűtlen kezelésre. Sajnos, a társadalom nem támogatja tehetségem kibontakozását, lassan el is megy a kedvem az egésztől. Buzdító szavakat várok a szerkesztőségtől..."

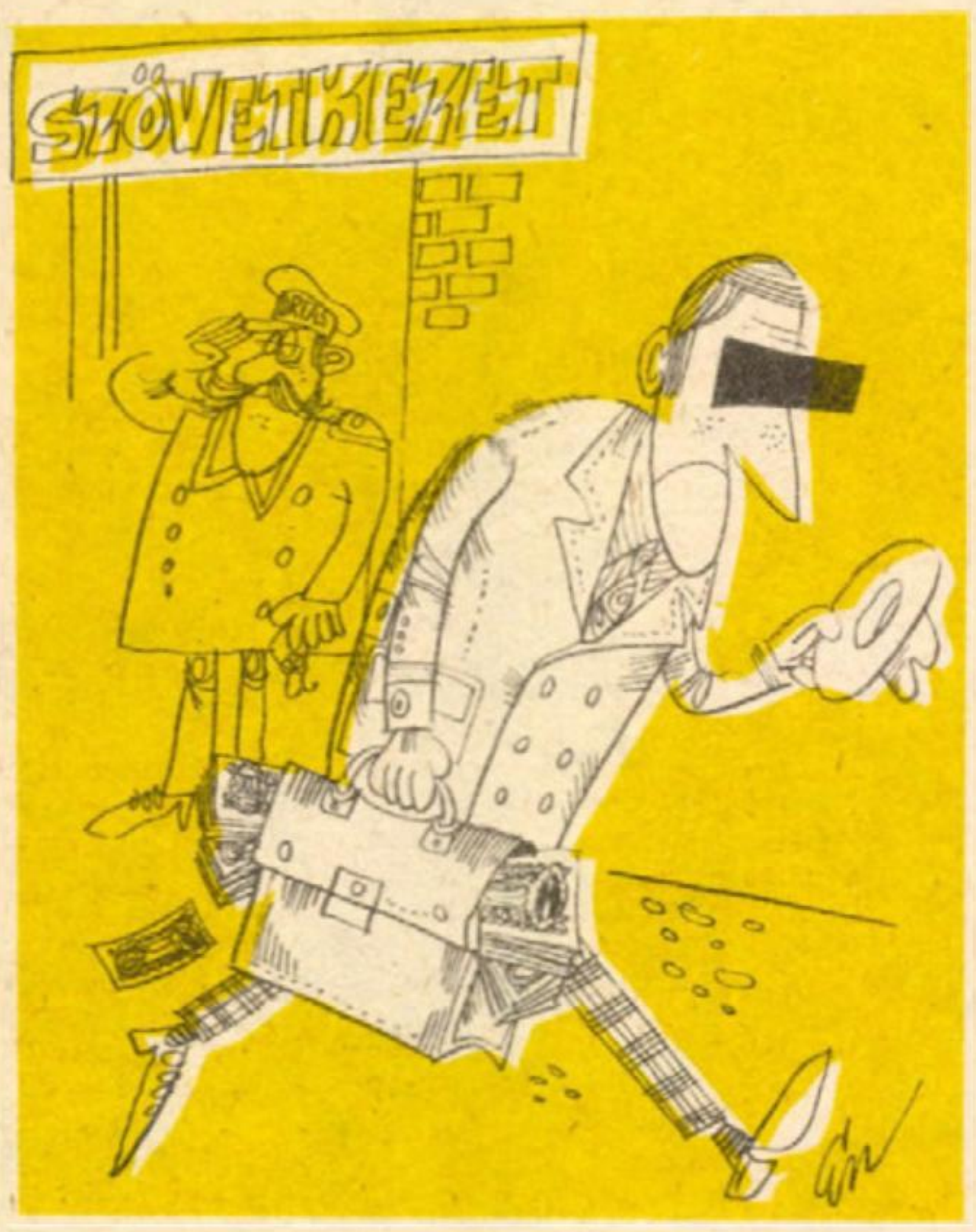

Levelezőnk — kiválóan képzett közgazdasági szakember — tehetségét nem ismerik fel

Sajnos, ön elaprózza a tehetségét. Próbálkozzék az állami szektorban, ott nagyobb lehetőség kínálkozik a tehetség kibontakoztatására. Addig is szakmailag képezze magát tovább.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

„Önhibámból elvált alkoholista nő vagyok. Apróhirdetésben kerestem jólszituált, vagyonos ismeretségét, »Érzelem az utolsó vasig« jeligére. Egyetlen jelentkező sem akadt. Kiveszett az emberiségből az őszinte szó becsülete?"

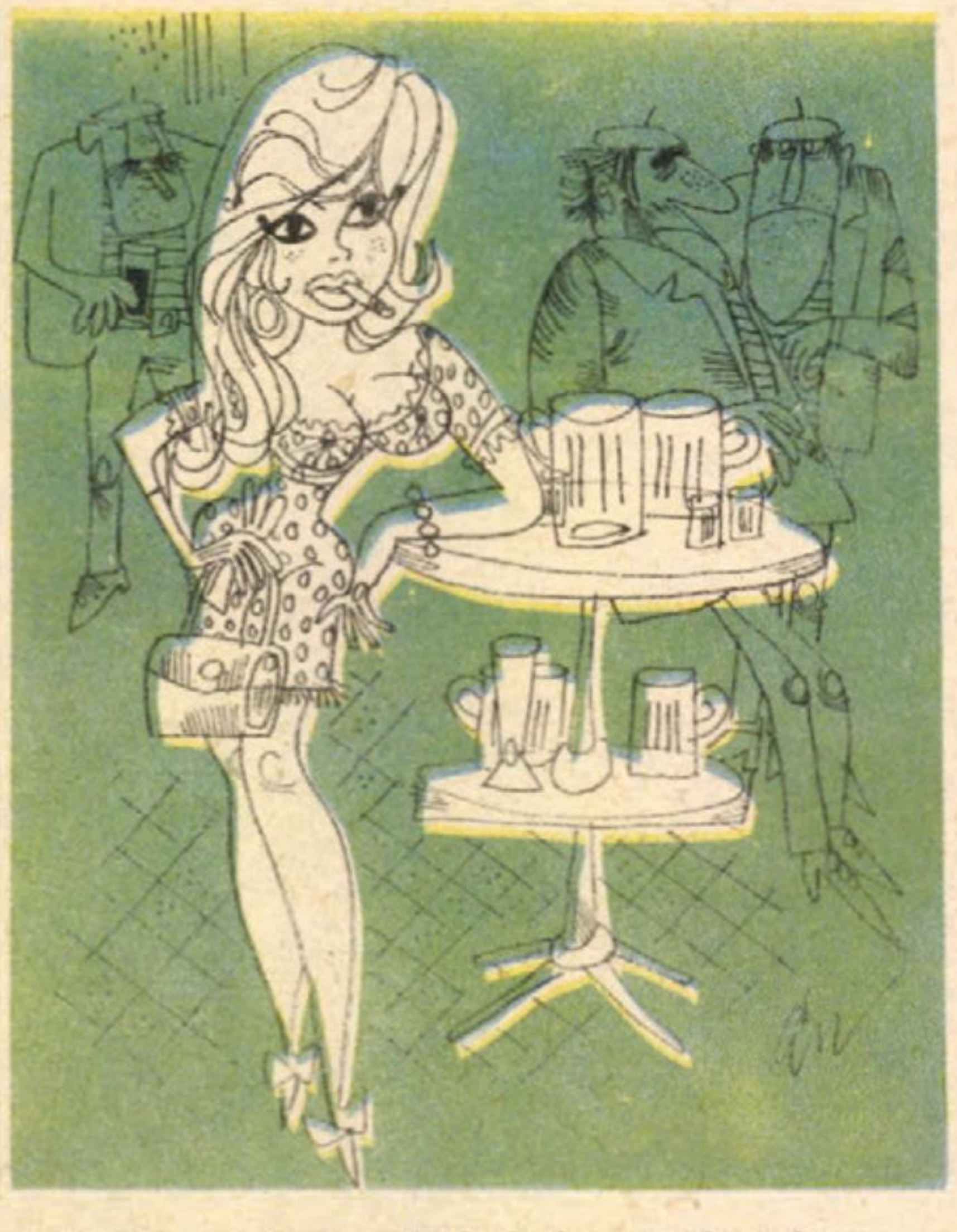

Panaszos a munkahelyén, amint éppen a legteljesebb közöny veszi körül

Címét közzétesszük, bizonyára akad, akit meghat az ön nyíltszívűsége. Íme: Vodk Ica, XXXII., Külső Gázszag u. 108.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

MIT NE VEGYÜNK?

„... hű olvasója vagyok lapjuknak, csak azt kifogásolom, hogy nem adnak vásárlási tanácsokat, nem közölnek teszteket az üzletekben kapható árukról, és nem írnak arról, hogy milyen újdonságok várhatók... Tisztelettel

K. J., Hajdúhadháza..."

Kedves olvasónk kérésére az alábbiakban, rövid vásárlási tanácsadót közlünk. Munkatársunk felkereste a kereskedelem és az ipar illetékeseit, hogy tájékoztatásunk hiteles legyen...

A sok új és régi lakástulajdonos nagy gondja a bútorvásárlás. Az üzletekben bőséges készletek várják a vásárlókat... Ámbátor rosszul teszi, aki most bútort vesz, amikor az újságokból megtudhatjuk, hogy hamarosan nálunk is kaphatók lesznek a modern kor új bútorai. Ezek felfújható műanyagból készülnek. Az ember egy kis dobozban hazavihet egy egész lakásra való bútort. Az egyes elemekből egy biciklipumpa — esetleg tüdő — segítségével konyhakredencet, díványt, vagy szemetesládát alakíthatunk ki. Használat után a bútorok eldobhatók, a korszerűbbek már használat előtt is.

Ma már egyetlen család sem nélkülözheti a televíziót, de a vásárlással mostanában tanácsos várni, hiszen hallhattuk az illetékesek nyilatkozatát, hogy hamarosan piacra kerülnek a színes, háromdimenziós készülékek, melyek az első és a második budapesti csatornán kívül nem fogják Tiranát és Lisszabont sem. Az új készülékek olcsók lesznek és egy levéltárcában is elférnek, ha az ember a zálogházban helyezi el őket.

Örömmel láthattuk a televízióban, hogy a pendelyi „Szuper Jövő Tsz" melléküzemága elkezdte a kísérleteket az univerzális háztartási robotgép kialakítására. A tervezők a jövő háztartási gépén dolgoznak, helytelen lenne tehát megvenni egy olyan gépet, mely csak mos, öblít és szárít. Ezek a csodamasinák az említetteken kívül megfőzik a lágytojást és a somlói galuskát, kutyát sétáltatnak, az esti órákban is tisztán hozzák a Petőfi adót és kikérdezik a gyerek matematika leckéjét. A „de luxe" típusok társalkodónői feladatokat is ellátnak, és a gyengébb szakállal rendelkezők borotválkozhatnak is vele.

Ha az illetékesek nyilatkozatait olvassuk, kiderül, hogy ruhaneműt sem szabad venni mostanában, hiszen már folynak a kísérletek a tökéletesen kopásálló szövetek gyártására. A tervek szerint ezek a kelmék nem gyűrődnek, nem kopnak, taszítják a piszkot, a port, a vizet és elvben egy életen át kitartanak, ha az ember nem él túl sokáig. E szöveteket már nem kell varrni, mert előregyártott elemekben hozzák forgalomba és egy tubus halenyv felhasználásával egy gyerek is összeragaszthatja őket. Ami nagy újítás még, hogy színük sem lesz, hanem a vásárló házilag festi meg a kívánt színárnyalatra, vagy mintára.

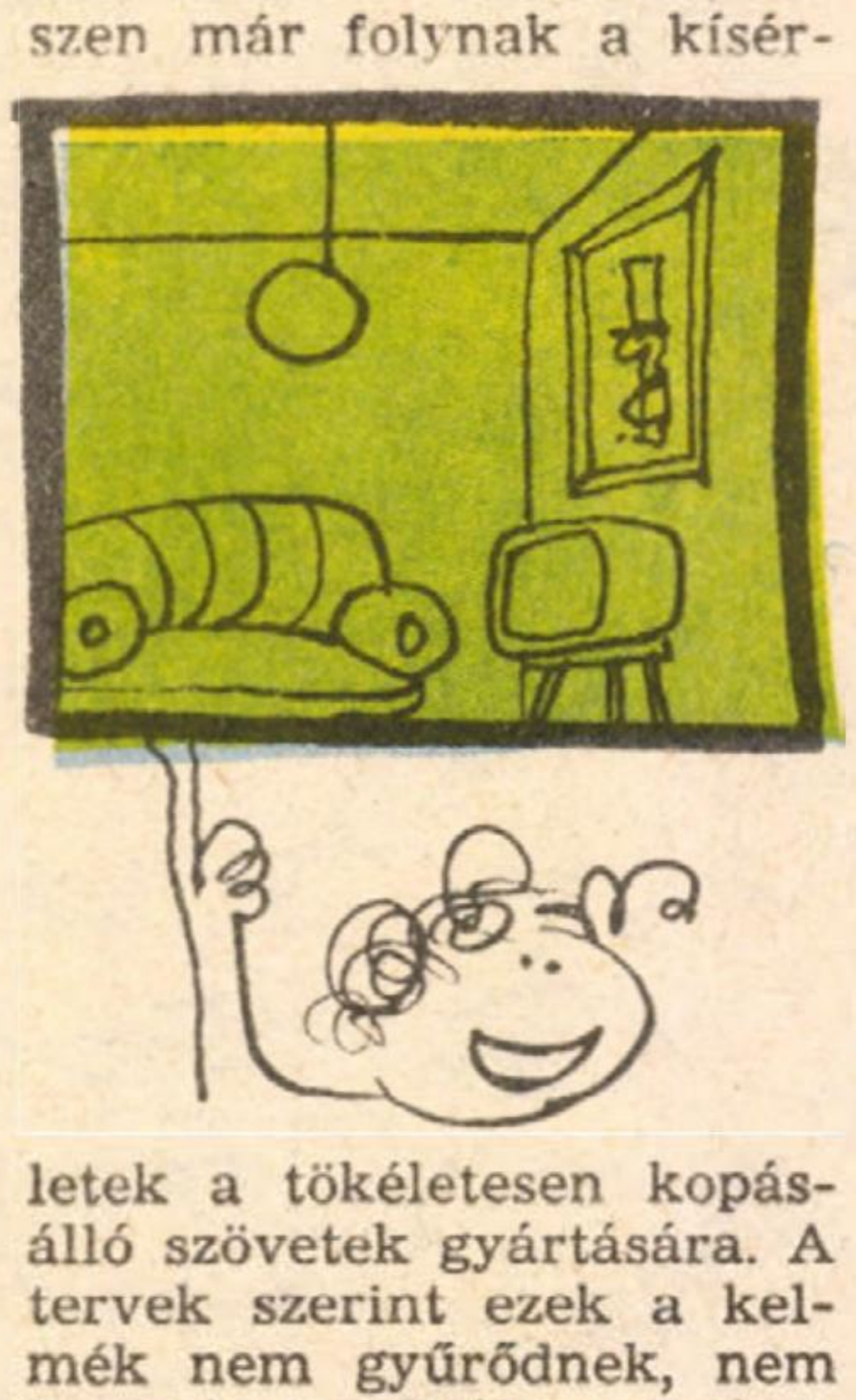

Forradalom előtt áll az építőipar is. Jeles tudósok kutatják a jövő lakásépítkezésének lehetőségeit. Annyit máris tudunk, hogy mostanában nem érdemes lakást venni, házat építeni, mert készülnek a műanyagelemekből álló családi házak. Egy háromszobás villa mindössze tíz kiló lesz, a tulajdonos bárhol összeállíthatja és ha megunta, egyszerűen bedobja a kukába. Hő-, fény- és hangszigetelésük tökéletes lesz, aki ezekben lakik, még levegőt sem kap. Az áruk alig lesz több, mint egy konzervdobozé...

A hölgyeket le kell beszélnünk a kozmetikai cikkek vásárlásáról. Kár lenne pénzt kidobni a mai korszerűtlen termékekre, amikor hírét vettük, hogy hamarosan piacra kerülnek a minden igényt kielégítő luxus pempők és krémek. Készül már a barackpálinka illatú szájrúzs, mely a női ajkat rendkívül kívánatossá teszi. Hamarosan piacra kerül a benzinillatú férfikölni és a Szuperszex nevű szemkarikásító krém.

Ne dobjuk ki a pénzünket fényképezőgépre sem, hiszen hamarosan kaphatók lesznek az „Ineternum" márkájú szupergépek. Ezek a filmet megóvják a fénytől, így egy tekercs filmmel évtizedekig lehet fényképezni. A beléjük épített magnetofonok felveszik a hangot is, de mivel egy ügyes ötlettel nem építettek bele visszajátszó készüléket, lehallgatáskor teljesen zajtalanok.

Általános tanácsként elfogadható, hogy manapság, amikor az ipar és kereskedelem, napról napra, újabbnál-újabb csodálatos termékeket ígér, meg kell várni az újabb ígéreteket.

Ősz Ferenc

„Hogyan csökkentené a közlekedési baleseteket?

P. P., Szeged"

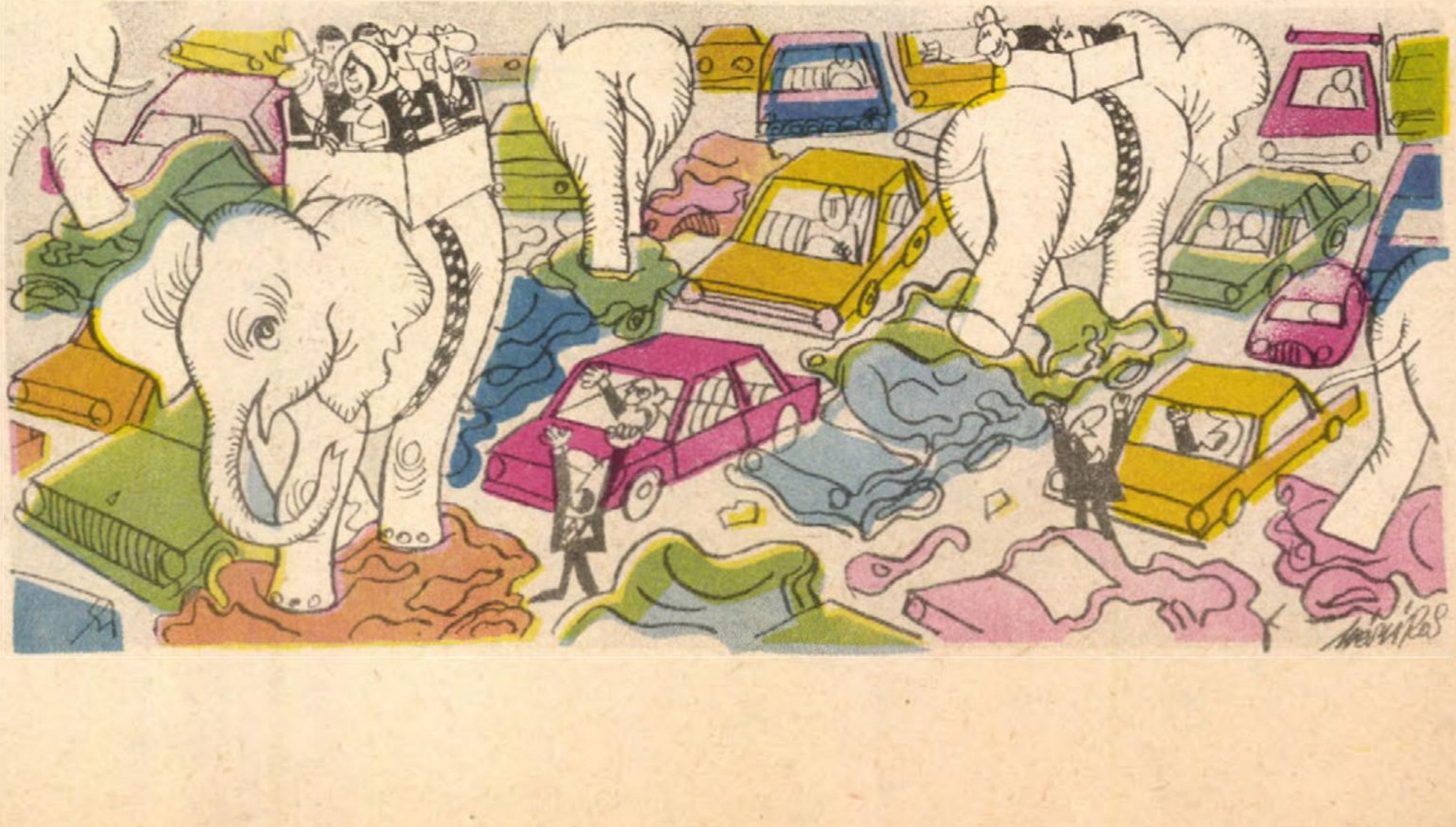

MENTÉSI AKCIÓ

Endrődi István rajza

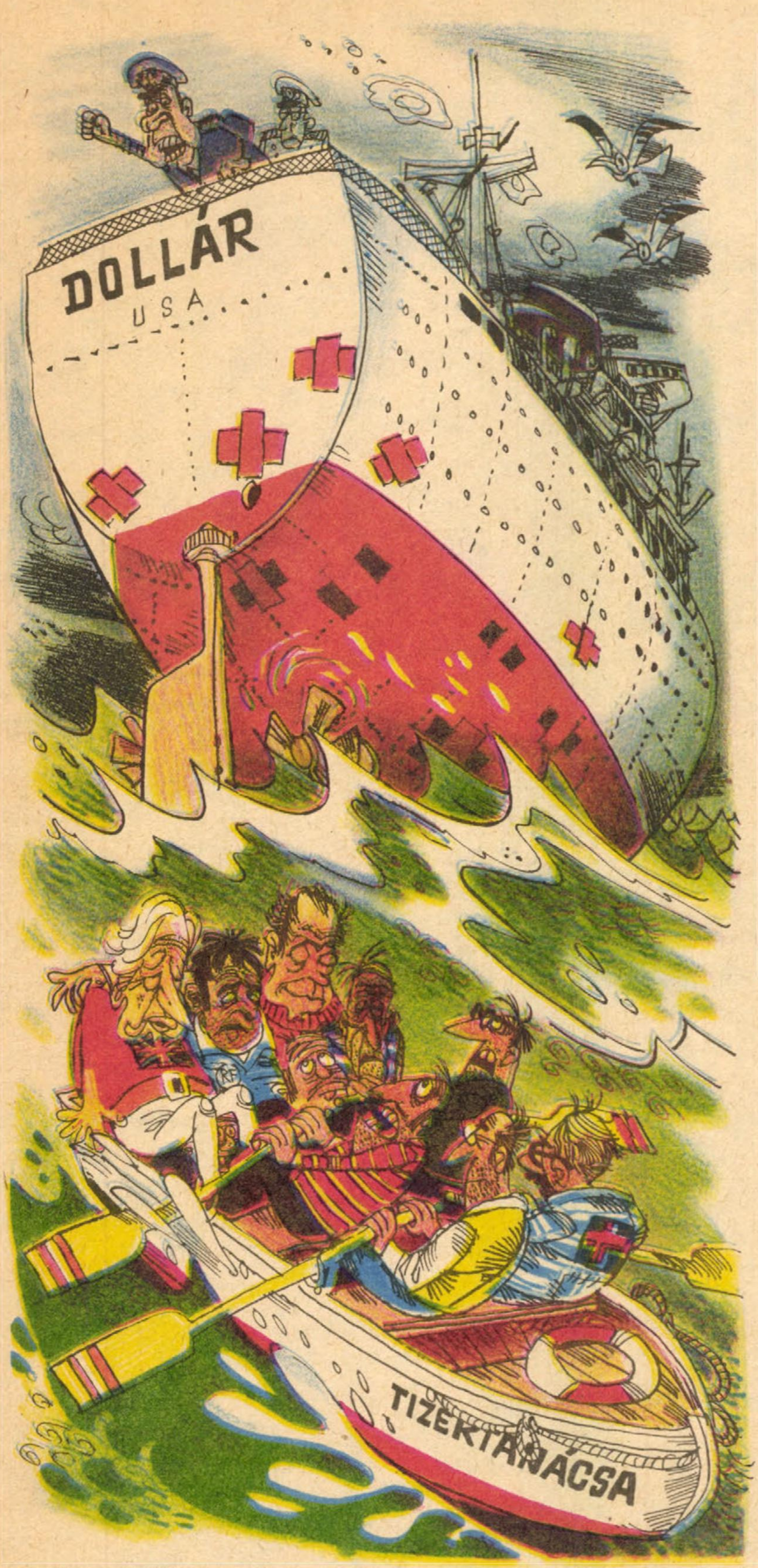
DOLLÁR
USA
TIZEKTANÁCSA

Nixon: Halló, emberek, hadd kössem a hajómat a csónakjukhoz!

ÉRTEKEZLET

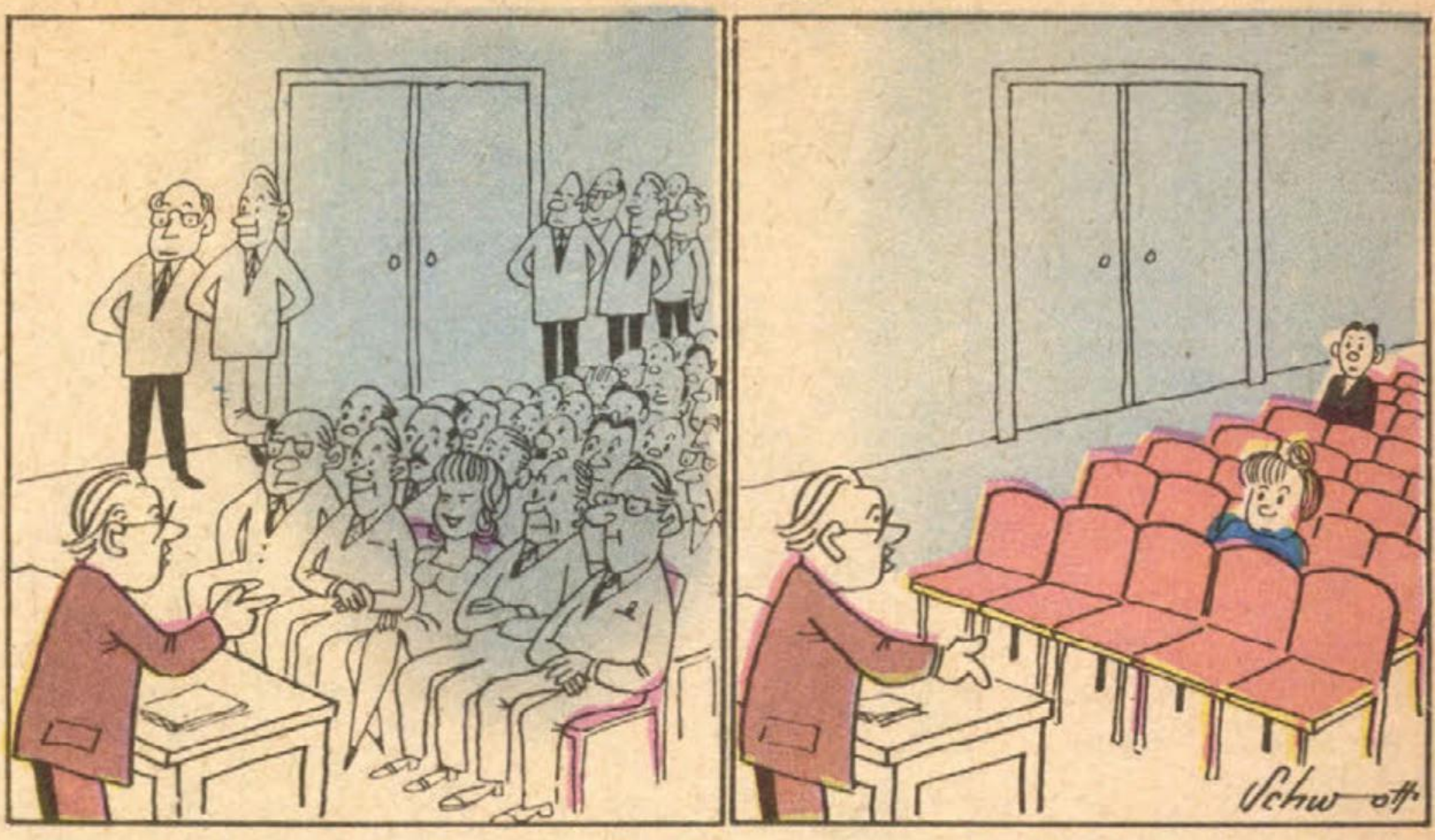

Munkaidő alatt

Munkaidő után

FEJSZE, MINT ZENEI ÉRV

A nyugatnémet tévében érdekes zenei vita folyt le nemrég. Kölnben rendeztek egy kerekasztal-konferenciát a mai zenéről, s különösen heves vita alakult ki Rolf-Ulrich Kaiser, zenei kiadó és Nickel Pallat, egy hosszúhajú pop-zenész között. Amikor a vita már tetőfokára hágott (hogyan viszonylik a „pop”-zene az „egyéb” zenéhez?), Pallat hirtelen fejszét rántott elő kabátja zsebéből és heves mozdulatokkal kezdte aprítani a kerekasztalt, amely rövidesen elvesztette kerek jellegét. A közvetítés — a hallgatók és nézők bosszúságára — félbeszakadt, s így egy egész sereg kérdés nem dőlt el. Például: 1. Valóban hogy viszonylik John Lennon Ludwig van Beethovenhez? 2. Hogy került a fejsze Pallathoz? 3. Miben volt bűnös az asztal? Maga Herr Kaiser különben elégedett volt, mert Pallat csak az asztalt aprította és nem őt, s bizonyos, hogy ez a vita például a texasi tévében másként végződött volna.

TANULÉKONY ÁMOR

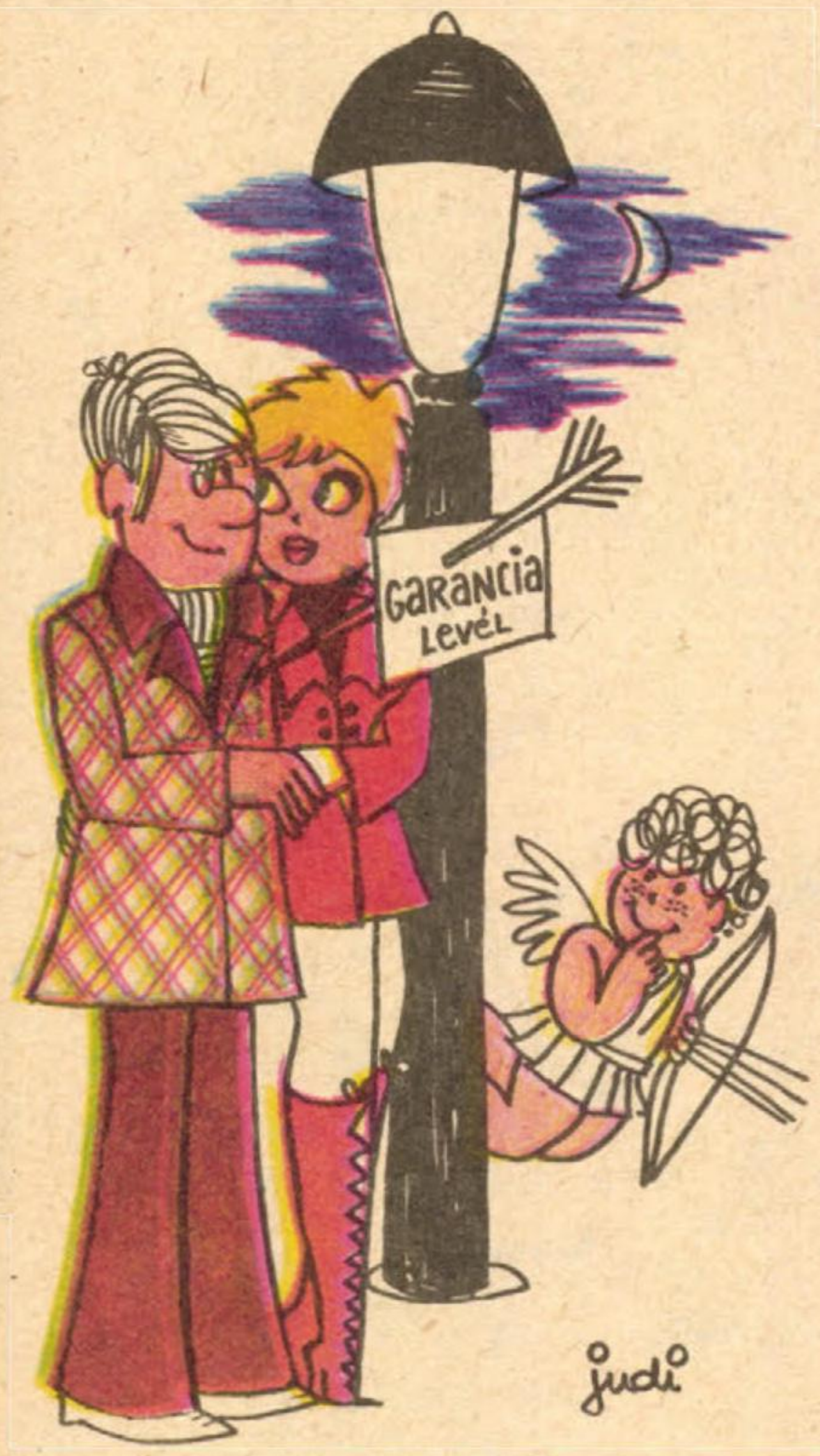
GARANCIA
LEVÉL

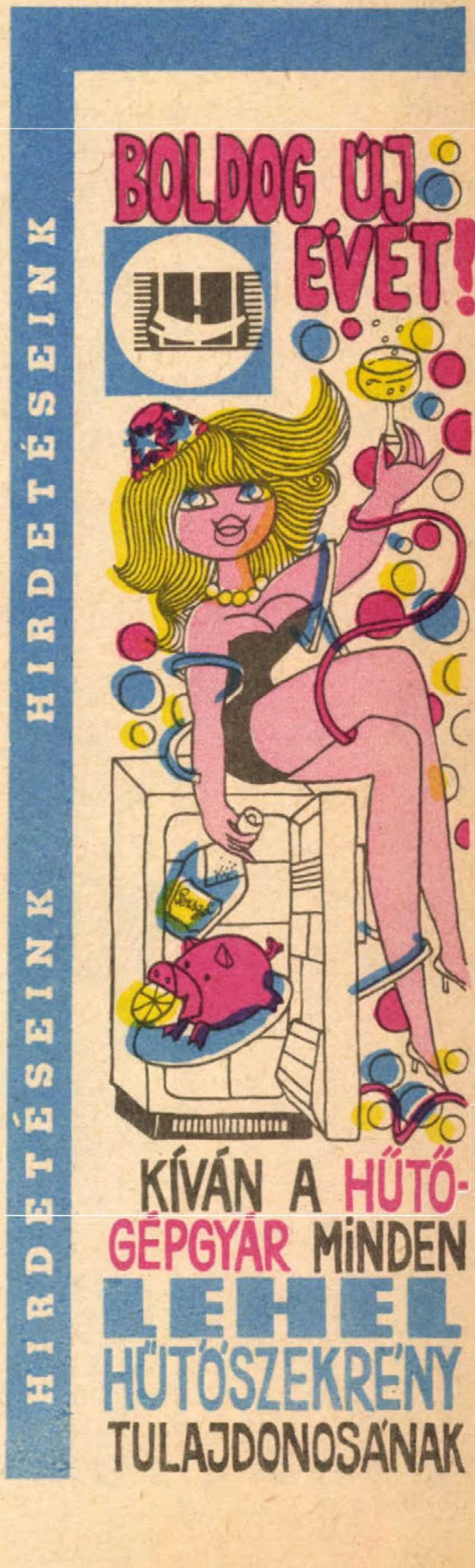
HIRDETÉSEINK
BOLDOG ÚJ ÉVET!
KÍVÁN A HŰTŐGÉPGYÁR MINDEN
LEHEL
HŰTŐSZEKRÉNY
TULAJDONOSÁNAK

ÜGYINTÉZÉS

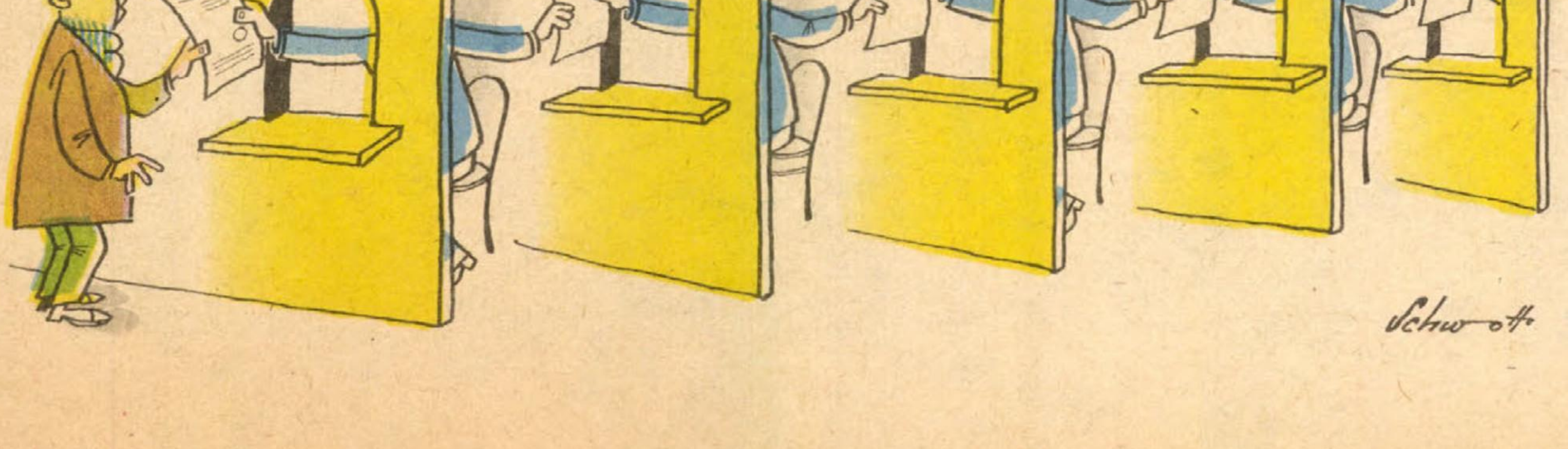

TAVASZ A TÉLBEN...

...EGY CSÉSZE FORRÓ

AMIGO

KÁVÉTÓL!

AZ IDŐT NEM LEHET MEGÁLLÍTANI!

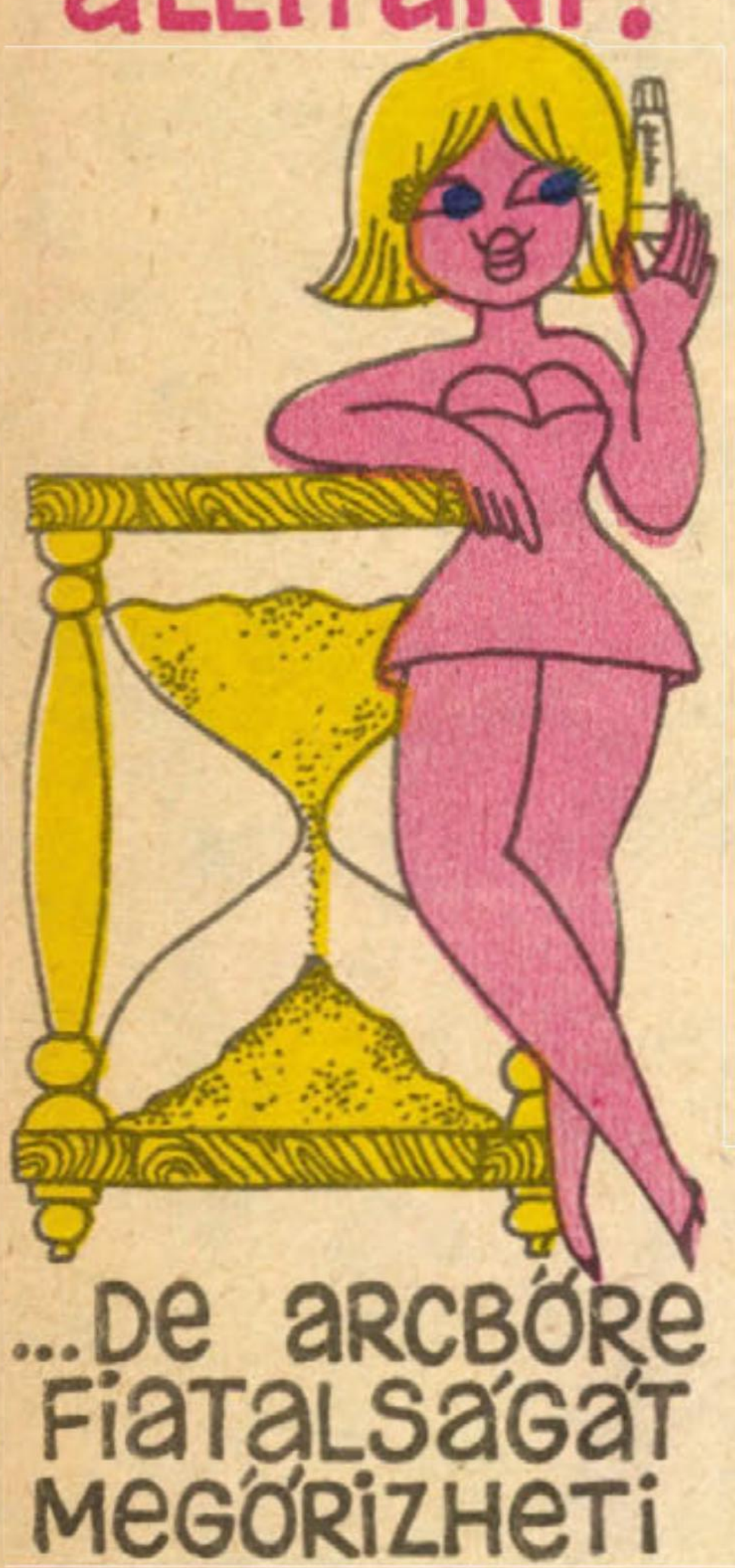

...DE ARCBŐRE FIATALSÁGÁT MEGŐRIZHETI

fabulon

BIOAKTÍV ARCKRÉMEKKEL!

GYÁRTJA:
RICHTER GEDEON RT.
BUDAPEST

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Jelenet a „Colt és muzsika" című film hatodik folytatásából. [A Tv december 17-i (pénteki) műsorához.]

Elképzelhető, hogy a tévé is bevezette a villámigazolást. Amikor ugyanis legutóbb találkoztunk, ez a csülökfejű fiatalember még a Bonanza színeiben játszott, Góliát néven.

(A Kisalföld c. lapban észlelte Darázs Gábor, győri olvasónk)

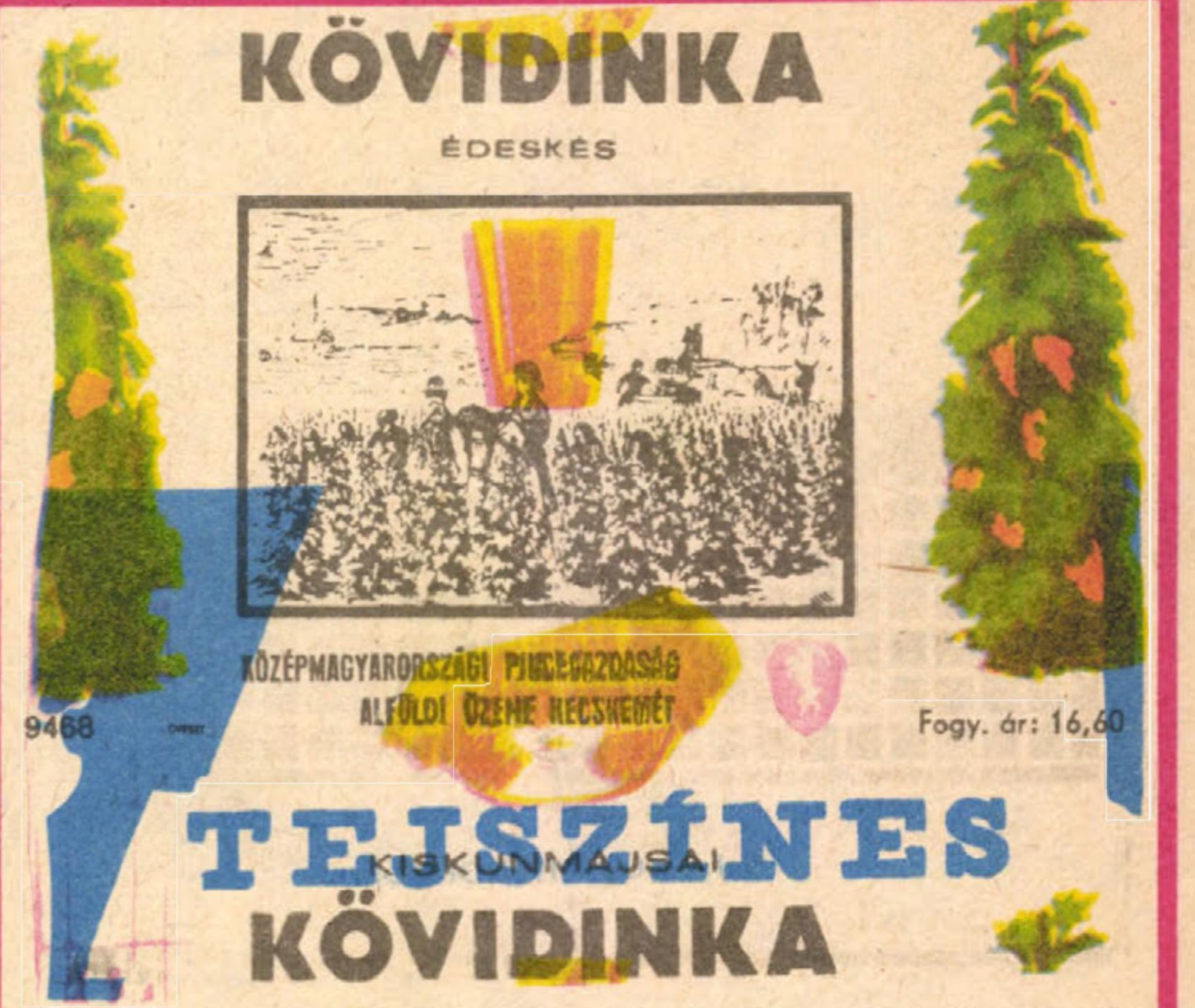

KÖVIDINKA
ÉDESKÉS

KÖZÉPMAGYARORSZÁGI PINCEGAZDASÁG
ALFÖLDI ÜZEME KECSKEMÉT
9468
Fogy. ár: 16,60

TEJSZÍNES
KISKUNMAJSAI
KÖVIDINKA

Hm. Gusztus dolga.

(Beküldte Dunavölgyi Jánosné)

A MAYÁK KINCSE
MAY KÁROLY REGÉNYE NYOMÁN ÍRTA: CS. HORVÁTH TIBOR
RAJZOLTA: ZÓRÁD ERNŐ
1.

A MAYÁK KINCSE
JACK LONDON REGÉNYE NYOMÁN ÍRTA: CS. HORVÁTH TIBOR
RAJZOLTA: ZÓRÁD ERNŐ
2.

Lehetséges, hogy társszerzők voltak? Ajánljuk még Jules Vernet, James Fenimore Coopert és Robert Louis Stevensont . . .

(A Magyar Ifjúság két egymást követő számából ollózta Székács András)

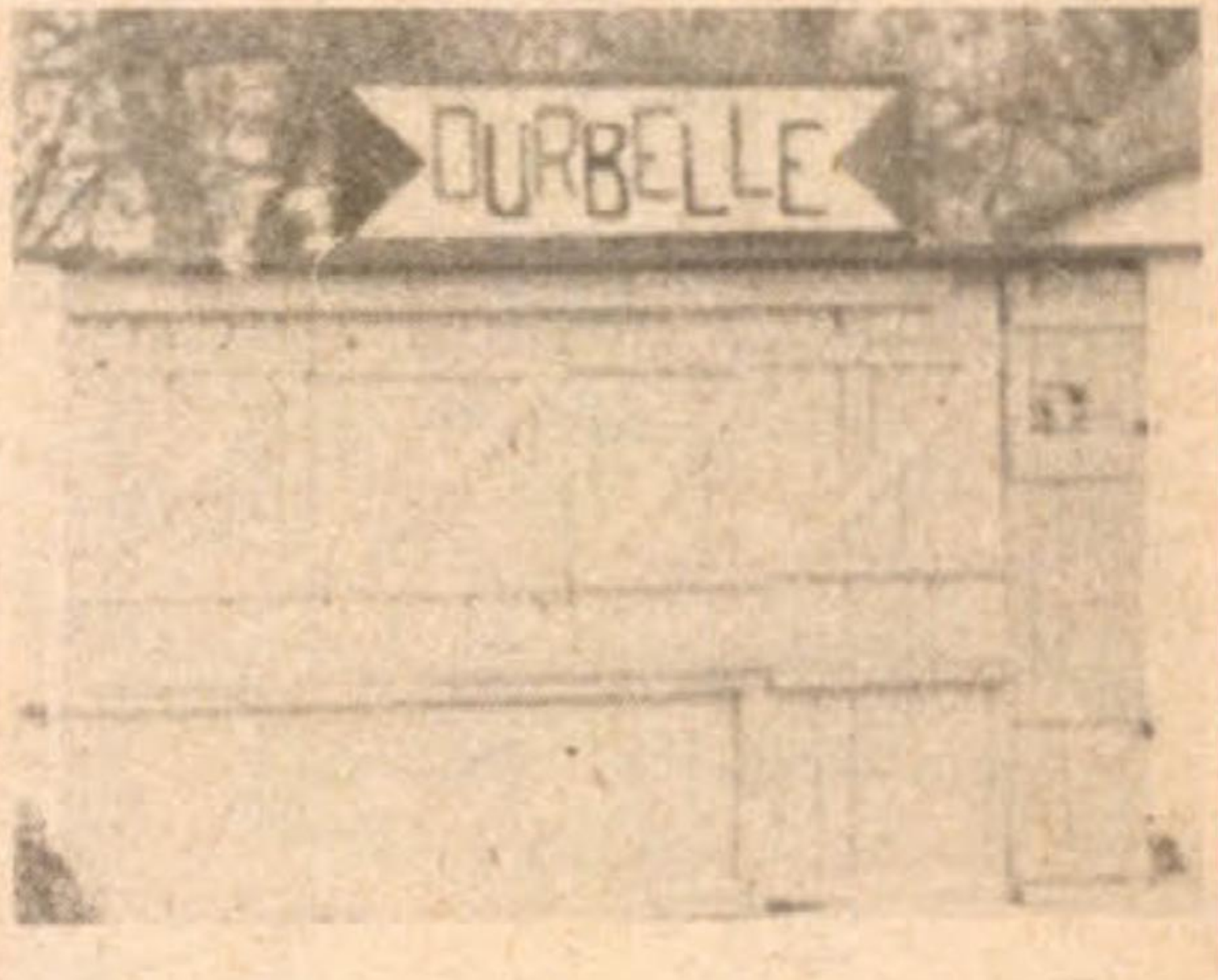

Mit szólhatunk ehhez? Puffnekki!

(A hűvösvölgyi Nagyréten fotozta Tótn József)

Szoknyában a spanyol lányok

Nahát, ezek a lányok . . . Erre aztán igazán nem lehetett számítani . . .

(A Népsportban észleltük)

TAKARÉKOSSÁG

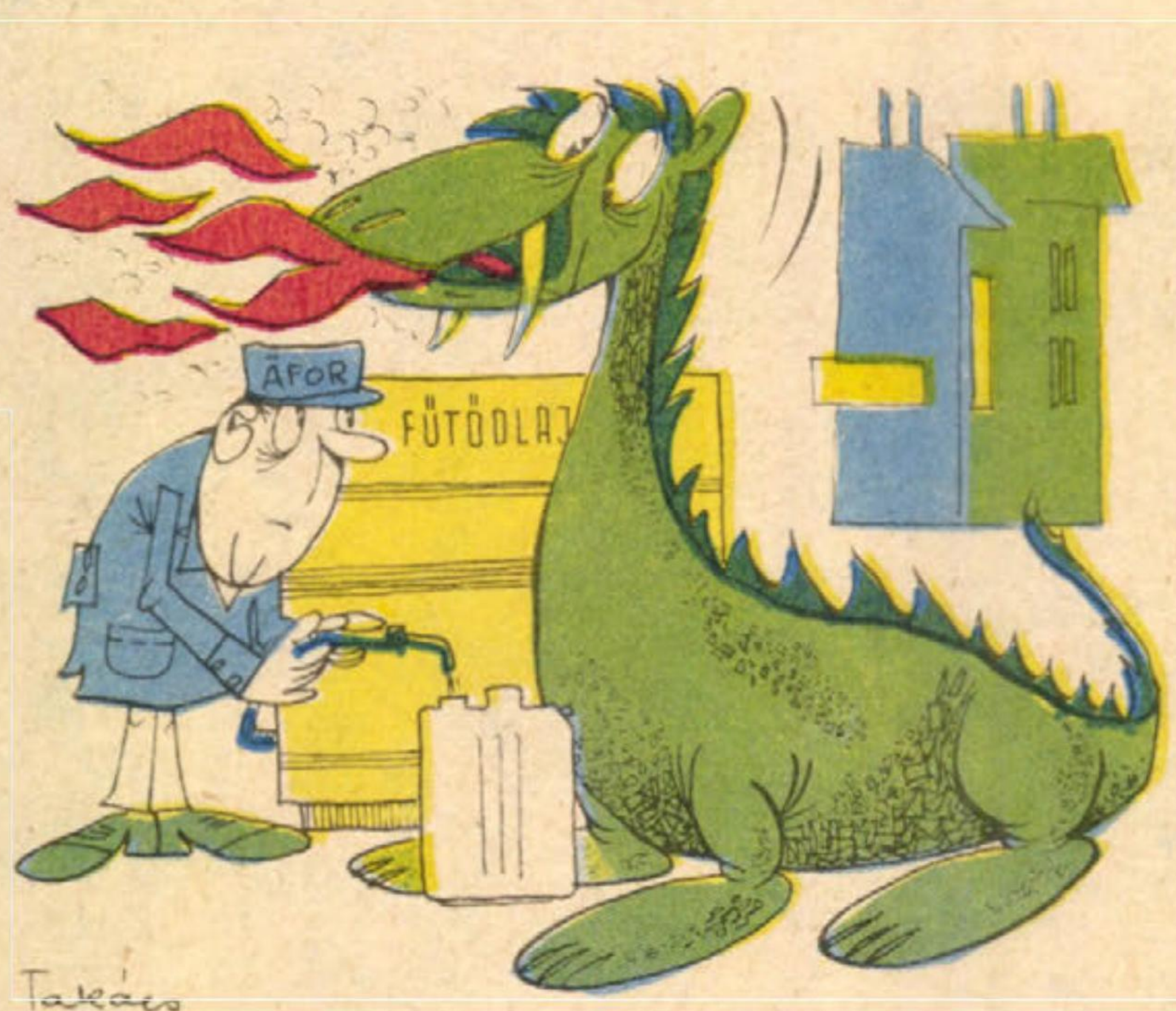

– Tudja, ha olajjal fűtöm be magamat, kevesebbet költök tüzelőanyagra!

ŐSZINTE REKLÁM

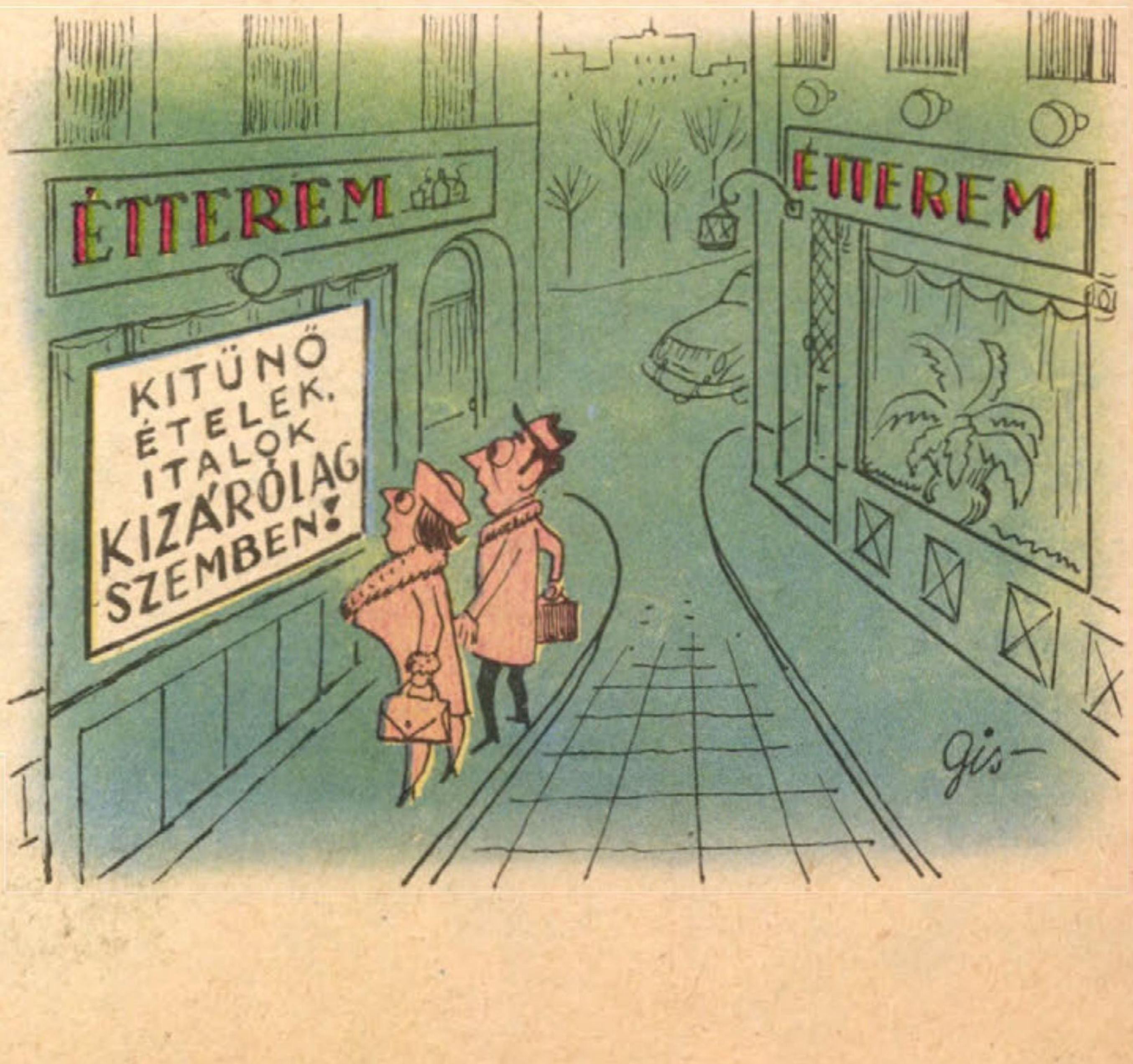
ÉTTEREM
ÉTTEREM
KITŰNŐ ÉTELEK, ITALOK KIZÁRÓLAG SZEMBEN!
gis

A BAJNOK

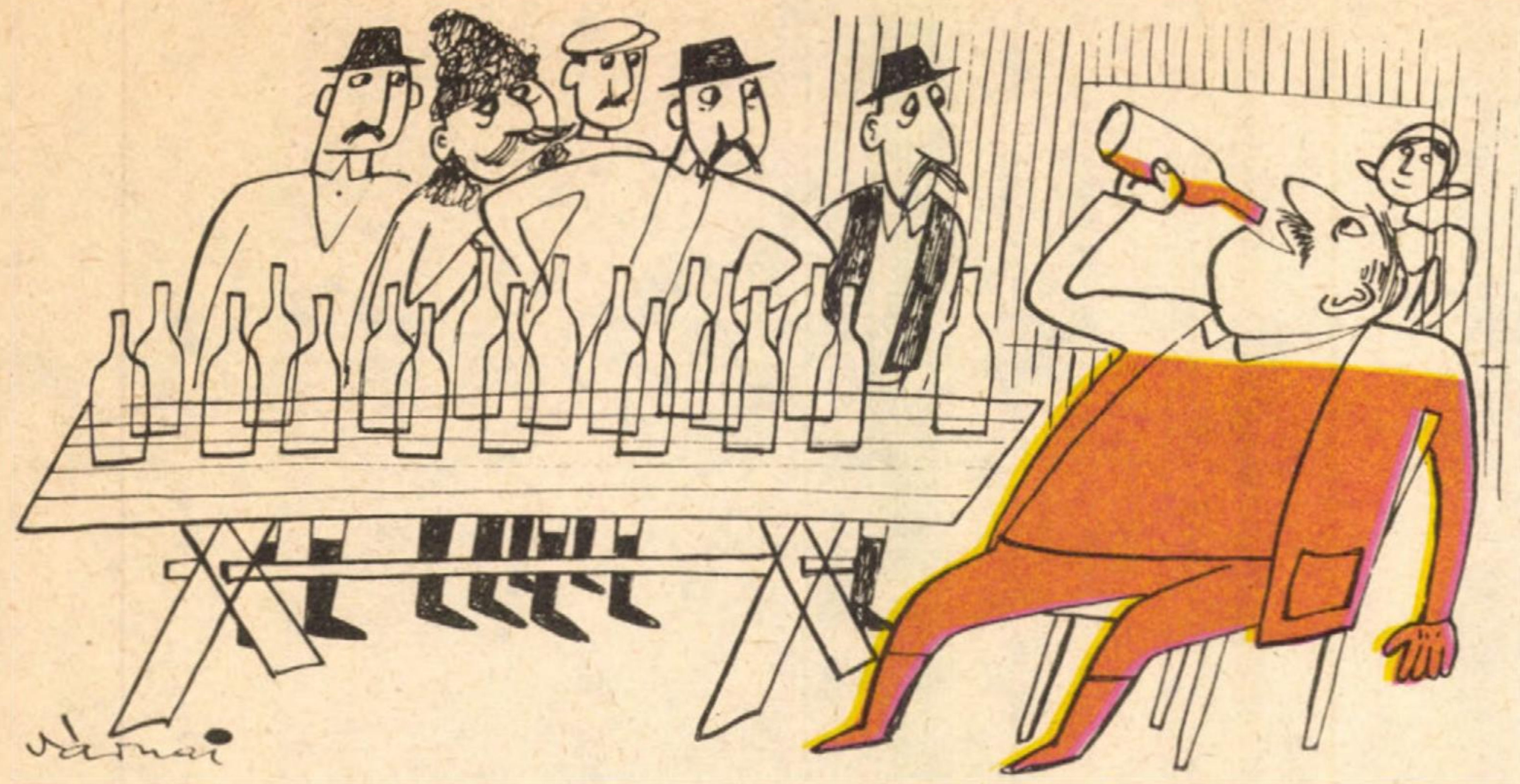

FUTUROLÓGIA

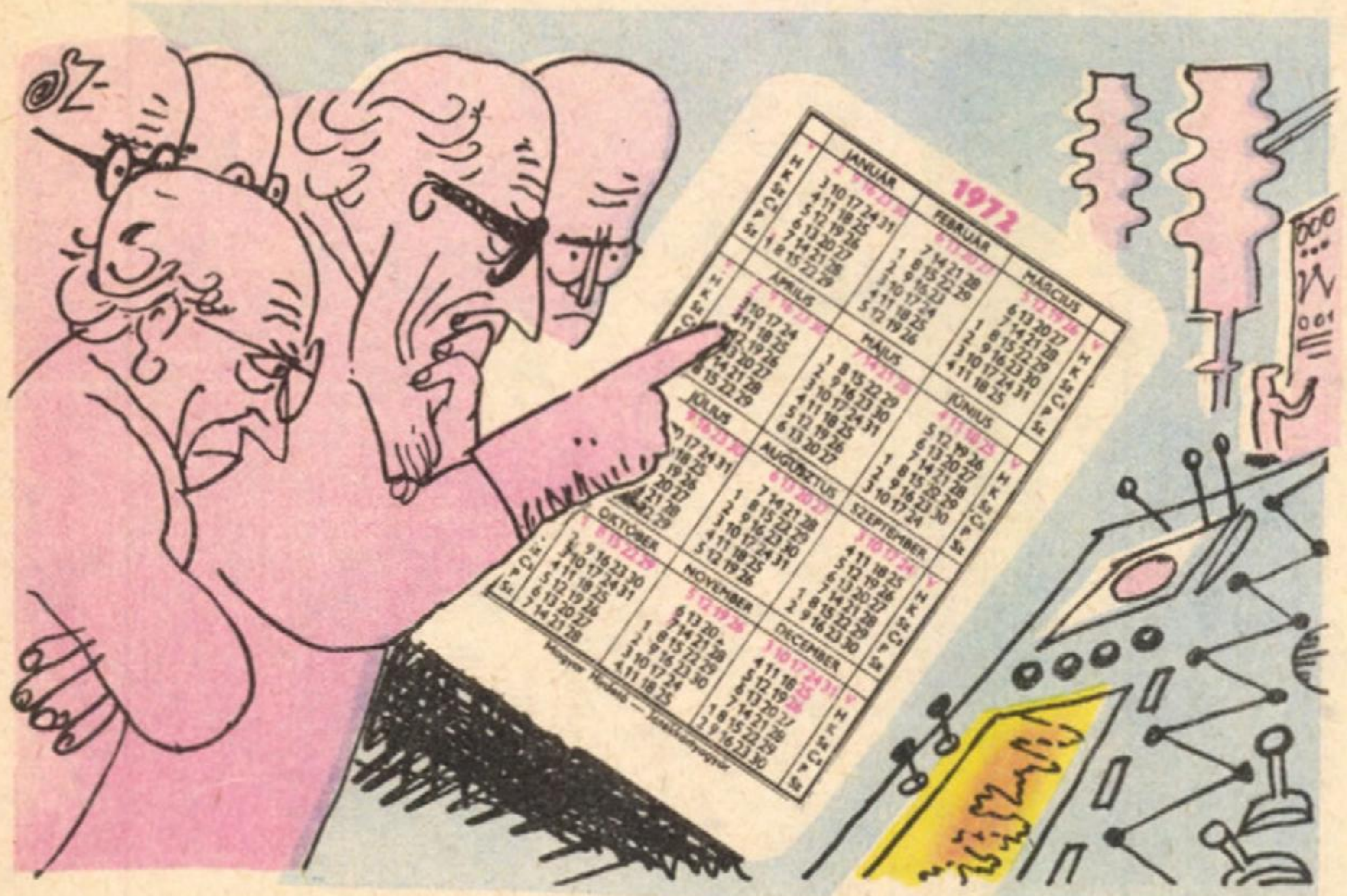
SZ-
1972
JANUÁR
FEBRUÁR
MÁRCIUS
ÁPRILIS
MÁJUS
JÚNIUS
JÚLIUS
AUGUSZTUS
SZEPTEMBER
OKTÓBER
NOVEMBER
DECEMBER

– Lesz két darab háromnapos ünnepünk, három darab kétnapos…

A NŐK MINT FŐNÖKÖK

Egy cambridge-i tudós, Sir John Baker azt fejtegette és bizonyította tanulmányában, hogy az üzleti életben, gyárakban, vállalatoknál a nők jobb főnökök, mint a férfiak.

Az „International Herald Tribune" ehhez a megállapításhoz csak ennyit fűz hozzá: olyan tény ez, amelyet minden férj tud.

KARÁCSONY UTÁN

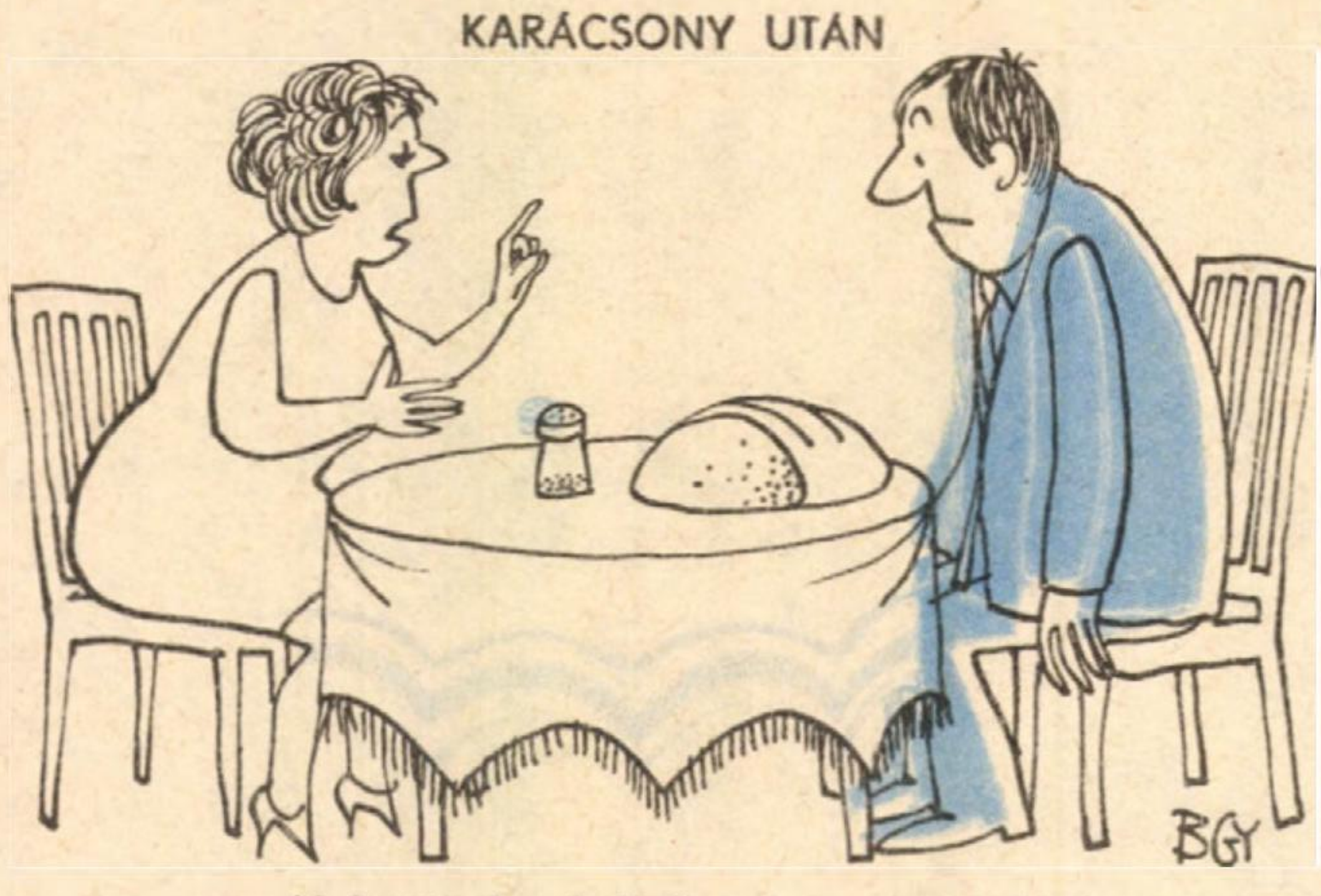

– Valamin be kell hozni az ünnepeket.

RAMENŐS ELLENŐR

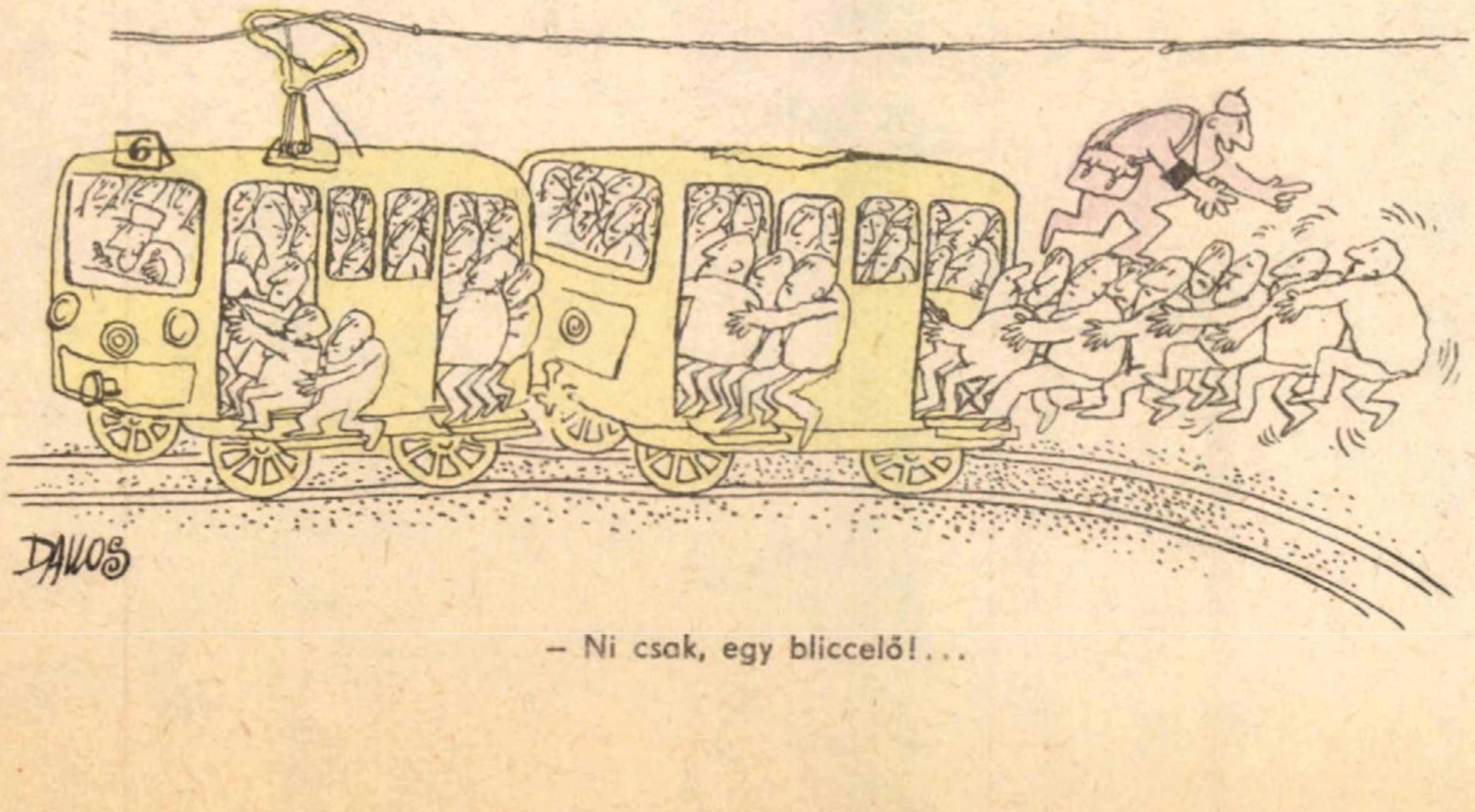

– Ni csak, egy bliccelő!…

SZILVESZTERKOR A METRÓBAN

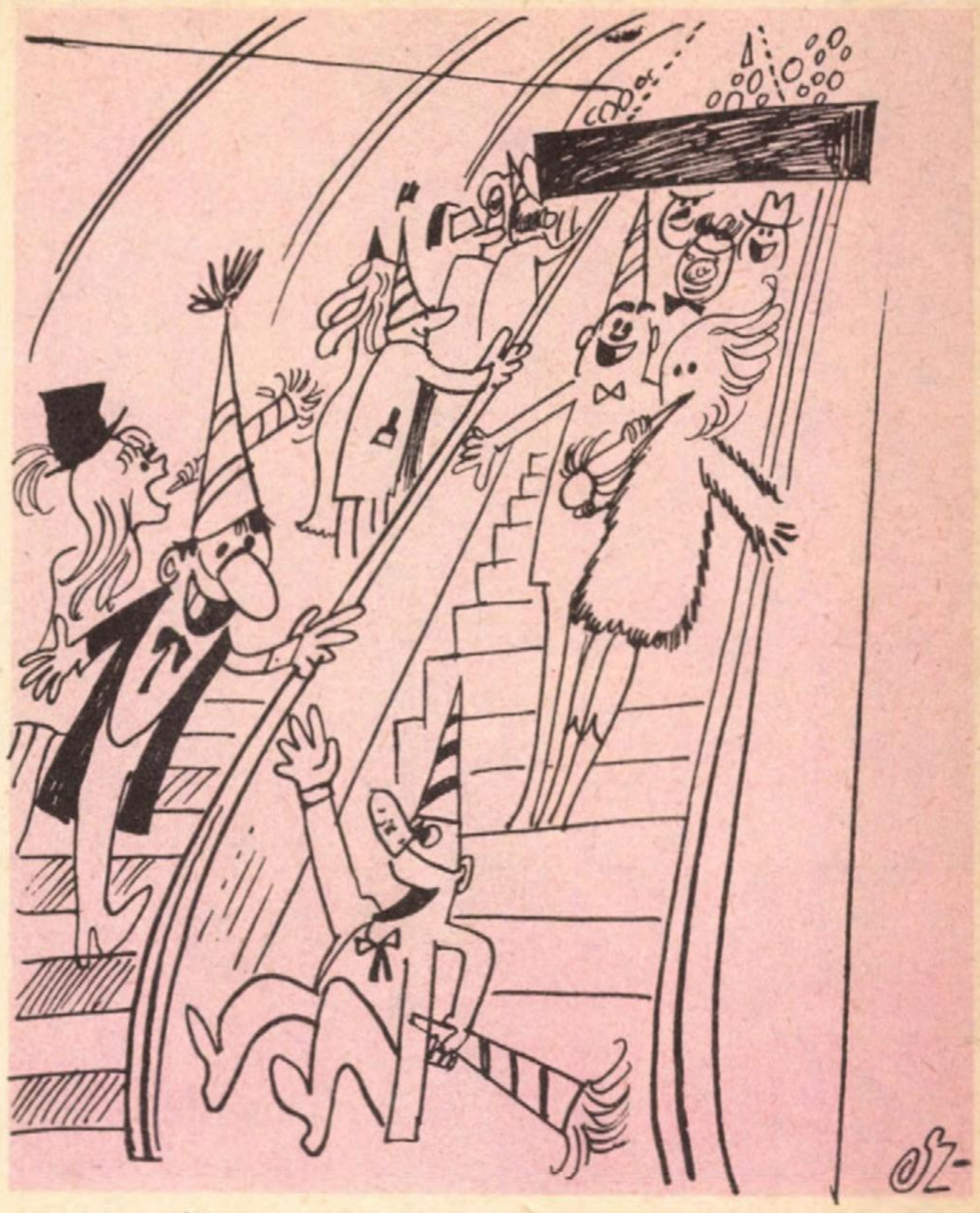

– Vi… viszontlátásra jövőre, a Délivasútnál!

REKLAMÁCIÓ

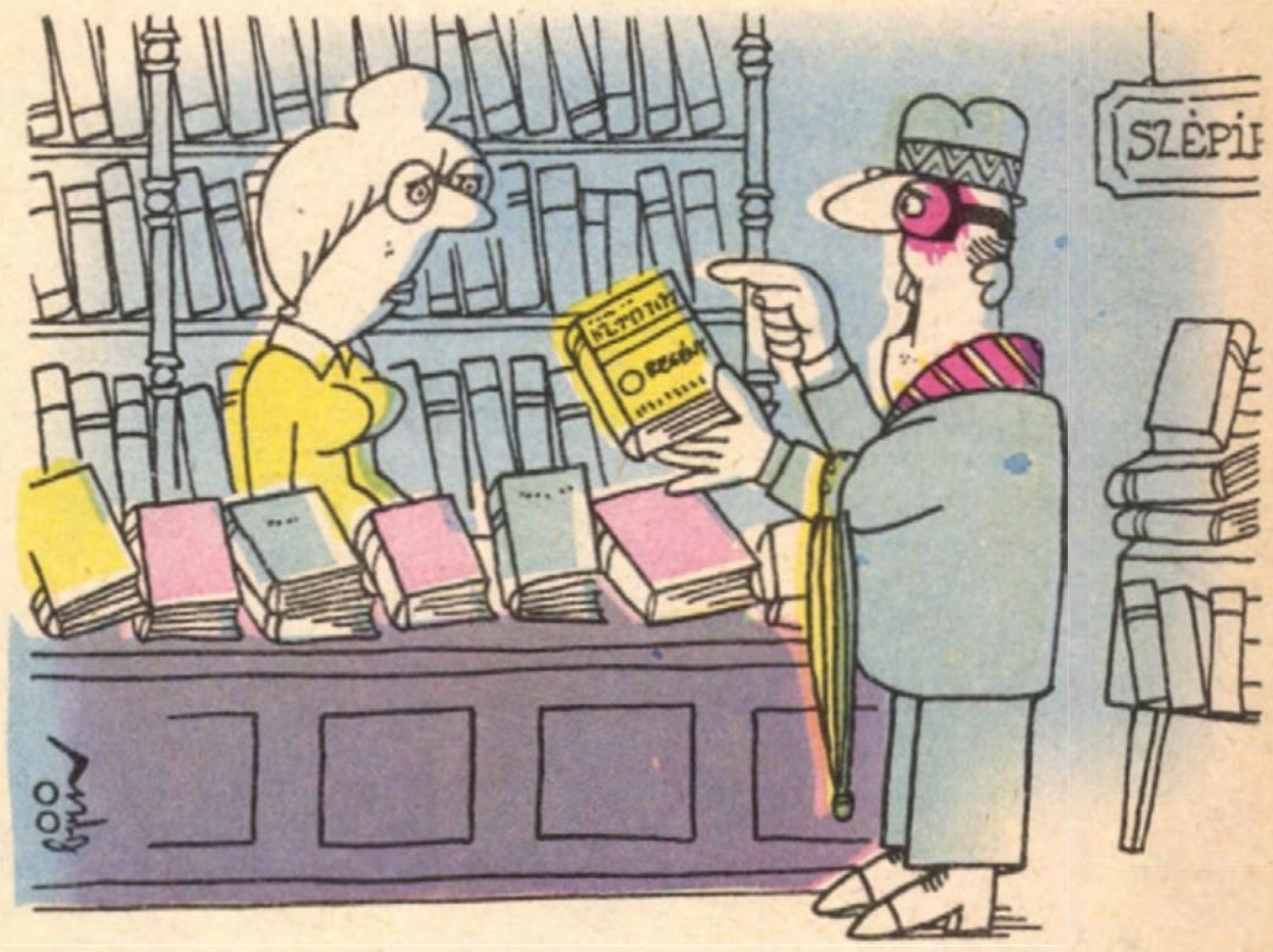
SZÉPIR
O REGÉNY

– A regény szerkezete az ötödik oldal után széthullott, a cselekmény ellaposodott és a stílusa érdes lett…

FOGADALOM

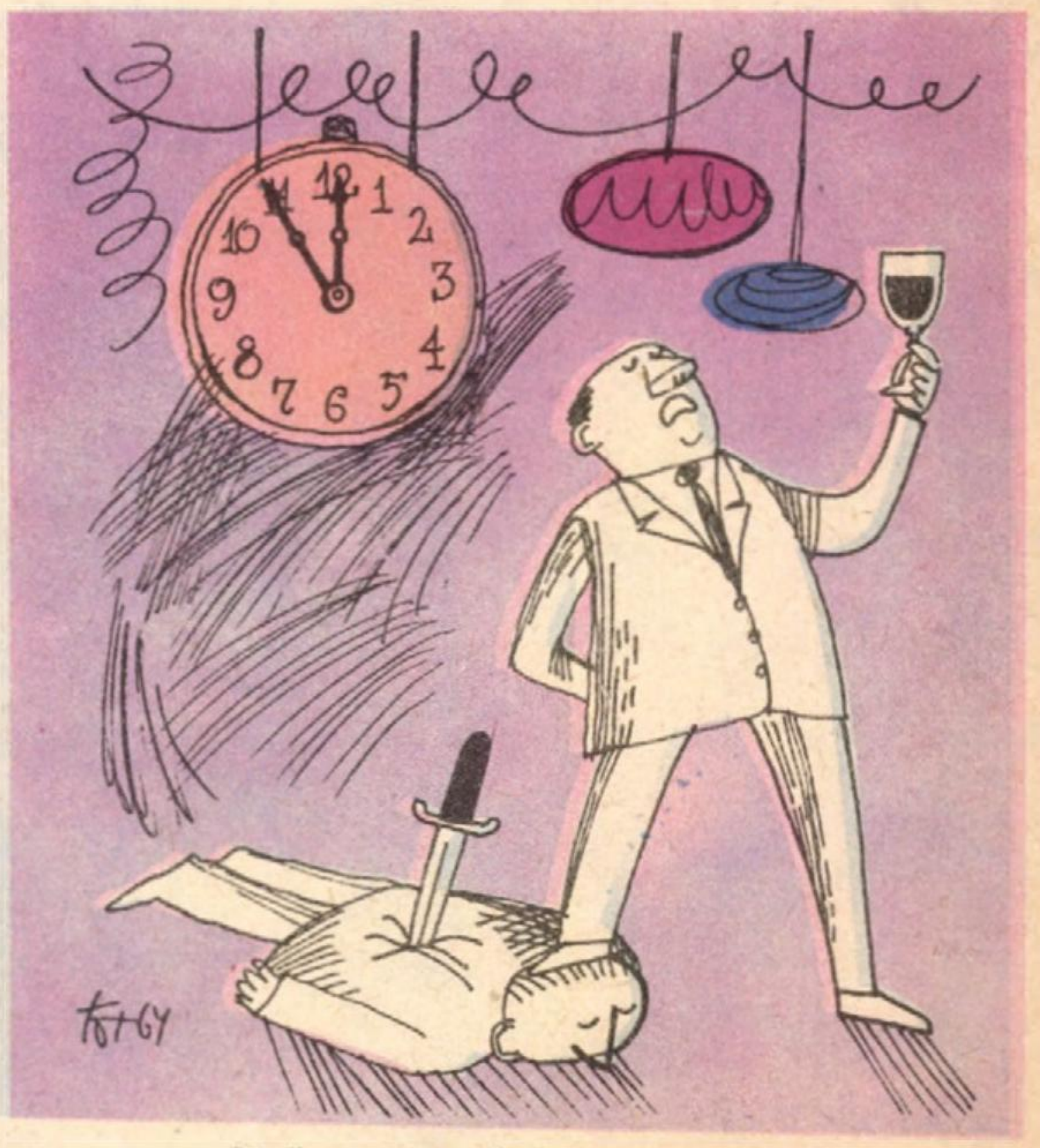

– Jövőre nem fúrom ezt a szegény Kovácsot!…

SÍELŐINK MEGKEZDTEK EDZÉSEIKET

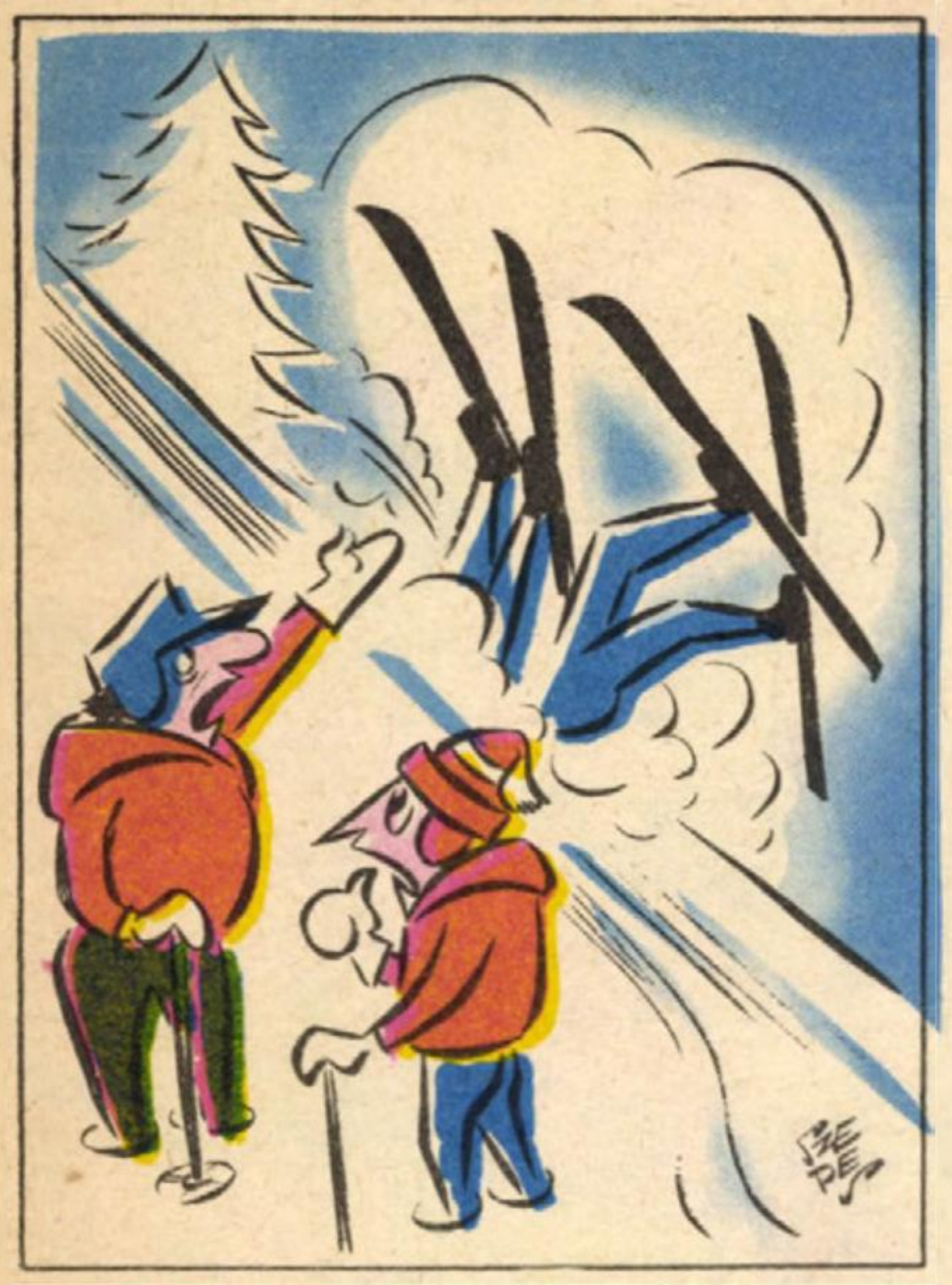

– Szokatlan nekik a hó...

RÉBUSZ

207. rejtvényünk megfejtése:

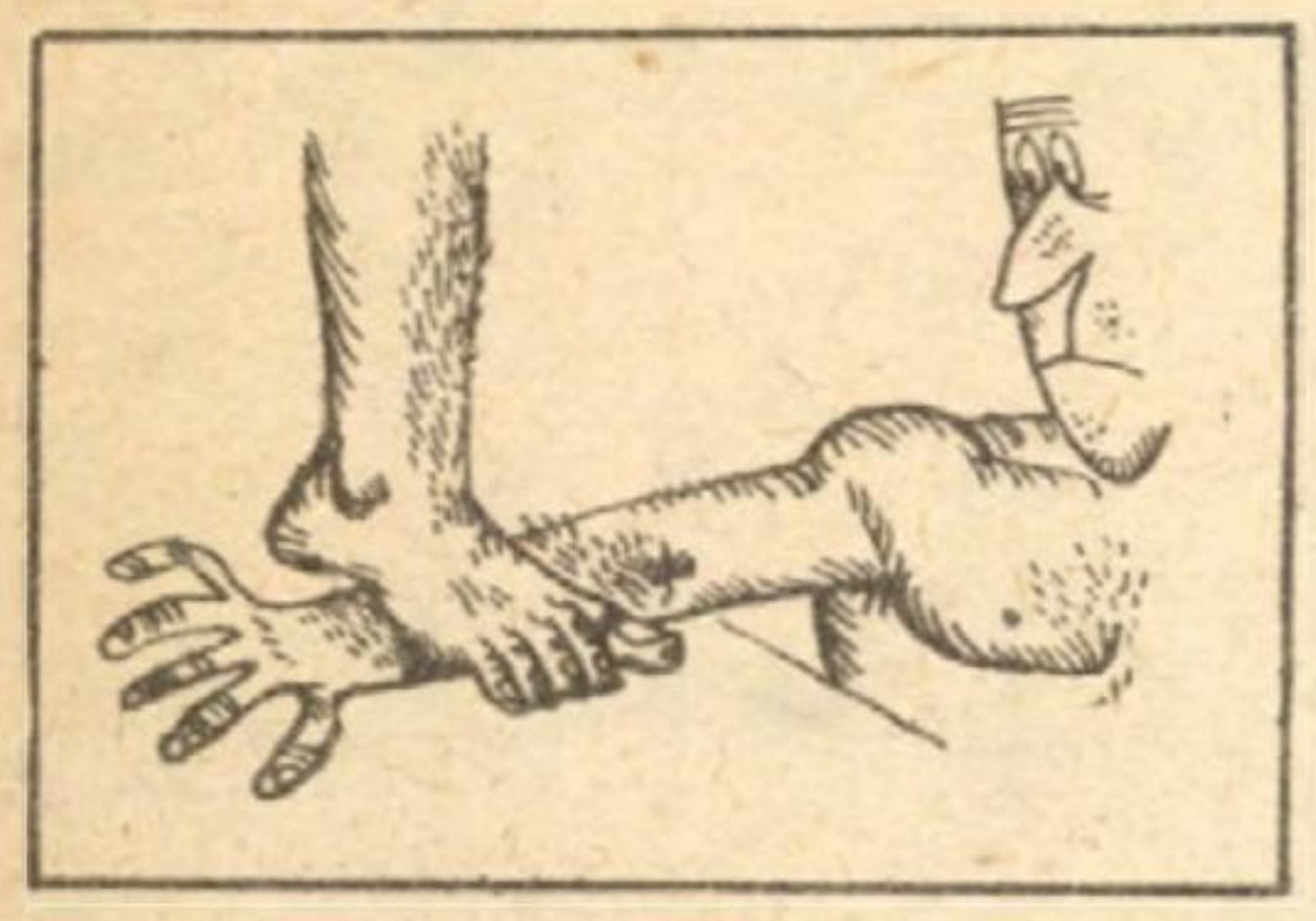

Karthágó

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Kocsis József, Bp. VI., Bajcsy-Zs. út 61. sz.

Ruzsa Sándorné, Bp. V., Tolbuhin krt. 4. sz.

Dr. Gyenes Gábor, Bp. II., Bem József u. 4.

209. REJTVÉNYÜNK

$\frac{\text{Ő}}{\text{A}}$ —,

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb december 27-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában 71.4146/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

Végre egy igazi költő

Kence Bence még 1944-ben, egy nyári este váratlanul költőnek érezte magát, s mert Kecel Etel személyében a múzsa is homlokon csókolta, kiöntötte hűséges lelke hazafias érzelmeit, így:

Őfőméltósága sétált a fák *között,*
tudom, homlokára honfibú *költözött,*
s megzendült szívében egy ősmagyar *enek*
arról, hogy még szebb lesz e szép magyar *élet.*
Közben az ellenség lőtte a *várfalat.*
Ő nem félt, mert megbújt egy betontömb *alatt*
és míg a gránátok esője hull, csak *hull,*
népe jobb sorsára gondol *társtalanul.*
E hős napot megőrzi az *emlékezet,*
mely ott ragyog mindig nagy álmai *felett,*
hogy akartunk egyszer mi is dicsőt, *szépet,*
de hajh, szemen köpött bennünket az *élet.*

Miután senki sem verte meg ezért a versért, sőt megdicsérték hazafias érzelmeit, Kence Bence most már nem csak érezte, hanem tudta is, hogy költő, ezért 1944. október 16-án megírta újabb versét. A rímek már adva voltak, csak a hozzájuk vezető sorokat kellett kicserélni. Kicserélte:

Hamvasztó szél szaladt a fák *között,*
a táj komor színekbe *öltözött.*
Kihűl a szív és megfagy az *ének,*
megálljt kiált most felénk az *élet.*
Nem döngetünk többé kaput és *falat,*
Fagyott könny csillog a pilláink *alatt.*
Fogytán erőnk! Sötét semmibe *hull*
fáradt nemzedékünk *társtalanul.*
Tetteink nem őrzi meg az *emlékezet,*
bús közöny táncol csak álmaink *felett,*
hej pedig akartunk mi is dicsőt, *szépet,*
de hajh, szemen köpött bennünket az *élet.*

Ezt a művét személyesen szavalta el szűk családi ünnepségeken és miután valaki egyszer megjegyezte, hogy a vers elég primitív, attól kezdve úgy konferálta be magát, mint a modern primitivizmus úttörőjét.

A felszabadulás után e pesszimista vers alapján határozottan úgy érezte, hogy Ő tulajdonképpen ellenálló volt, aki a toll fegyverével stb. Jogot érzett tehát ahhoz, hogy újabb verseket írjon. A rímek már adva voltak, csak a hozzájuk vezető sorokat kellett kicserélni. Sikerült.

Tavaszi szél szaladt a fák *között,*
a táj vidám színekbe *öltözött.*
Új hangon szólt a szálló *ének.*
Hurrá! Most már szép lesz az *élet!*
Édesebb lesz és több is a *falat,*
mit nélkülöztünk súlyos századok *alatt.*
Az úri törvény végre a múltba *hull,*
részvétlenül és *társtalanul.*
Világuk már csak az *emlékezet,*
mert Szabadság érik a romok *felett.*
Teremtünk nagyszerűt, hősit, *szépet,*
kik rabok voltunk, miénk lesz az *élet.*

Kence Bence most már nem csak költőnek, hanem forradalmárnak is képzelte magát, s hogy egy napon váratlanul a szerelem is megrohanta, műfaját is eldöntöttnek hitte. Elhatározta, hogy lerakja alapjait a modern lírának. A rímek már adva voltak, csak a hozzájuk vezető sorokat kellett megváltoztatnia. De ez egy Kence Bencének már gyermekjáték volt.

Legszebb vagy te a legszebbek *között,*
te, ki álmaim fátylába *öltözött.*
Vágy vagy, sóhaj, láz, muzsika, *ének,*
végcél vagy te, sőt te vagy az *élet!*
Csókod íze gyógyír, cukor*falat,*
Harsány kiáltás vagy te az égbolt *alatt!*
Bolygó, mely a napból a földre *hull,*
s míg el nem érsz, bolyongsz *társtalanul.*
Te vagy bennem a szép és jó *emlékezet,*
mely izzón ragyog át forró szívem *felett.*
Csak terád gondolok, ha vágyom a *szépet,*
mert végcél vagy te, sőt, te vagy az *élet.*

E lírai vallomás nyilván nem maradt hatástalan, mert Kence Bencének mind több pénzre volt szüksége. Ezért hallgatva a kor legnépszerűbb irodalmi irányzatára, elhatározta, hogy táncdalt ír. Úgynevezett slágert. Megtette.

Tegnap este nyolc és kilenc *között*
a szívem új ruhába *öltözött,*
mert hozzám szállt dalod, az édes *ének*
ilyen nem volt soha,
valóságos csoda,
hogy ettől kapott lelket bennem az *élet.*
S míg neveddel írtam tele a *falat,*
némán álltam nyitott ablakod *alatt*
S míg az égről egy csi... csi... csillag *lehull*
csak állok itt és várok *társtalanul.*
Ho... ho... hozzád fűz a szép *emlékezet,*
csa... csa... csak te vagy az úr szívem *felett,*
Neked adnék minden jót és *szépet,*
ebből is tudhatod,
ebből is láthatod,
drágám, hogy neked rendelt az *élet.*

Kence Bence most már elhatározta, hogy a hazai dráma fellendítésére vesz irányt és verses drámát ír. A szerzővel folytatott tárgyalásokról valamennyi színházunk reménytkeltően nyilatkozott és bemutatását minden színház tervbe is vette.

Ez érthető. Ha elkészül, akkor is ráérnek eldobni az egészet.

Szinetár György

VÉGET ÉRT AZ INFLUENZAJÁRVÁNY

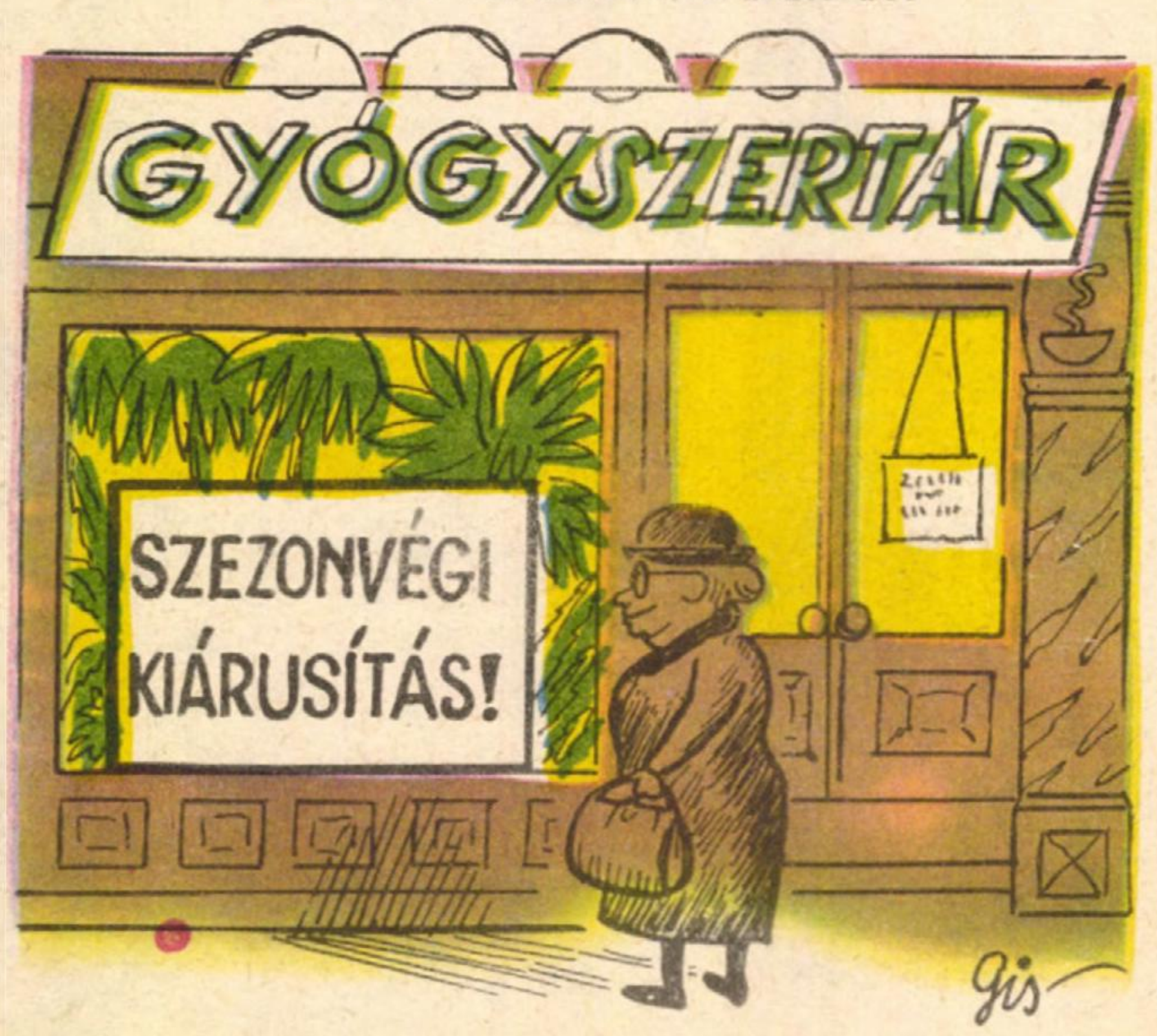

AJÁNDÉK

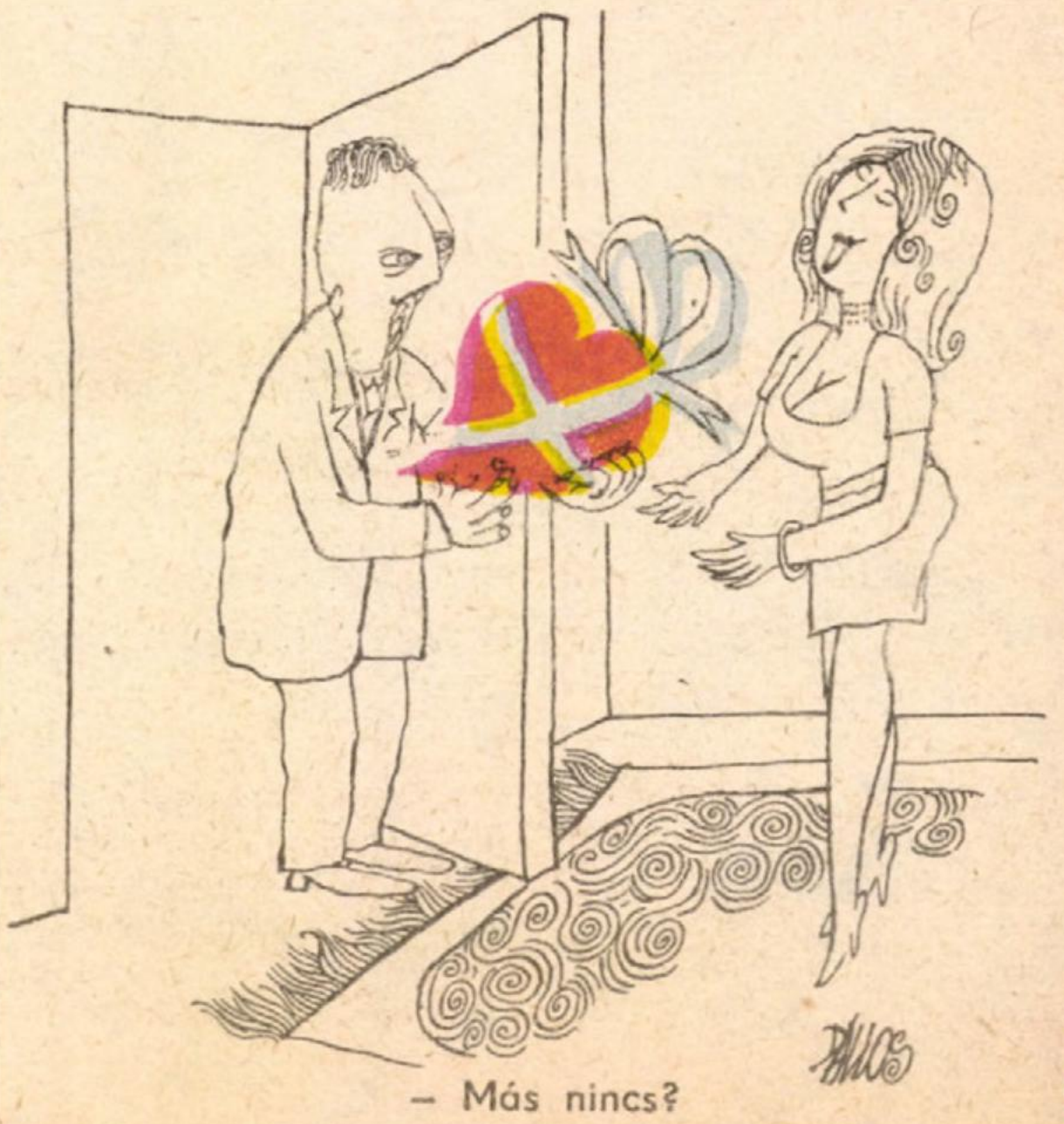

– Más nincs?

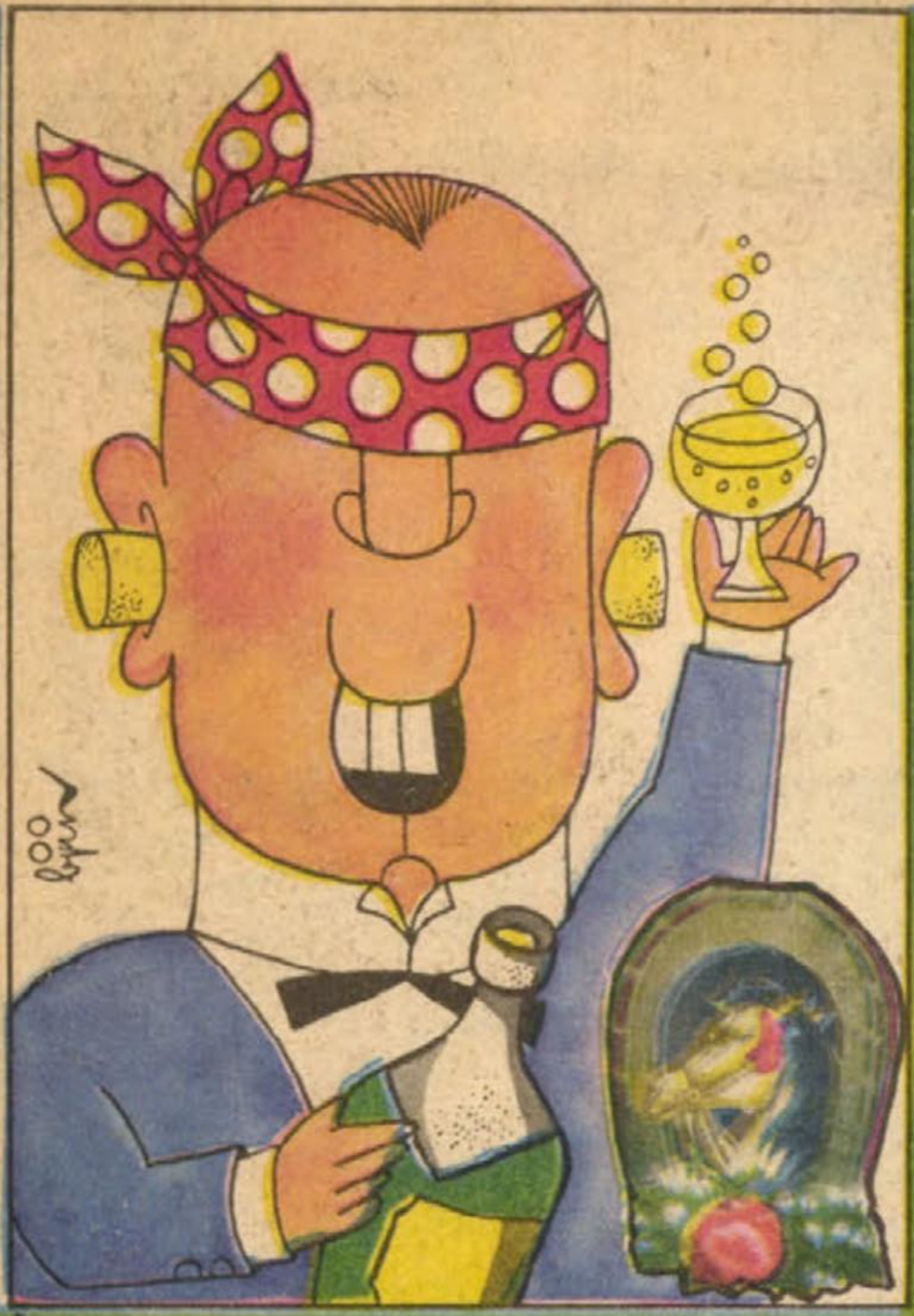

BUÉK!

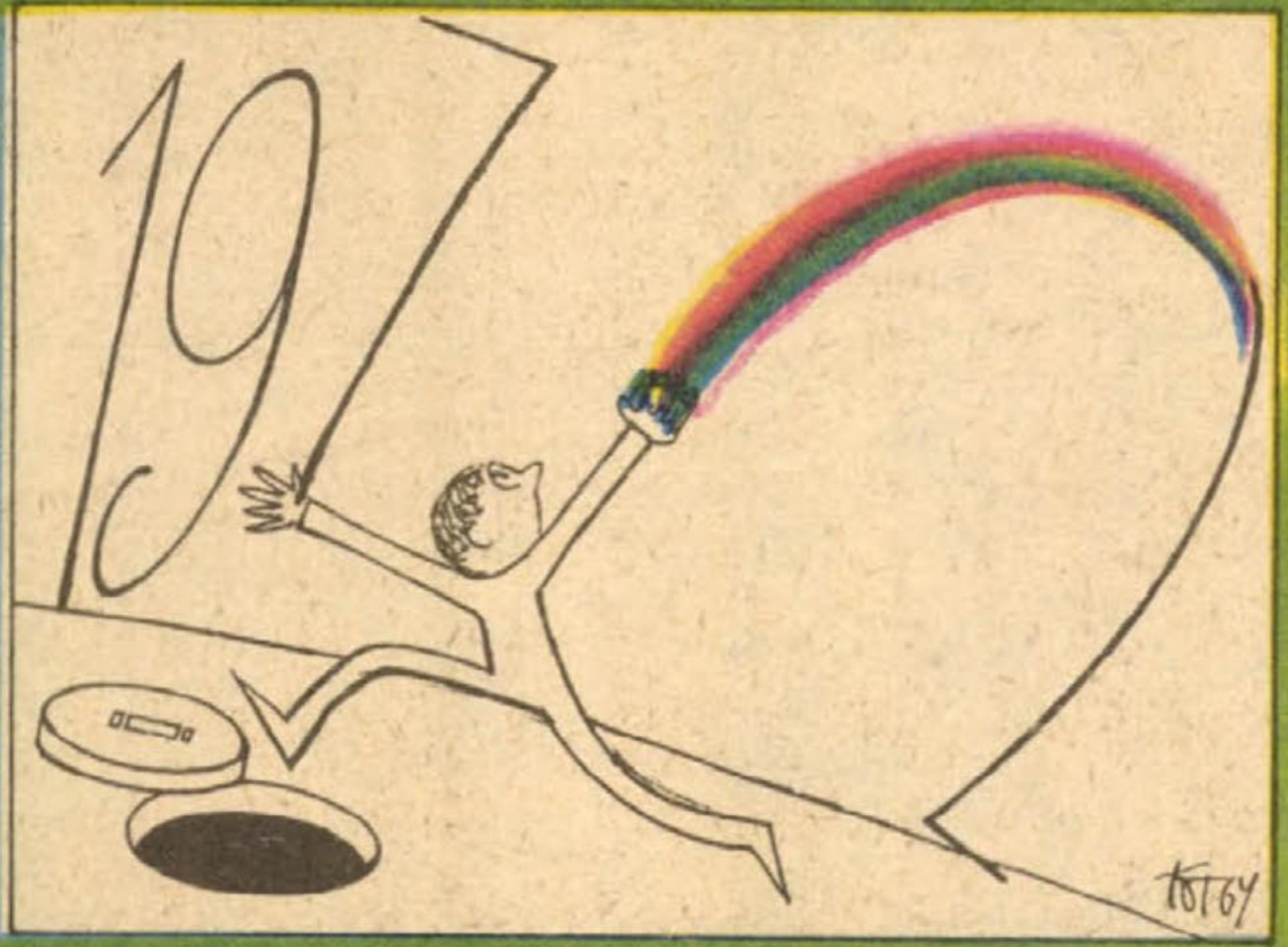

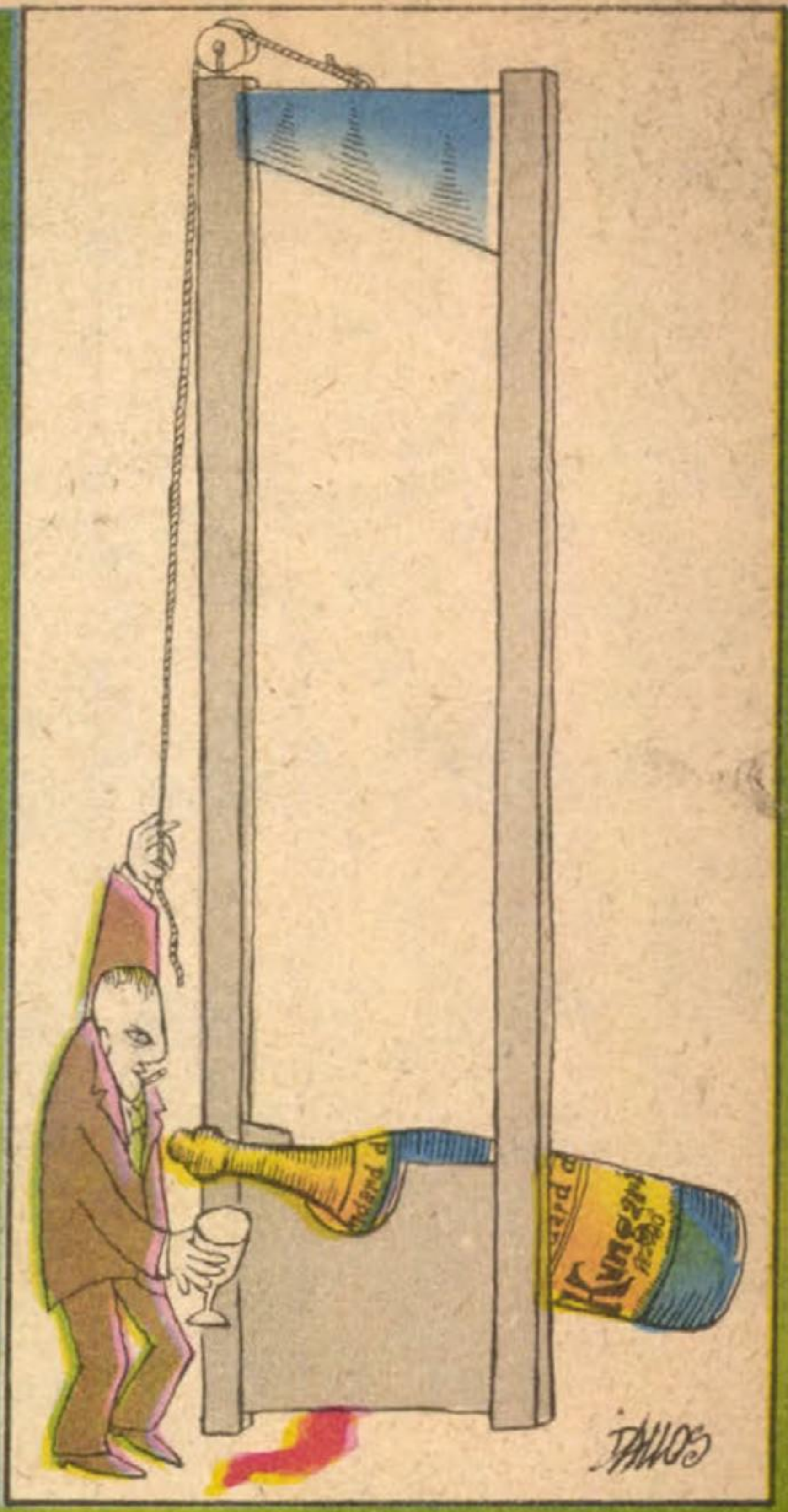

Bonne Nouvelle Année!

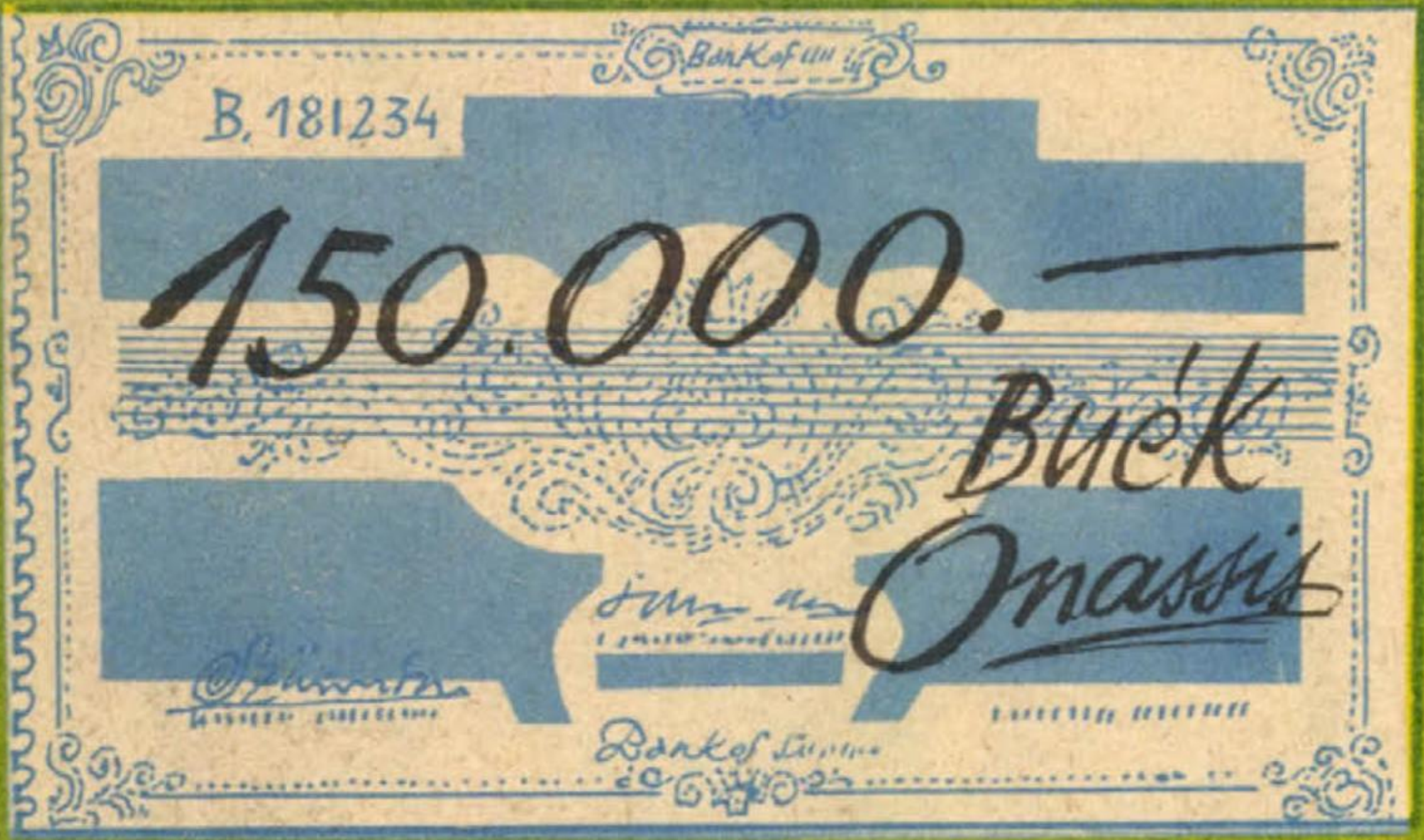
Bank of ...
B. 181234
150.000.—
Buék
Onassis

HAPPY NEW YEAR!

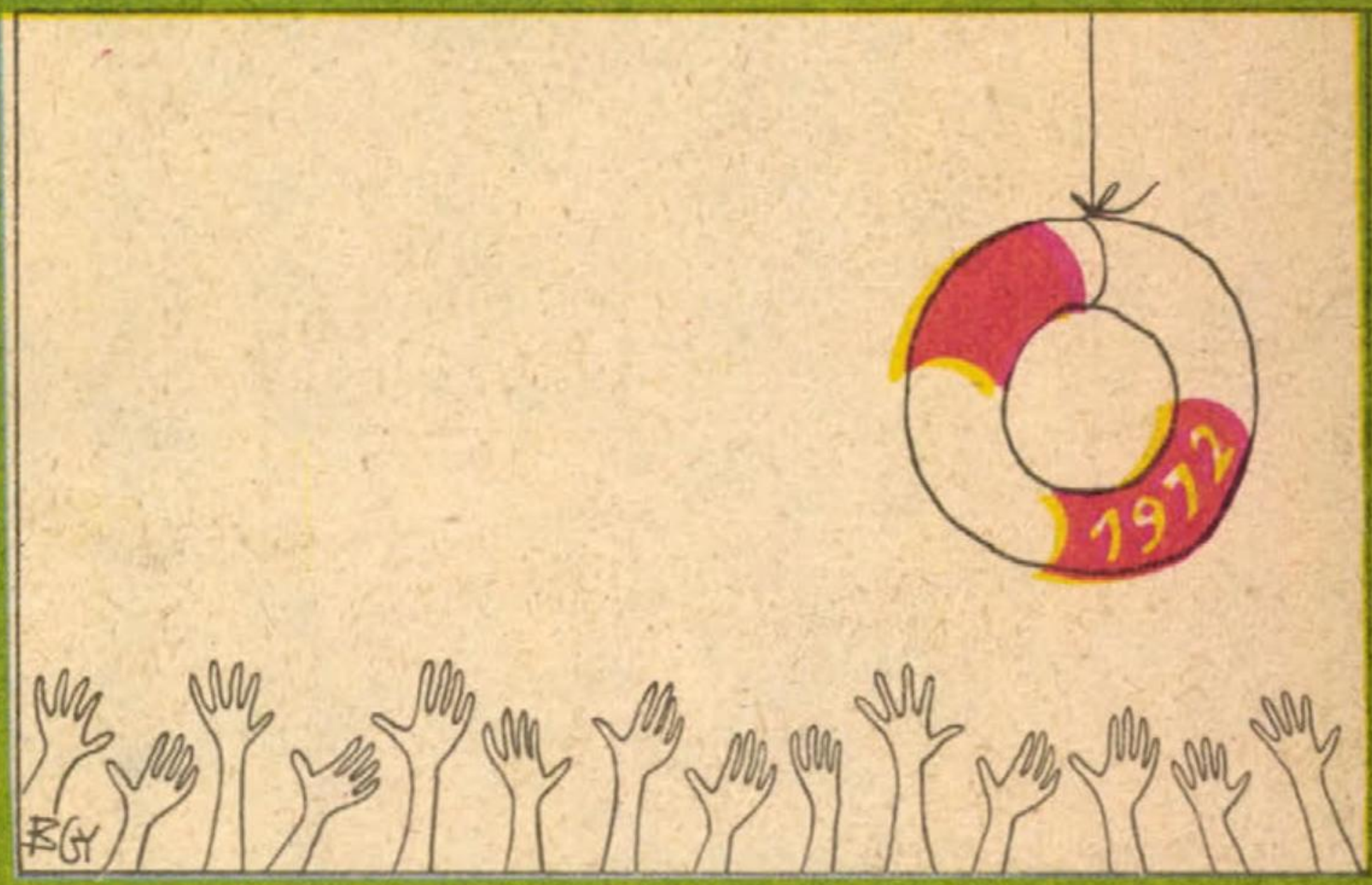

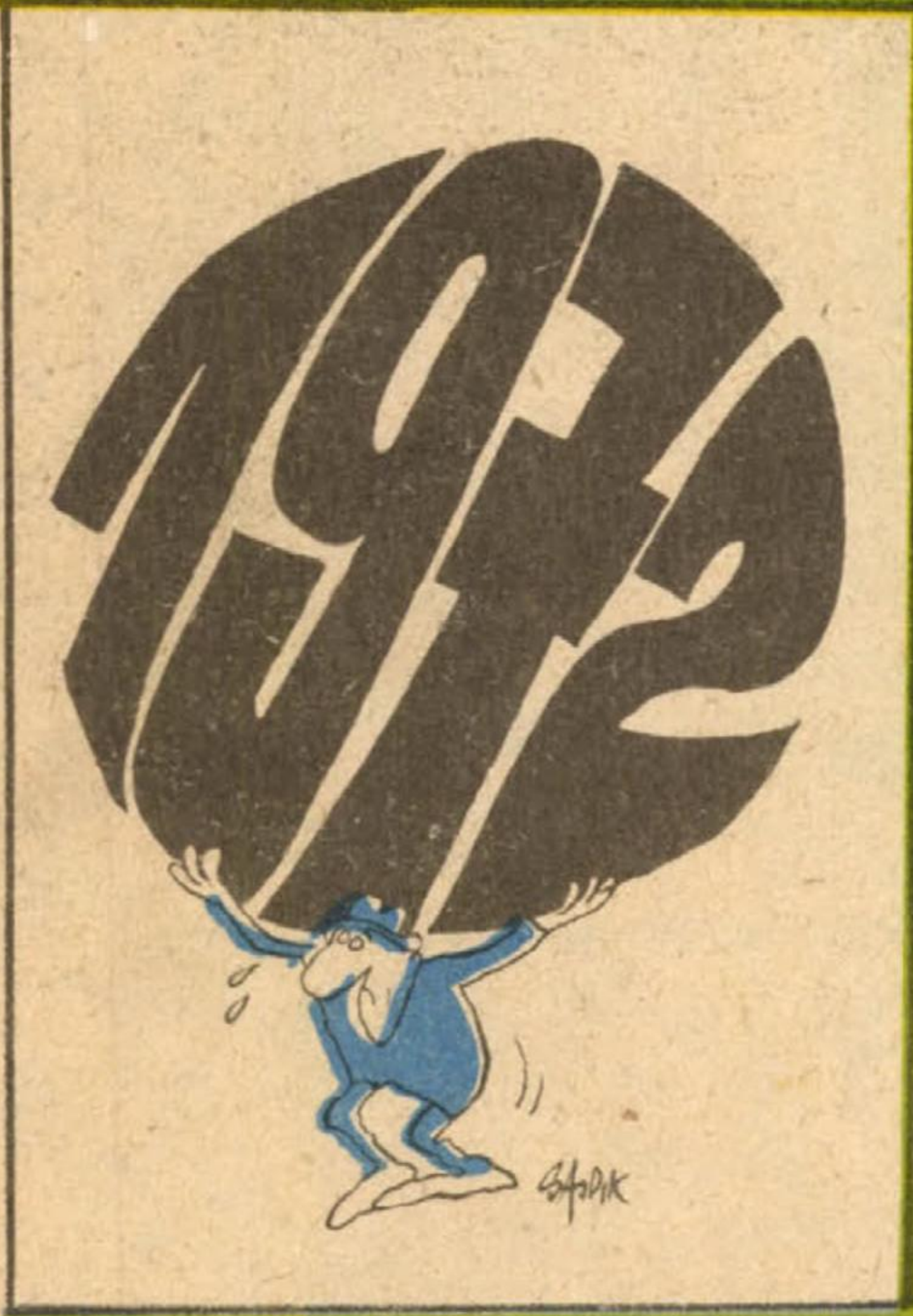
1972
SAJDIK

GLÜCKLICHES NEUJAHR!

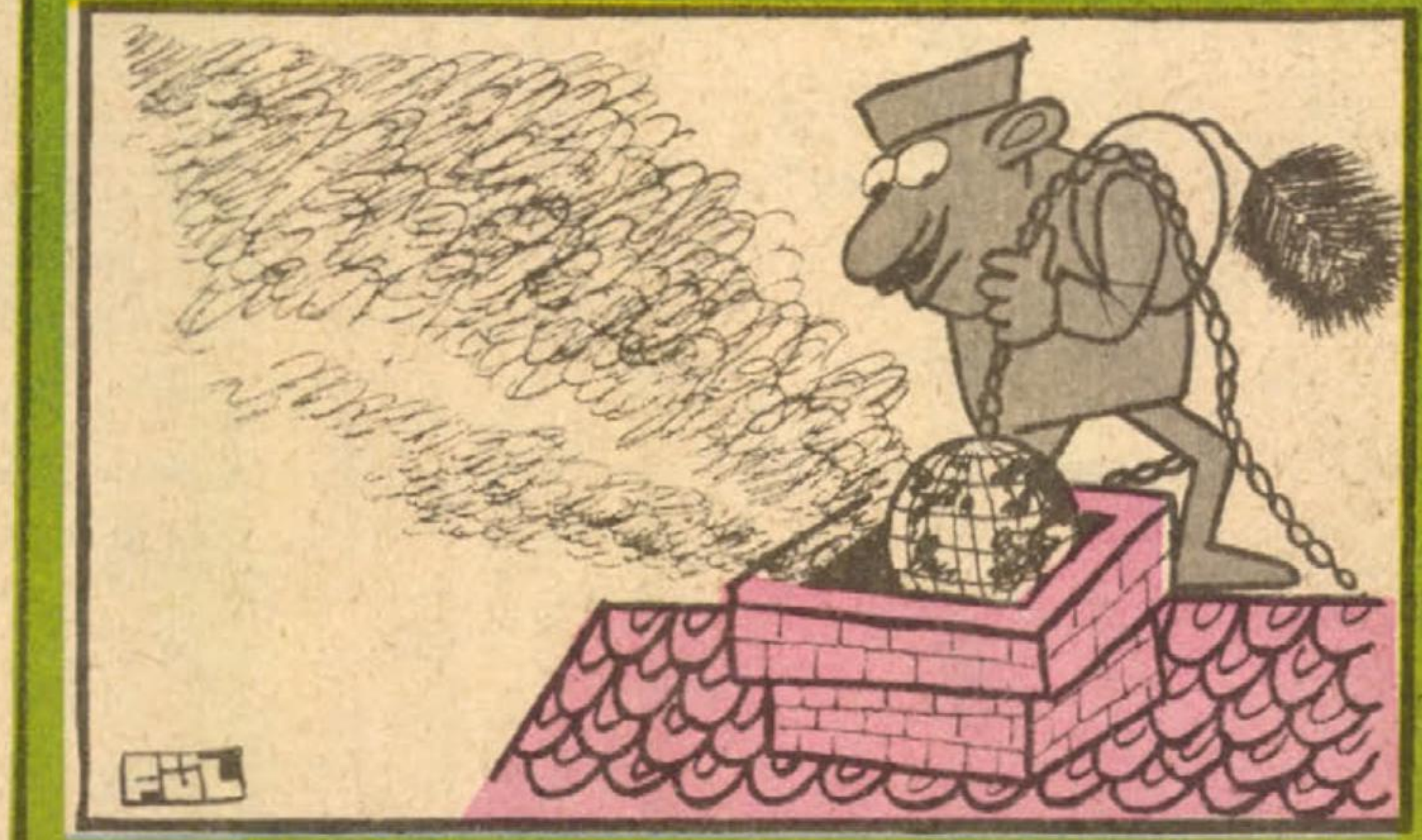

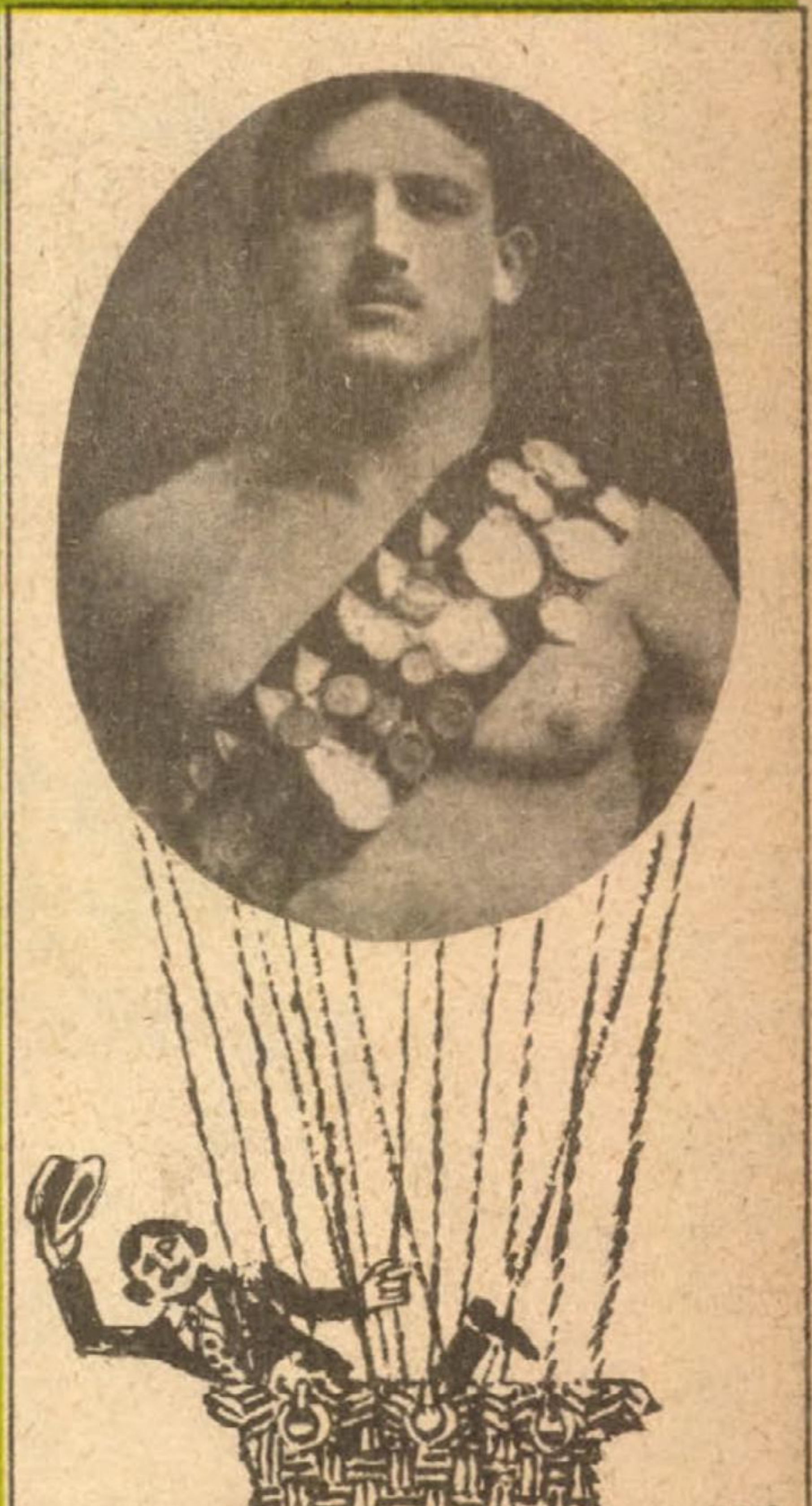

BALÁZS-PIRI
TÓT
DALLOS
SZÜR-SZABÓ
BRENNER
SAJDIK
FÜLÖP
VÁRNAI
HEGEDŰS

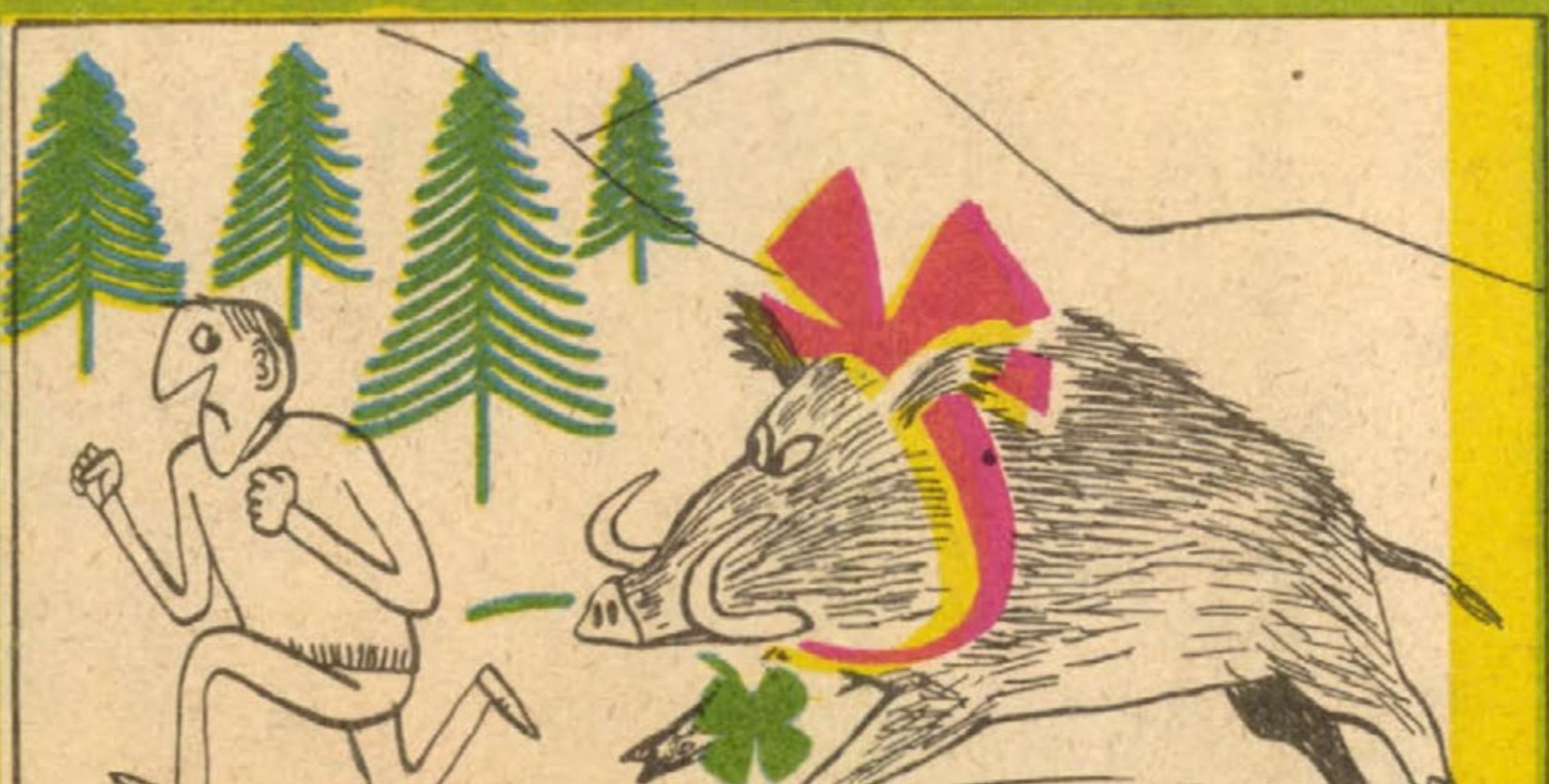

С НОВЫМ ГОДОМ!